

Tạp chí
THANH NIÊN

BỨC TƯỜNG ĐÁ **KINH HOÀNG**

JARSON LAM

Nhà xuất bản
THANH NIÊN

Tên sách:
LÀU DÀI KINH

BỨC TƯỜNG ĐÁ **KINH HOÀNG**

JARSON DAIN

Nhà xuất bản
THANH NIÊN

Bức Tường Đá Kinh Hoàng

Jarson Dark

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Bức Tường Đá Kinh Hoàng - Jarson Dark](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

Chương 1

Ngôi nhà u ám trên đỉnh đồi đang hiện lên phía trước như một nắm mồ trống rỗng! Matteo biết rõ, nó sẽ trở thành nắm mồ của anh. Sự việc đã được quyết định và sẽ xảy ra như biết bao lần trước. Ủy ban hành quyết gồm ba gã đàn ông này chưa bao giờ để ai trốn thoát.

Một tên đang lái xe, hai tên khác ngồi ở hàng ghế sau, kẹp Matteo vào giữa. Tuy không phải loại người nhút nhát, nhưng tình huống hiện thời khiến thân hình anh ta như đang mềm nhũn xuống. Ngôi nhà trên đỉnh đồi, điểm cuối của con đường mòn ngoằn ngoèo, đã từ lâu trở thành huyền thoại: Người ta có thể đi vào trong, nhưng chẳng thể ra.

Matteo ngửi thấy mùi máu. Dĩ nhiên rồi, chúng cư xử với anh đâu có dịu dàng, lịch sự gì. Cán một khẩu súng lục đã đập gãy liền mấy chiếc răng. Những ngọn đèn khác thọc vào dạ dày, cuối cùng đã đẩy anh gục xuống.

Tạt liên tiếp nhiều xô nước lạnh, bọn đàn ông sau đó đã kéo giật Matteo ra khỏi trạng thái mơ màng, đẩy anh lên chiếc Mercedes màu đen này. Hệ máy điều hòa nhiệt độ tối tân của nó khiến Matteo càng có cảm giác rõ ràng hơn về một nắm mồ lạnh lẽo...

Đưa mắt qua cửa sổ, anh nhìn thấy con vịnh nhỏ. Nó lờ mờ nằm thật sâu dưới chân họ, một bức tranh tuyệt vời, khung cảnh của những cây cọ, của biển và của gió.

Đứng ở đây sẽ chẳng ai nghĩ tới cái chết. Người ta ngửi thấy mùi hoa, nhìn thấy những tán lá cọ lao xao theo làn gió dịu dàng.

Chiếc xe nặng nề lừ lừ tiến dọc con đường, không hề gây một tiếng động. Nó uốn thật sát những vòng cua, trôi mềm như lụa về phía trước, chỉ thỉnh thoảng mới vang tiếng loạt soạt khe khẽ của những cành cây nhỏ chạm vào xe. Cặp đèn pha nhọn nhắt của chiếc xe trông như đôi mắt của một người đã chết, trần trần chĩa thẳng vào bầu trời đêm.

Chỉ một khúc quanh nữa thôi là họ sẽ tới đích.

Matteo rất muốn cúi người về phía trước và nôn ra, nhưng Maldini và Evani chắc chắn sẽ không cho phép. Gã lái xe là Baggio, tên trẻ nhất trong nhóm hành quyết.

Chiếc xe lượn theo khúc quanh cuối cùng. Ánh sáng đèn pha đổ vào khoảng sân nhỏ ngay trước ngôi nhà có những bậc thềm rất rộng. Cánh cửa vào nhà nằm hơi khuất, đằng trước nó là một hàng hiên rộng với những khuôn cửa sổ cũng rất lớn.

Tất cả các cửa sổ đều đóng kín và trông chúng như những hình chữ nhật màu đen. Không một tia sáng lóe lên sau bất kỳ một khuôn kính nào. Ngôi nhà lạnh lùng như một nắm mồ, nó u ám đến mức Matteo đột nhiên thấy người cóng lại.

Baggio dừng xe.

Gã cũng chính là kẻ đầu tiên mở cửa, bước xuống. Khi ra ngoài, Evani và Maldini ngay lập tức lách sang hai bên để Baggio chĩa nòng súng máy vào người cuối cùng rời xe là Matteo. Người đàn ông không còn khả năng chống cự. Cảm giác đau đớn hành hạ ghê gớm khi anh lom khom rời chiếc Mercedes rồi lảo đảo đứng lại.

Maldini giơ tay tóm lấy vai anh, tay hắc cứng như sắt. Evani đã đi về phía trước. Gã theo những bậc thềm lên cao, mở cửa nhà ra.

Matteo bị dẫn vào trong. Vừa bước qua ngưỡng cửa anh đã nghe rõ cả người. Chẳng phải chỉ vì không khí lạnh lẽo trong ngôi nhà, mà người đàn ông còn đột ngột nhớ tới không biết bao nhiêu câu chuyện về nó đã được người ta thì thào vào tai nhau.

Một số người nói rằng ai bị đẩy vào đây sẽ bị ăn thịt, những người khác lại kể về những vụ hành quyết đẫm máu, về những đòn tra tấn kéo dài. Chắc chắn rất ít người biết sự thật. Mà những kẻ biết thì im lặng.

Maldini đóng cửa lại. Evani đã bật đèn trong khuôn sảnh nhỏ, Baggio coi chừng Matteo.

Đó là một căn phòng trống rỗng.

Matteo nhìn quanh. Anh tìm những dấu vết của máu, của da và xương người, nhưng chẳng phát

hiện ra thứ này lẫn thứ kia. Căn phòng thật sự trống rỗng.

Nếu trong nhà này có dụng cụ tra tấn thì chúng phải được đặt ở những căn phòng khác hoặc dưới tầng hầm chứ không phải ở đây.

Anh bị dẫn đi.

Trước mặt họ có nhiều cánh cửa, có cả một cầu thang dẫn lên cao, nhưng Evani quả quyết bước về một căn phòng ở tầng trệt. Gã xoay khóa và mở cửa ra.

Rồi gã gật đầu với những tên còn lại.

Mặc dù rất sợ, Matteo vẫn cố gắng quan sát thật kỹ và nhận ra vẻ lấm lét trong ánh mắt mà Evani ném vào khoảng không gian tối om đằng sau cánh cửa nọ.

Thì ra mục tiêu là căn phòng này.

Tất cả các cơ bắp trên người Matteo căng cứng lại. Đột ngột, mồ hôi lạnh như đã đóng băng và toàn bộ quần áo dán sát vào da thịt. Người đàn ông không dám đưa tay lên trán lau mồ hôi, trong miệng anh vẫn còn nghe tanh mùi máu. Maldini đứng sau anh. Chỉ tới khi Evani gật đầu, Matteo mới bị hất đẩy nhẹ vào sau lưng, thẳng về hướng cánh cửa phòng đang mở rộng. Anh biết mình phải đi vào trong đó.

Đi ngang qua Evani .

Gương mặt đóng băng, dường như tất cả các cơ mặt của gã đều đã chết cứng. Trong suốt con đường đi tới đây, cả ba gã đàn ông đều lầm lỳ như ba tảng đá. Bây giờ chúng cũng không nói, chúng chỉ sập cửa lại ngay khi Matteo vừa bước chân vào trong.

Thế là hết, kết thúc!

Không gian quanh người đàn ông đột ngột tối đen như mực. Matteo mở rộng mắt ra nhìn, nhưng không thấy gì. Bóng tối giữa những bức tường phủ xuống anh.

Có còn đường trở lại?

Không, không còn nữa. Anh là một tù nhân. Anh sẽ phải chịu đựng tất cả những nỗi thống khổ, và những suy nghĩ u ám khủng khiếp nhất quay cuồng trong đầu óc. Matteo nhớ tới những phương pháp hành hạ khủng khiếp mà con người có thể áp dụng với đồng loại và anh thấy rõ mình đã sa xuống tận đáy, đã đến ranh giới của trạng thái kiệt sức.

Anh thét lên!

Những tiếng gào tuôn ra từ sự sợ hãi. Chúng vang dội trong phòng, đập vào những bức tường, quật trở lại tai anh, rồi đến một lúc tự anh phải giơ hai tay bịt tai lại.

Anh có thể làm điều đó, bởi không bị bọn chúng còng tay. Bọn kia tỏ ra tự tin tuyệt đối với công việc của chúng, tin tuyệt đối rằng đối tượng không thể nào chạy trốn.

Chẳng việc gì xảy ra.

Phải một lúc lâu sau, Matteo mới nhận ra rằng bọn chúng đã để yên anh trong căn phòng này.

Người đàn ông ngạc nhiên. Chẳng nghe thấy một âm thanh nào. Bầu không khí xung quanh tuyệt đối tĩnh lặng. Thêm vào đó là bóng tối, và mãi tới bây giờ Matteo mới nhận ra rằng căn phòng không hề có cửa sổ.

Căn phòng, nói cho đúng hơn là một vực thẳm màu đen, không có nổi một tia sáng lọt vào trong.

Anh nghe tiếng mình thở khàn khàn, ngập ngụa. Cảm giác như có những mũi kim đâm nho nhỏ vào cơ thể mình khiến cả người anh đau giật lên. Hai lần môi đã sưng vù khiến anh không nói thành lời, cả cẳng cổ ban nãy cũng đã phải hứng một ngọn đòn và sưng vù lên.

Điều trầm trọng nhất hiện thời là anh cứ phải đứng ở một chỗ và chẳng làm được gì. Matteo muốn chuyển động, anh đang hai cánh tay ra, chân bước tới. Nhưng chẳng bao lâu sau, hai bàn tay anh đã chạm vào bức tường nhẵn trơn. Ít nhất thì sự đụng chạm đó cũng mang lại cho người đàn ông trẻ tuổi một chút an ủi, bây giờ anh đã có được một nơi mà tựa đỡ.

Sờ tay vào tường, Matteo đi vòng quanh căn phòng. Thế rồi tay anh sờ đến cánh cửa. Khi hai

bàn tay run rẩy chạm lên nắm đấm, người tù tội nghiệp thoảng chìm trong cảm giác kỳ quặc là có thể bẻ nó xuống dưới và mở cửa ra.

Nhưng không, chỉ là một ảo giác và mãi mãi là một giấc mơ. Cửa đóng chặt, khóa kín, và khi Matteo giận dữ tuyệt vọng đập thật mạnh vào nó, tiếng vang vọng trầm đục cho anh biết cánh cửa không chỉ được làm bằng một lớp gỗ duy nhất.

Kiệt sức, cuối cùng anh gục xuống bên cửa. Từ thế ngồi xổm, anh xoay người, thả ngửa thân hình. Anh nằm như vậy cả một thời gian dài trên nền đá lạnh, hai mắt mở lớn, hướng thẳng lên trần nhà, cái trần nhà mà anh thậm chí không cảm nhận được. Nó bây giờ còn xa xôi hơn cả những lỗ đen ngoài vũ trụ kia.

Thời gian nặng nề trôi qua, một suy nghĩ bỗng lén vào đầu Matteo. Mình nằm ở đây và chờ, - anh thầm nghĩ - nhưng mình chờ cái gì? Chờ Tử Thần ư? Chắc chắn rồi, bởi Tử Thần có rất nhiều khuôn mặt. Matteo có thể chết khát hoặc chết đói ở đây. Nhưng chắc chắn kẻ thù của anh đã nghĩ đến những phương thức trừng phạt khác.

Chúng để ta ở lại đây. Bị giam cầm trong bóng tối bao phủ hoàn toàn.

Người ta kể cho nhau nghe những gì về ngôi nhà này? Rằng nó là một cái bẫy. Một cái bẫy nguy hiểm đầy chết chóc, rình mò chờ người ta trượt chân vào. Ai đã bước vào đằng sau những bức tường này sẽ chẳng bao giờ còn quay trở lại, chẳng một ai còn nhìn thấy anh ta nữa. Kể cả mặt biển dưới kia cho tới nay cũng chưa bao giờ trả lại xác người.

Họ đã đi đâu?

Matteo tự rửa sả mình là điên khùng khi lại nghĩ đến những chuyện như vậy trong hoàn cảnh hiện thời. Đó không phải chỉ là nỗi lo của anh. Những người khác đã trải qua, còn bây giờ mới tới lượt anh.

Đó mới là vấn đề chính.

Người đàn ông nuốt khan. Cả động tác nuốt cũng đã thành khó khăn. Đôi môi anh sưng vù. Mỗi lần khuôn miệng chuyển động là những vết sưng trên môi lại rách ra, rồi những giọt máu nhỏ tràn ra ngoài, vị máu đọng xuống lưỡi anh. Cảm giác đau đớn trong cơ thể cũng lên tiếng. Matteo tự hỏi tại sao chúng không ném anh xuống vịnh biển dưới kia cho đơn giản. Chỉ cần đeo hai cục bê-tông vào dưới chân. Vậy là mọi chuyện xong xuôi.

Họ đã coi anh là kẻ phản bội, chỉ bởi anh đã lừa của tổ chức vài ngàn đô-la. Chuyện đó thật ra là chuyện nhỏ đối với họ mà. Những người khác, những người đã biến mất trong căn nhà này, thật ra đã phạm phải những tội lỗi gì?

Matteo vắt óc nhớ lại những chuyện trước đây, nhưng không thành. Đơn giản là anh không nghĩ ra. Đầu óc anh chơi vơi, mông lung, những suy nghĩ chảy tuột ra bốn hướng như nước tuôn tràn trên đỉnh núi.

Anh không biết anh đã nằm bao lâu trong căn phòng rỗng. Gánh nặng đè lên người chẳng phải chỉ là bóng tối, mà còn là sự cô đơn và ý thức rằng thật sự không một ai có thể giúp nổi anh, cũng chẳng một ai biết hiện thời anh đang ở đâu.

Có một yếu tố khiến anh chú ý.

Một mùi lạ.

Nó bay qua căn phòng, cọ vào mũi anh và Matteo nhếch môi lên.

Anh không thích cái mùi này. Nó thật lạ. Nó không tươi chút nào. Không phải mùi của mùa hè mà cũng chẳng phải mùi của mặt trời, nó thối, cứ như thể có kẻ vừa bỏ ra khỏi huyết mộ. Nó văng đúng lên mùi thối rữa, và cả mùi máu. Có phải đó là mùi của chính anh?

Matteo không biết câu trả lời. Bóng tối chẳng cho anh nhìn thấy gì. Mà bọn chúng đã tước đi của anh tất cả. Anh không còn bật lửa, không còn diêm. Hoàn toàn không có cơ hội nghĩ đến chuyện tạo ra ánh sáng.

Anh phải bằng lòng với bóng tối ở đây.

Matteo dịch người ra xa cánh cửa.

Vừa dịch ra, anh vừa đánh hơi.

Đúng thế, anh không hề lầm, rõ là có mùi lạ. Một mùi thối tởm lợm đang lượn lơ giữa bốn bức tường như một chiếc khăn liệm xác vẫn còn dính máu. Anh chưa bao giờ nghĩ thấy một cái mùi như thế, anh cũng không tính đến trường hợp này. Đột ngột, anh muốn biết thật sự đó là mùi gì.

Matteo đứng dậy.

Ta đã chậm chạp yếu ớt như một ông già rồi. - Anh thầm nghĩ - Ta đang bò từng bước như một người không còn sức lực. Và trong lòng ta cũng thấy mình già cỗi.

Người đàn ông há to miệng ra, thở hỗn hển thành tiếng. Con choáng váng bổ tới, anh tựa người vào bức tường và thấy đỡ hơn một chút. Bây giờ, cái mùi quái lạ kia đang phả thẳng từ phía trước vào mặt anh...

Anh không nhầm, rõ ràng là như vậy. Cái mùi này phải thấm vào trong tường. Mùi ẩm rữa và cả mùi máu cũng phả ra từ đó. Nhưng mà ở đó... kìa... kìa...

Matteo hoảng hồn khi nhìn thấy có chuyển động trong tường. Anh nhìn thấy những đường viền đang sáng lên một cách kỳ quái so với phần tường còn lại.

Có cái gì đó đang hiện dần lên. Rất có thể là một dáng người.

Không, không phải dáng người. Matteo ngạc nhiên, nín thở. Những gì đang hiện lên trên bức tường, dù mờ mờ nhưng vẫn rất dễ nhận ra, là một khuôn mặt người.

Chương 2

Tại sao?

Matteo tự hỏi mình, mặc dù anh biết mình không tìm được câu trả lời. Nhưng làm sao khác được? Những câu hỏi giáng thẳng xuống người anh như những tia chớp từ trời cao. Matteo cân nhắc, một khuôn mặt người trên bức tường có nghĩa là gì?

Hay anh chỉ tưởng tượng ra?

Matteo dang rộng hai chân, đứng yên một chỗ. Khuôn miệng méo mó, hơi thở hỗn hển phun ra từng chập qua hai làn môi sưng vù. Khuôn mặt người này chắc chắn phải có một ý nghĩa nào đó, và nó phải dính dáng với những gì đã xảy ra với những người khác.

Có phải khuôn mặt này là đao phủ?

Câu hỏi quất dọc nội tâm anh như một luồng roi điện. Người đàn ông đột ngột sa vào tình trạng hoảng loạn khôn cùng. Bên trong cơ thể anh đang có cái gì đó dâng cao, dồn lên, tới một lúc nào đó sẽ trào ra ngoài, và Matteo loáng thoáng thú nhận với bản thân rằng chưa bao giờ trong đời anh gào lớn đến như vậy. Người đàn ông còn nghe mình rên rỉ, anh không thể làm khác được, chỉ còn biết đứng đó nhìn vào khuôn mặt đáng nguyên rủa kia. Một màu vàng da bò pha lẫn một chút xám. Anh nhìn thấy cái cằm, anh nhìn thấy cái mũi, một cái trán. Không, trán thì không, bởi phần trên của khuôn mặt dần chìm vào trong tường, nhưng cả mảng tường hay chỉ là khuôn mặt thôi đang nứt ra thành muôn vàn vết nứt. Một tấm lưới của chi chít những vết nứt mỏng mảnh phủ lên trên khuôn mặt kỳ dị. Matteo nhìn thấy cả hai con mắt trong tường. Hai con mắt xanh và lạnh ở ngang tầm đầu của anh. Chúng đang nhìn anh, và gửi tới thông điệp khiến những giọt mồ hôi lạnh của sự kinh hãi trào ra khỏi các lỗ chân lông của anh.

Đó là thông điệp từ một thế giới hoàn toàn khác mà Matteo không hiểu nổi. Anh nhìn trần trối vào đôi mắt màu xanh đáng nguyên rủa. Trong đó đang lóe lên một thứ ánh sáng mà anh không tránh né được. Một thứ ánh sáng tàn nhẫn, độc ác, khủng khiếp.

Không phải là một khuôn mặt người.

Không, chắc chắn là không.

Mặt người trông khác hẳn. Mà mặt người cũng không sống trong tường. Những suy nghĩ hấp tấp dề trộn lên nhau. Người đàn ông đã sa xuống một tình trạng mà anh không còn biết anh đang cần phải nghĩ gì, làm gì. Mồ hôi càng tuôn ra đầm đìa. Không chỉ có sức ép trong nội tâm, Matteo nhận thấy rằng khuôn mặt kia đang dần dần chiếu rọi vào người anh một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Nó hút lấy anh.

Anh phải đi tới đó!

Bản thân người tù cũng thấy việc này là nực cười, nhưng anh không còn đường nào khác. Dù chống đỡ đến bao nhiêu, bức tranh trên tường kia giống như một thói nam châm đầy quyền uy, mà anh chỉ là một mẩu sắt rất nhỏ, hoàn toàn không có khả năng kháng cự.

Anh bước tới trên đôi chân run rẩy, hai cánh tay dang ra. Anh bước tiếp và bước tiếp, máu chảy rùng rùng trong huyết quản.

Hai con mắt.

Một màu xanh chói lòa hút hồn, một màu xanh Matteo chưa bao giờ nhìn thấy ở mắt đồng loại mình. Anh hiểu rằng anh cần phải chia tay với ý nghĩ đó là một con người.

Không, không phải người, mặc dù trông có vẻ giống mặt người. Đó là một vật thể trong bức tường, trông chỉ hơi giống mặt người mà thôi. Matteo tự nhủ rằng nó hoàn toàn không có nhân tính. Mặc dù vậy, anh vẫn cứ mỗi lúc mỗi lại gần khuôn mặt hơn.

Anh muốn làm điều đó.

Anh phải làm điều đó.

Anh tập trung vào khuôn miệng. Hai làn môi chỉ hiện lên mờ mờ trên tường, nhưng con mắt

Matteo thấy chúng đang nhả lại thành một nụ cười tỏm lợm. Một nụ cười hiểu biết. Dù kẻ đang đứng trong tường kia có là ai, kẻ đó đang chắc rằng Matteo không thể trốn thoát.

Căn phòng thật ra đâu có rộng, nhưng Matteo thấy nó trải ra đến vô cùng. Phải một lúc rất lâu sau, anh mới đi qua hết chiều ngang của căn phòng và đột ngột thấy khuôn mặt hiện ra rất lớn, sát mặt anh. Bản thân người tù bây giờ đã có thể nhìn thẳng vào màu xanh trong hai con ngươi kia, anh có thể ngụp lặn và sẽ chết chìm trong nó như trong một khu biển rộng và sâu. Thì ra đây là lời giải của câu đố bí hiểm. Người ta để cho tù nhân ở một mình với khuôn mặt trên tường.

Anh bước thêm một bước nữa về phía trước, đập người vào tường.

Có cái gì đó mở ra đón nhận lấy anh, tóm lấy anh. Trong tích tắc này, người đàn ông không còn là chủ nhân của giác quan mình.

Bức tường!

Anh muốn giằng người ra.

Nhưng không được.

Matteo thậm chí không lùi được một nửa bước chân. Mấu sắt nhỏ bây giờ đã dán chặt vào thối nam châm. Anh không đi đâu được nữa. Những thế lực xa lạ mạnh mẽ hơn nhiều, chúng cuộn sóng phủ lên người anh.

Matteo cảm nhận nỗi sợ bây giờ đã cuộn lên thành một cơn hoảng loạn khủng khiếp. Anh không nhìn thấy bàn tay nào, vậy mà rõ ràng đang có kẻ tóm lấy đầu anh và xoay nó đi.

Tại sao? Tại sao? Ai làm điều đó? Tại sao anh không thể cưỡng lại?

Những cánh tay mà anh không nhìn thấy đang giữ chặt lấy anh. Những bàn tay mà anh không nhìn ra đang tóm lấy đầu anh, xoay nó sang một bên, ấn nó về phía trước. Gần chạm vào tường...

Đó chính là chỗ của khuôn mặt lạ. Khuôn mặt bây giờ đang chuyển động để há mồm ra. Matteo nghe thấy tiếng rì rào quái đản trong đầu óc mình. Những giọng nói lạnh lùng và ác độc. Chúng mời mọc rủ rê, chúng khuyến khích anh đầu hàng đi, không còn đường kháng cự nữa đâu.

Cái miệng bây giờ đã há ngoác ra.

Matteo thoát đờ đẫn như đã hóa đá. Bây giờ anh đứng cách tường chỉ một khoảng rất ngắn, vừa đủ để nhìn thật rõ khuôn miệng. Anh thấy hai hàm răng trong đó ánh lên một màu vàng nhẹ. Cả hai hàm không thiếu một chiếc răng nào, nhưng không phải chiếc nào cũng đúng theo thứ tự bình thường của răng người.

Có bốn chiếc răng nhả ra khỏi hàm.

Hai cái bên trên và hai cái bên dưới. Chúng mọc hướng thẳng vào nhau, nhưng không chạm hẳn nhau. Song, đó chưa phải là điều kinh hoàng. Khi nhìn kỹ hơn, anh thấy bốn chiếc răng này rất nhọn, trông như bốn con dao găm. Chúng đồng thời nhắc cho anh nhớ tới một việc khác: một con ma cà rồng! Khái niệm này đâm thẳng vào đầu người đàn ông như một lưỡi kiếm nóng bỏng.

Một con ma cà rồng!

Cái tên vang lên trong tâm trí anh như một tiếng thét. Như một tiếng kêu cứu. Một tiếng kêu kinh hãi.

Không có ma cà rồng. Không có ma cà rồng. Tất cả chỉ là chuyện điên rồ! Đó là chuyện cổ tích. Chúng không tồn tại, chúng không tồn tại...

Đầu anh nghiêng sang một phía.

Matteo hoàn toàn không muốn vậy. Anh cố hết sức nhưng không ngăn nổi việc đầu anh nghiêng vẹo đi và da trên cổ căng lên ở một vị trí nhất định.

Đã sẵn sàng.

Sau đó là cú cắn!

Cho tới giây phút đó, Matteo vẫn thật sự không muốn tin. Giờ đây anh ta được mách bảo cho một sự thật khác, bởi không chỉ có hai chiếc răng đang cắm phập vào lớp da trên cổ anh. Không, nhiều hơn thế!

Anh cảm nhận nỗi đau cháy bùng lên ở bốn chỗ. Thân hình anh dán chặt vào bức tường, không dứt ra được. Anh chỉ là một miếng sắt nhỏ đang dán vào thỏi nam châm, và anh nghe thấy tiếng hút, tiếng nhóp nhép tởm lợm, máu phun ra từ bốn vết thương trên cổ anh.

Khủng khiếp.

Anh không còn đi đâu được nữa. Hai đầu gối mềm ra, sức lực rời cơ thể. Nhưng người đàn ông cũng không cảm thấy đau đớn nữa. Một thế giới ngọt ngào giả tạo mở ra mời mọc, rồi nó chìm xuống, trở thành một cái ống đen, hút trọn lấy Matteo. Mỗi lúc một chìm xuống sâu hơn, sâu hơn trong con đường hầm hoàn toàn không ánh sáng.

Khuôn mặt trên tường hút tới giọt máu cuối cùng...

Chương 3

Người đàn ông xa lạ đó đã hẹn gặp tôi hôm nay, nhưng chẳng phải trong một công viên mà cũng không ở trong một quán rượu. Tôi đang ngồi trên một chiếc ghế dài đặt dọc bờ sông Themse. Từ đây tôi có thể quan sát mặt nước cũng như con đường bờ sông Grosvenor. Đây là khu Pimlico, một trong những nơi dòng Themse uốn khúc. Sau lưng tôi là công viên Pimlico, một dải xanh mỏng mảnh với những thân cây đang tràn đầy nhựa sống của mùa hè. Tiếng lao xao của lá cây hòa vào tiếng rì rào của dòng nước, ẩn vào màn tối đang dần phủ như một lớp khăn voan mỏng mảnh xuống thành phố. Nó khiến cho vô số ngọn đèn được bật lên và mặt nước Themse có vô vàn ánh lấp lánh.

Đêm nay trời thật đẹp: ấm áp, gió nhẹ, không oi bức, một buổi tối mùa hè tuyệt vời. Thật không thể so sánh với cái nóng khắc nghiệt của mùa hè năm trước, một mùa hè đã đẩy Suko và tôi lên một chuyến du ngoạn xuống miền Atlantic nằm chìm dưới biển khơi.

May mắn làm sao, mọi việc đã qua đi, và đám nữ phù thủy tàn nhẫn của cô nàng Kara cũng không còn nữa.

Thay vào đó, thế giới còn tôi và chỉ một chút nữa thôi, tôi sẽ gặp người đàn ông xa lạ đó. Anh ta muốn kể cho tôi nghe một vài điều về những người mất tích, về những chuyện liên quan đến Pháp Thuật Đen, ma cà rồng và những thế lực tương tự.

Lúc gọi điện thoại, giọng người đàn ông nghe rất hốt hoảng, bối rối, và chắc chắn tôi đã đặt máy xuống nếu không nghe thấy cái tên Logan Costello. Người ở đầu dây bên kia không giải thích rõ từ đầu rằng trong vụ này có bàn tay của một tổ chức kinh hồn.

Người ta cũng có thể gọi bằng một cái tên khác - Mafia!

Dĩ nhiên, tôi đồng cả hai tai lên ngay lập tức khi biết chuyện liên quan đến tên mafia số một của thành phố London. Cứ nghe thấy tin gì về hắn là tôi lại bốc cơn hào hứng tột cùng, bởi cho tới nay cái khuôn mặt đồ bê tông đó luôn tìm được cách lọt lưới, để rồi vòng ra sau hậu trường, tiếp tục giết dây gây tội ác.

Đã từ lâu tôi không gặp hắn ta, nhưng tôi biết Logan Costello còn tồn tại và không ít người vẫn tiếp tục sợ hãi hắn. Logan Costello là một huyền thoại của thế giới ngầm. Gã đã sống sót qua tất cả các cuộc đụng độ với mafia Nga, cũng như với Hội Tam Hoàng châu Á, những lực lượng đã rò rỉ sang tận Tây Âu và ra tay khủng bố đồng bào của chính chúng bằng những biện pháp tàn nhẫn nhất.

Không hiếm khi chúng bị những băng mafia “bản xứ” chặn đường. Và chẳng phải bao giờ những kẻ đến trước cũng thắng cuộc. Nhưng Logan Costello cho tới nay chưa bao giờ chiến bại. Điều đó khiến cho một số người nể sợ hắn, và cả những thế lực độc ác mà hắn thường giao du.

Trước đây vài năm, mối quan hệ của tên trùm mafia với những lực lượng của Ma Thuật Đen đặc biệt mạnh mẽ, sau đó đã suy giảm một thời gian bởi Logan Costello không đạt tới những thành công mà phía bên kia mong muốn. Nhưng mối dây liên kết giữa cái Ác trong đời thật và cái Ác bí hiểm chưa bao giờ hoàn toàn chấm dứt.

Tôi hiện chưa biết người đàn ông mà tôi sẽ gặp có ngoại hình ra sao. Anh ta chỉ nói qua điện thoại rằng tự anh ta sẽ nhận ra tôi và sẽ ngồi chờ tôi bắt đầu từ một thời điểm nhất định.

Địa điểm đã được lựa chọn không đến nỗi tồi. Trong đêm hè tuyệt đẹp này có không biết bao nhiêu người dật nhau ra ngoài trời. Họ muốn tận hưởng bầu không khí lành lạnh cạnh sông, và đa số những chiếc ghế dài nằm dọc bờ Themse đều được tận dụng hết. Tôi ngồi một mình, chưa có ai tỏ ý muốn dùng chung ghế. Cũng tốt thôi, càng thuận lợi cho tôi quan sát cảnh vật xung quanh cũng như để ý người qua lại.

Người ta gặp ở đây đủ mọi chủng tộc và đủ mọi màu da. Người già, người trẻ, một bó hoa trăm sắc, cuộc sống đang cuộn cuộn dòng nhựa chảy nhưng không hề trào sôi quá cỡ, không gây khó chịu mội mệt cho xung quanh, bởi tất cả đều diễn ra êm ả trong một sự thanh bình nhất định. Không có những tiếng động lớn, không tiếng la hét, không nét hiêu chiến. Người ta chỉ muốn có

một niềm vui riêng, muốn tận hưởng buổi tối đẹp tuyệt vời, và một cặp trai gái người Trung Quốc tay cầm tay đi dạo qua lại trước mặt tôi đã hai lần cũng chẳng khiến ai chú ý.

Lần nào, tôi cũng lắc đầu. Suko và Shao nhận dấu hiệu rồi lại thông thả bước tiếp.

Tôi đã nhờ vợ chồng Suko tới đây làm hậu thuẫn, bởi tôi linh cảm cuộc gặp gỡ hôm nay không bình thường.

Tôi không thể nêu nguyên nhân cụ thể, đây là kinh nghiệm đã được tích lũy qua bao năm tháng. Gặp gỡ với một đối tượng muốn thổ lộ điều gì đó về mafia bao giờ cũng là một việc làm nguy hiểm. Mạng sống của những con người đó rất nhiều khi đang bị treo lơ lửng ở đầu những sợi dây lụa mỏng manh. Lắm lúc phía bên kia đã nhận dạng họ là những kẻ phản bội, nhưng vẫn còn thả dây xích vô hình dài ra, để rồi ra tay vào một thời điểm thích hợp hơn.

Vị khách chưa tới. Tôi tiếp tục hưởng thụ cảnh đẹp của dòng sông, bầu không khí trong lành và cả những người đi dạo hiền hòa quanh đó.

Một người đàn ông gầy gò, mái tóc trông như vô vàn những sợi mì spaghetti đen nhảy lên tới gần tôi và ngồi nhanh như chớp xuống đầu ghế bên kia. Gã mặc một chiếc áo thun nhạt màu phủ quá thắt lưng. Hai bàn tay hoảng hốt vịn vịn. Dưới bầu trời tối, làn da đã chuyển màu tím.

Có phải đó là người cung cấp thông tin?

Không thể tin được. Gã đàn ông run rẩy tội nghiệp này trông rõ là đang chứa đầy mình thuốc phiện, thứ thuốc độc hiện đại mà người dùng thường gọi lóng là “thuốc chữa bệnh”. Ánh mắt gã chập chờn. Gã không dám bắt chuyện, mặc dù cứ chốc chốc lại quay đầu về phía tôi.

Tôi tiến quân trước cho kẻ bên kia hài lòng.

- Anh muốn gì?

- Tôi cần một thứ.

- Hay thật!

Gã trai nhích lại phía tôi.

- Thuốc phiện.

Tôi nhún vai.

Gã nhích lại gần hơn.

- Nói thật đấy, tôi cần thuốc phiện. Tôi sẽ mua nó, nhưng hiện tôi đang hết tiền. Hết sạch cả rồi, nhần túi, anh hiểu không? Vì thế mà tôi cần tiền.

- Tiền của tôi hả?

- Đúng!

Tôi lắc đầu.

Cái gã gầy gò kia không chịu đầu hàng.

- Anh... anh không cần phải cho không, tôi sẽ trao cho anh một địa chỉ rất hấp dẫn. Con gái, rất trẻ, thịt còn tươi từ Đông Âu và từ châu Á. Tôi biết anh có thể tìm họ ở đâu. Anh muốn gì họ cũng chiều tất cả.

- Ra thế? ở đâu vậy?

- Tiền đã!

Tôi nhìn xuống bàn tay gã. Hai bàn tay bẩn thỉu, run run. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến chuyện cho gã lấy một xu. Cái mách này tôi đã quá quen. Gã sẽ tóm lấy tiền nhanh như chớp rồi biến mất. Cái trò địa chỉ con gái kia là trò dối trá lộ rõ từ đầu.

- Thôi biến đi! - Tôi bảo hẩn.

Món mì spaghetti trên da đầu đập dềnh khi gã trai chuyển động.

- Anh không muốn, không muốn hả?

- Không!

- Thế thì tôi tự lấy.

Đằng sau tôi chợt bốc lên một mùi lạ, nồng khét. Tôi biết ngay mà, con người gầy gò này không đến đây một mình. Đồng bọn của hắn đang rình mò sau lưng tôi, chúng sẽ ngay lập tức ra tay chừng nào tên kia ra hiệu.

Một tiếng kêu vang lên thật rõ ràng, mặc dù đó không phải là tiếng hét nữa mà đúng hơn là một tiếng rên.

Gã tóc spaghetti văng người ra khỏi chiếc ghế và đột ngột nằm dài dưới đất, bị đẩy theo đà của tông phạm, kẻ đã bị Suko ném từ sau ghế tới.

- Thằng này định châm kim vào gáy cậu đấy, John!

Cả hai tên co cẳng chạy. Trông chúng như hai con chim hốt hoảng bay là là trên nền đất, rồi lẫn vào khu công viên gần đó.

- Ra đây là phải tính đến chuyện đó.

Suko gật đầu.

- Thôi, mình lại rút lui.

- Cảm ơn!

- Nhiều khi người ta cũng cần phải được giúp đỡ. Hy vọng cú điện thoại đó không phải là đồ giả. - Anh vừa đi vừa nói nhỏ.

- Nếu là đồ giả thì ít ra bọn mình cũng có một tối mùa hè rất dễ thương.

Câu cuối cùng chắc Suko không nghe được nữa. Không hiểu tại sao tôi tin chắc rằng cú điện thoại kia không phải chuyện giả vờ. Linh cảm nghề nghiệp mách bảo như vậy.

Và tôi đã có lý.

Đột ngột, người đàn ông đó đứng bên cạnh tôi, thoáng liếc mắt tôi và hỏi:

- John Singlair?

- Từ khi sinh ra đời.

Anh ta cười nhẹ rồi ngồi xuống.

- May thật! - Anh ta khẽ nói - May thật!

- Trong phương diện nào?

- Rằng chưa có chuyện gì xảy ra.

- Với anh hay sao?

- Vâng!

- Anh đang bị ép?

Anh ta mỉm cười, gật đầu và đồng thời rút ra một điếu thuốc lá.

- Nói lực ép còn là quá nhẹ đấy!

- Vấn đề thật là gì?

- Khoan đã. - Anh ta châm thuốc lá, cho tôi có thời gian quan sát.

Người đàn ông này chắc là người Nam Âu, thuộc dòng chuẩn Roman. Tôi nghĩ có lẽ anh ta người Italia, tức là người phải chùng gánh nặng cùng quê hương với bọn mafia. Anh ta mặc một chiếc áo sơ-mi thẫm màu, một cái quần cũng thẫm màu, mái tóc đen được cắt vừa phải. Ngoài ra, tôi không hề nhận thấy một điểm gì đáng chú ý.

- Chủ đề chính là gì?

Anh ta rút thuốc.

- Địa ngục.

- Nói thế thì chung chung quá.

Người đàn ông lại hơi hả hút thuốc.

- Singlair, nếu tham gia vụ này, anh phải đi ra khỏi London, anh sẽ phải đến Italia, gần vùng Neapel, anh hiểu không?

- Chưa hiểu!

- Câu chuyện bắt đầu ở đó và cũng kết thúc ở đó, mặc dù những dấu vết bây giờ đã kéo sang tới tận London.

- Dấu vết nào?

- Những kẻ biến mất.

- Rồi sao nữa?

- Có lẽ cũng đã chết rồi.

Giờ thì tôi chưa biết nhiều, nhưng dù sao cũng hiểu được chút đỉnh.

- Người chết?

Người đàn ông gật đầu và nhún vai. Không hiểu cử chỉ này, tôi hỏi ngay lập tức:

- Như vậy là ý gì?

- Câu chuyện không khó hiểu đâu, Singlair, nếu người ta biết.

- Nhưng tôi không biết gì cả.

Anh ta gật đầu. Dĩ nhiên rồi, tôi hiện ngồi ngay bên cạnh anh ta và nghe những câu nói hết sức mập mờ. Câu chuyện của hai chúng tôi đang trôi bồng bềnh, và đây chính là thứ mà tôi không thích chút nào.

- Chính xác là chuyện gì vậy?

- Khoan đã. - Anh ta thì thào và giơ một cánh tay lên. Anh ta nhìn quanh, nhưng làm điều đó rất khéo. Tôi chỉ nhìn thấy đôi con ngươi chuyển động. Chúng đang quét một lượt toàn bộ khung cảnh xung quanh, và tôi nhận thấy nét mặt người đàn ông ánh lên vẻ hài lòng. Chắc anh ta không phát hiện ai khả nghi.

Tôi hỏi:

- Anh tên gì vậy?

- Đừng nói đến tên.

- Tại sao không?

- Lực ép rất mạnh, Singlair. - Anh ta lấy hơi thật sâu - Những chuyện hai chúng ta làm ở đây không phải chuyện đùa. Đây là chuyện tính mạng con người, tôi xin nói trước. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay có thể cướp mạng tôi.

- Thế thì ta cố gắng gỡ cái dây thòng lọng đó ra đi.

- Không có tên!

- Đồng ý! - Tôi chấp nhận điều kiện, bởi tôi muốn biết chi tiết của vụ việc.

Thêm một lần nữa, người đàn ông đốt thuốc. Điếu đầu đã bị anh ta nghiền nát dưới gót giày.

- Chuyện thế này. - Anh ta lẩm bẩm - Chuyện là như thế này: cái hãng đó thỉnh thoảng lại gặp vấn đề với một số người. Nếu những vấn đề này trở thành quá lớn, vượt ra ngoài khuôn khổ của hãng, thì họ sẽ tìm cách giải quyết những vấn đề đó.

- Giết người!

- Có thể.

- Tại sao lại không? Đó vốn là cách bọn mafia dùng để loại trừ những nhân chứng khó chịu.

- Tất nhiên là tất cả những điều đó đều đúng cả, Singlair. Nhưng tôi. muốn đi xa hơn nữa, hãy nghe cho kỹ đây. Những người khó chịu sẽ được đưa đến một địa điểm nhất định. Có một nhóm chuyên làm việc này. Địa điểm đó nằm ở Italia, nhưng chẳng phải chỉ người Italia bị biến mất ở đó. Kể cả người nước khác, vốn có thời là thành viên của đại gia đình đó và làm việc ở nước ngoài. Một khi lời chào của quê hương được gửi tới, rất có thể anh ta sẽ được đưa trở lại

Italia để biến mất ở cái địa điểm kia.

- Người ta nhận chìm anh ta xuống biển?

- Nếu chỉ có thể thôi...

- Không phải sao?

Người không tên kia phẩy tay.

- Nếu thế thì tôi đâu có cần báo tin cho anh. Đó là vấn đề nhỏ: phương pháp "*guốc bê-tông*" ai cũng biết. Ở đây là chuyện khác.

- Chuyện gì vậy?

- Có nhiều tin đồn lắm. Chỉ cần một phần những tin đồn này là sự thật thì tôi xin hứa với anh rằng có cả một địa ngục đang mở cửa về phía chúng ta. Lúc bấy giờ không phải chỉ có một rừng cây, mà là tất cả những cánh rừng. Những người đàn ông đó đều đã biến mất. Họ trở thành nạn nhân của một thế lực độc ác, người ta kể như vậy. Vì thế cũng không có ai quay trở lại. Mọi thành viên của mafia đều tuân theo luật im lặng. Không một kẻ nào dám mở mồm ra, ít nhất là với một chuyện biến mất hoặc một vụ giết người bình thường. Nhưng trong trường hợp này thì khác.

Tôi để cho người đàn ông nói hết, chỉ căng tai lên vừa nghe vừa suy nghĩ. Giorri nói của người kể mỗi lúc một nhỏ hơn. Tiếng thì thảo bây giờ chỉ vừa đủ để vọng lên trên tiếng rì rào của trời đêm.

Những người đàn ông này sẽ được đưa vào một ngôi nhà. Một nắm mộ lạnh lùng, theo cách gọi của người trong khu vực. Tôi có quen biết một vị cha trẻ tuổi sống trong khu đó. Anh ta chưa vào trong nhà, nhưng anh ta biết đó là địa điểm của cái Ác. Vị cha này là một người có họ hàng với tôi, dù chỉ là họ xa. Anh ta đã gọi điện về London và kể chuyện. Anh ta cũng hỏi xem liệu tôi có thể nhờ ai can thiệp được không.

- Tại sao anh ta lại gọi cho anh?

- Anh ta đã nghe danh tiếng của anh, nghe gián tiếp.

- Ra vậy.

- Có một người đàn bà, cũng có quen thuộc với vị cha đạo đó. Cô ta là một danh ca tên là Mirella Dalera. Anh có biết cái tên này không?

- Lại cô ấy. - Tôi lẩm bẩm.

- Sao kia?

- Thôi, ổn rồi. Tôi đã làm quen với Mirella qua một vụ án khác, một vụ án cũng dẫn tôi về Italia. Nhưng anh nói tiếp đi. Đoạn mở đầu nghe có vẻ thú vị đây.

- Vậy là anh sẽ đi?

- Khoan đã, anh bạn, chưa tới lúc đó đâu. Tôi cần nhiều thông tin hơn.

- Nhưng tôi chẳng biết gì hơn cả.

- Chẳng biết gì về ngôi nhà sao?

- Quá ít! Nếu anh muốn biết nhiều hơn, chắc anh phải đi tới Neapel và liên lạc với người bà con của tôi. Tôi sẽ nói cho anh nghe tên anh ấy. Ernesto Dorani. Một người rất sạch sẽ, tôi biết chắc như vậy.

- Chứ không phải là một cánh tay dài của mafia?

- Đúng thế!

- Và anh ta biết nhiều hơn?

Người đàn ông bên cạnh tôi búng tàn thuốc lá xuống đất rồi giẫm gót giày lên.

- Tôi hy vọng như vậy. Chắc hẳn anh ấy sẽ biết nhiều hơn, nếu không anh ấy đã không liên lạc với tôi.

- Có lẽ.

- Không, đúng như thế đấy.

- Anh ấy sống ở đâu?

Người đàn ông nói cho tôi biết địa chỉ.

- Và đó cũng là khu vực có ngôi nhà?

Người cung cấp thông tin thọc tay vào túi quần, lấy ra một mảnh giấy và nhét nó vào tay tôi.

- Trong này tôi viết tất cả những điều quan trọng. Anh có thể làm đúng trong đó.

- Cảm ơn.

- Đừng cảm ơn tôi. Tôi đã nói tất cả rồi. - Anh ta đứng dậy, gật đầu, còn muốn nói thêm một điều gì đó nhưng rồi suy nghĩ lại, và nhanh như chớp lẩn mình vào một nhóm khách du lịch Nhật Bản đang đi dạo bên bờ sông Themse.

Tôi ném cái nhìn thật nhanh xuống mảnh giấy và thấy mình có thể hài lòng.

Đột ngột, Suko và Shao đứng ngay bên cạnh. Hôm nay Shao mặc một bộ quần áo màu trắng và vàng. Đi với chiếc quần vàng là một áo thun trắng muốt in hoa.

- Được không? - Cô hỏi.

- Được, không có vấn đề gì. Thế còn phía các cậu?

Lần này ōuko trả lời. Anh lắc đầu.

- Bọn mình đã quan sát xung quanh, không thấy có ai khả nghi và để ý đến các cậu.

- Thế thì tốt.

- Chuyện gì vậy?

- Mình sẽ kể sau. Ta đi uống một chút đã. Tốt nhất là ở ngoài trời.

Vợ chồng Suko đồng ý ngay lập tức. Đến công viên, chúng tôi tìm được một quán kê ghế ra ngoài bãi cỏ. May mà vẫn còn một bàn trống. Nó nằm ở phía rìa, hơi xa những chùm hoa giấy được căng giữa những thân cây và khe khẽ đung đưa trong gió. Tôi gọi một cốc bia lớn. Suko và Shao quyết định uống nước. Khi các thức uống đã được đặt lên bàn, tôi mới lên tiếng và kể cho hai bạn mình nghe những gì người ta vừa báo cho tôi biết.

Qua gương mặt hai người, tôi biết họ không thích câu chuyện này. Lau lớp bọt bia dính bên khóe miệng, tôi nói:

- Cậu không hào hứng, đúng không?

Suko gật đầu.

- Còn em, Shao?

- Mọi chuyện mù mờ quá.

- Mình cũng thấy vậy. - Suko thú nhận.

- Mặc dù vậy, mình sẽ bay đến đó.

- Nghe như đã quyết định rồi.

- Đúng thế. Trước ngày hôm nay, mình đã nghe qua nhiều nguồn tin khác nhau về chuyện biến mất bí hiểm của những người đàn ông vốn là cựu thành viên mafia. Mình có biết cô ca sĩ Mirella, cô ấy là người chín chắn. Hơn nữa mình chắc là có thể tin tưởng được vào vị cha đạo trẻ tuổi đó. Tên anh ấy là Ernesto Dorani.

- Đây là chuyện của cậu. - Suko uống nước - Bao giờ thì cậu bay tới Neapel?

- Ngày mai.

- Thế thì chúc một chuyến bay vui vẻ. Chắc không cần phải cầu cho trời nắng.

- Không đâu, vùng Nam Âu trời lúc nào cũng nắng.

Chương 4

Anh ấy sẽ tới!

Ngay trong đêm hôm đó, Ernesto Dorani nhận được điện thoại và mừng rỡ hết sức.

Cuối cùng thì người ta cũng đã phản ứng. Cuối cùng thì tất cả những cố gắng của anh cũng đã được tưởng thưởng. Cuối cùng mọi việc sẽ tiến triển, và cuối cùng thì cái Ác sẽ bị đẩy lui.

Trong những giờ tiếp sau đó, Ernesto Dorani đã ngủ một giấc thật sâu và thật ngon. Nỗi hốt hoảng thường ngày biến mất, vị cha đạo trẻ tuổi thấy mình bình tĩnh, tự tin. Anh biết anh cần đến cả sự bình tĩnh lẫn tự tin để ra trận chống lại cái Ác.

Những lời đồn không phải là vô căn cứ, anh cảm nhận chính xác như vậy. Đằng sau đó phải có một phần sự thật. Cái Ác đã bám chân được vào mảnh đất ngay ở bên cạnh nhà thờ của anh. Anh biết điều đó, chỉ có điều anh chưa chứng minh được mà thôi. Trong rất nhiều những đêm khó ngủ, Ernesto Dorani đã nhìn thấy những chiếc xe đi qua.

Đi về ngôi nhà nọ.

Chúng chỉ dừng ở đó một thời gian rất ngắn, rồi lại theo con đường ngoằn ngoèo xuống dưới.

Còn bây giờ?

Anh ấy sẽ tới đây. John Singlair. Ernesto Dorani không biết anh ấy, nhưng vị cha đạo trẻ tuổi có tư duy thông thoáng đã nghe tiếng chàng thanh tra diệt ma trừ quỷ này. Chẳng phải chỉ qua nữ ca sĩ Mirella Dalera. Tòa thánh Vatican cũng có một cơ quan quyền lực bí hiểm, một dạng tổ chức tình báo. Ernesto Dorani biết rằng những người ngồi ở đó cũng đang tranh đấu với cái Ác.

Sau một giấc ngủ sâu và rất ngon, Ernesto Dorani thức dậy thật sớm, thay quần áo chuẩn bị cho lễ cầu kinh buổi sáng.

Chính trong thời gian mùa hè, buổi lễ cầu kinh sáng mai này rất quan trọng. Các con chiên muốn đến khi trời còn mát, bởi ngôi nhà thờ nho nhỏ của anh nằm hơi cách xa làng. Nó đứng trên một triền đồi thoải thoải, giống như ngôi nhà u ám đang đứng trên đỉnh quả đồi đối diện.

Vị cha đạo trẻ tuổi hướng dẫn các con chiên cầu nguyện. Anh không tập trung tư tưởng đến mức tuyệt đối như mọi lần khác. Anh nói nhằm một vài lần, nhưng những con chiên già nua bên dưới không hề để ý. Ngoại trừ hai người đàn ông, toàn bộ những người còn lại đều là phụ nữ. Họ ngồi trên những chiếc ghế dài hoặc quỳ xuống, lối ăn mặc đơn sơ với những vuông khăn trùm đầu thâm màu khiến họ trông giống như những xác ướp. Ernesto Dorani đột nhiên có ấn tượng kỳ lạ như vậy đúng vào lúc đang đứng trên bàn thờ nhìn xuống.

Vị cha đạo quyết định cắt ngắn lời giảng, chia bánh thánh và không khỏi có cảm giác mừng khi buổi lễ kết thúc. Nhưng nghi lễ cổ xưa vẫn phải được giữ gìn. Anh đứng trước nhà thờ nhỏ bé của mình và bắt tay chào từng con chiên.

Trong buổi sáng hôm nay, anh không có thời gian cho những cuộc nói chuyện dông dài. Vị cha trẻ viện có thói thác, chỉ tay về chiếc xe đang phơi mình trong ánh mặt trời chói gắt và giải thích rằng anh cần phải đến gặp ngay một người bạn đồng nghiệp.

Những người đàn bà gật đầu ra vẻ thông cảm. Ngay cả khi cha đạo trẻ hơn họ không ít tuổi, họ vẫn kính trọng cha hết mực và mừng rằng nhà thờ của họ bây giờ lại có người kê vị, dẫn dắt. Họ chấp nhận cả xuất xứ miền Lombardi của cha. Suy cho cùng, cha có màu tóc vàng sẫm và vốn là người xứ Milano, một trong những thành phố miền Bắc kiêu ngạo vốn bị dân miền Nam căm hận.

Ernesto Dorani mừng rỡ khi được quay trở về với làn không khí mát lạnh trong ngôi nhà nhỏ của mình. Phía sau phòng khách là hai căn phòng riêng và một phòng tắm nhỏ.

Quần áo đã được chuẩn bị sẵn. Chúng được gấp cẩn thận và được bày trên một chiếc ghế, đặt trong căn phòng riêng của cha. Một áo sơ mi thâm màu, quần jean. Chỉ vậy thôi.

Ernesto Dorani thay trang phục, lấy một ít tiền mang theo cùng với chiếc khăn tay và kính râm. Sau đó, vị cha đạo rời ngôi nhà nhỏ phía sau nhà thờ.

Ernesto Dorani đi một vài bước sang phía hông nhà thờ, dừng lại ở vị trí cho phép anh có thể nhìn bao quát về hướng ngôi nhà đối diện. Anh không nhìn được nhiều, những bức tường của ngôi nhà kia ẩn bên dưới tàn lá um tùm của những bụi cây mọc rất cao. Những chiếc lá đó, kỳ quái làm sao, bao giờ cũng xanh mơn mớn, cứ như thể chúng được tưới rất đều đặn và tử tế. Không một nhánh cây khô, không một chiếc lá bụi, vị cha đạo trẻ tuổi lại chỉ biết ngạc nhiên như bao lần trước.

Bất chấp màu xanh của lá, Ernesto Dorani hoàn toàn không thích địa điểm kia. Nó tỏa ra một cái gì đó khiến anh rợn da gà. Mặc dù không có bằng chứng rõ ràng, nhưng vị cha đạo biết rằng những việc xảy ra bên đó không tuân theo quy luật của ánh sáng mặt trời. Có cái gì đó khác lạ, kỳ quái. Cái Ác đang rình mò nơi đó. Bản thân anh đã chứng kiến một trận tấn công của nó và đã chỉ biết hốt hoảng bám vào cây thập tự mà cầu nguyện.

Sự kiện xảy ra trong bóng tối. Ernesto Dorani lúc đó đã nghe thấy những âm thanh bất thường, như tiếng những thú dữ bị dựng dậy giữa cơn say ngủ.

Dưới ánh sáng ban ngày, chắc mọi việc trông sẽ khác đi. Vị cha đạo tin như vậy và muốn lái xe lên đỉnh đồi đối diện, tiếp cận ngôi nhà bí hiểm trong nắng sáng.

Chiếc Fiat Uno màu đen gần như đã bị mặt trời Nam Âu nướng chín. Ernesto Dorani mở một bên cửa xe, luồng khí nóng lao vọt ra, phả thẳng vào mặt anh. Vị cha đạo quyết định chờ cho tới khi không khí trong xe dịu bớt, anh mở cửa phía bên kia cho gió lùa qua. Sau đó, anh bước lên xe.

Nệm ghế rất nóng, tay lái cũng vậy, kể cả bảng điều khiển đằng trước xe cũng thế. Chẳng có cái gì bình thường hay mát dịu. Mặc dù con đường vào làng mùa này tương đối nhiều bụi, vị cha đạo trẻ tuổi vẫn để tất cả các cửa sổ mở toang, để ít nhất cũng có lấy một chút gió tấp từ bên ngoài vào cho dễ thở.

Chiếc xe của anh lăn bánh qua đám phụ nữ cuối cùng vừa bước từ nhà thờ ra. Vị cha đạo vẫy tay về phía họ và họ vẫy đáp lại. Ernesto Dorani biết rằng các bà mẹ lắm chuyện kia chắc đang bức tức và hốt hoảng về trang phục mà anh vận trên người, những thứ áo quần hoàn toàn chẳng xứng đáng với một đại diện tôn giáo. Họ vẫn thuộc về lớp con chiên luôn giữ một quan niệm khác về những người cha tinh thần.

Chiếc xe lăn bánh về hướng ngôi làng có rải rác vài mái nhà trên các triền đồi, phần đông quy tụ lại trong một thung lũng nhỏ có con đường ngoằn ngoèo xuyên qua. Con đường dẫn về hướng Neapel.

Nhưng Ernesto Dorani không đi xa đến thế. Trước khi tới ngã rẽ chính, anh bẻ tay lái ngoặt vào một con đường nhỏ, dốc đến mức người ta phải xây tường chắn đất. Trên mặt tường mọc vô số những bông hoa đầy bụi, khát khao chờ từng giọt nước.

Con đường rất hẹp. Ernesto Dorani không đi tới cuối đường. Chẳng có ai đi ở hướng ngược lại nên vị cha đạo dễ dàng rẽ tiếp vào một con đường đất rất nhỏ, hướng lên dốc thoải thoải và rồi đến một độ cao nhất định, nó gặp con đường ngoằn ngoèo dẫn tới ngọn đồi đứng đối diện ngọn đồi của nhà thờ.

Không gian trên kia không thay đổi, chỉ ra duy nhất khuôn mặt của một mặt trời vàng óng, nóng đến tàn nhẫn. Ánh nắng hắt xuống con vịnh nhỏ vừa hiện ra trong tầm nhìn của người lái xe, cho Ernesto Dorani thấy vô số thuyền buồm sặc sỡ đậu thành thoi trong bờ vịnh như những món đồ chơi.

Phía trời Nam, ngược lại, dồn dập những ngọn núi với đỉnh Vesuvius nổi tiếng, trên đầu luôn có một vành khói nhẹ nhàng bay, thoáng óng ánh trong bầu không khí ngột thở. Mùa hè trong mảnh đất này của Italia bao giờ cũng nóng thiêu người.

Chẳng bao lâu, Ernesto Dorani đã tới những bóng râm đầu tiên. Ngọn đồi phủ đầy cây. Hết trắc bá lại tới thông. Giữa những thân cây là vô số bụi cây nhỏ, cành lá xum xuê.

Những bóng râm lướt qua đầu xe anh. Vị cha đạo trẻ tuổi có cảm giác đang ngồi trong một lò tắm hơi, bất chấp tất cả các khuôn cửa sổ mở toang.

Bánh xe cuốn lên những đám mây bụi dày. Nếu muốn, người ta có thể dễ dàng bám theo anh.

Nhưng Ernesto Dorani biết rằng giờ này chẳng có ai đi lên đây. Tất cả những người mà anh quen biết đều lánh xa ngôi nhà như tránh né bệnh hủi.

Anh giảm tốc độ và cân nhắc xem có nên chạy tới sát ngôi nhà hay không. Không, tốt hơn là nên đậu lại ở phía trước. Cô gắng giấu xe cho kỹ rồi đi bộ tới mục tiêu.

Ernesto Dorani tìm thấy một khoảng hở giữa các bụi cây, vừa đủ để đỗ chiếc Fiat. Vì cha đạo trẻ tuổi xuống xe, nhẹ nhàng đóng cửa lại và quyết định không đi theo con đường bình thường. Anh muốn đi xuyên qua khoảng vườn có những cụm cây rất cao, đứng sát vào nhau đến mức các tán lá đan thật dày, không cho ánh nắng lọt xuống dưới.

Bóng râm trùm xuống người anh. Thỉnh thoảng mới có những vệt nắng mỏng manh nhảy nhót trên mặt đất hoặc trên thân hình người đàn ông cô độc. Cũng có những tia nắng lướt dọc thân cây, tìm đường lẩn khuất qua những cành lá, hắt qua hắt lại và giữ cho không gian bên dưới không trở nên quá tối.

Mặc dù vậy, bầu không khí ở đây vẫn khiến Ernesto Dorani khó chịu. Vì cha đạo đổ mồ hôi. Không gian xung quanh anh oi nồng và lặng gió. Thậm chí đến cả một tiếng chim hót cũng không có.

Tại sao bọn thú vật lại né tránh nơi này? Chẳng lẽ chúng linh cảm thấy ở đây có những việc không bình thường?

Ernesto Dorani đi tiếp. Vừa bước tới anh vừa cố gắng dập tắt tất cả những suy nghĩ của mình. Anh không muốn sa vào tâm trạng hoảng sợ trước khi vào việc. Anh phải cố tỉnh táo, cố nhìn thẳng mặt đối phương, dù kẻ đó có là ai chẳng nữa.

Đến một khoảng trống giữa hai thân cây lớn, Ernesto Dorani đứng lại. Từ vị trí này anh có thể nhìn thẳng vào mặt tiền của ngôi nhà. Anh thấy những bậc thềm dẫn lên, thấy cánh cửa vào nhà, thấy những khung cửa sổ và mặc dù vậy anh vẫn biết là mình chưa thấy gì.

Không hề có một chuyển động nào.

Tất cả đều lặng như tờ đằng sau những khuôn cửa kính. Một lớp bụi dày không biết bao nhiêu năm phủ bên trên. Không một ai lau chùi, ngôi nhà bỏ trống, trừ những vị khách bí hiểm chỉ tới vào ban đêm đã khiến anh phải chú ý. Người dân trong làng cũng biết tới đám khách kỳ quặc đó, nhưng người ta không dám nói. Mafia, được gọi là Neapel Camorra trong miền quê này, vốn có một cánh tay rất dài. Chính phủ nào của Italia cũng đều gặp không ít khó khăn với chúng.

Nhìn vào ngôi nhà, Ernesto Dorani thấy rợn da gà, mặc dù những tia nắng mặt trời đang rọi thẳng vào mái hiên phía trước, lấp lóa đến chói mắt.

Có nên tới đó? Có nên đi vào nhà? Có nên thử xem cửa có bị khóa hay không? Vì cha đạo cân nhắc trong một bầu không khí rất oi nồng và thấy cảm giác ớn lạnh trên lưng anh mãi vẫn không dịu xuống.

Không, Ernesto Dorani hiện chưa dám đi xa như vậy. Có ai dám quá quyết là cái Ác chỉ tập trung phía trong ngôi nhà kia, chứ không phải đã tràn ra toàn khuôn viên xung quanh?

Mà chính anh đang đứng trong khuôn viên đó.

Một khoảng vườn mà không phải vườn, một khoảng vườn không gây niềm vui cho con người, một khoảng vườn như muốn nuốt chửng người ta.

Ernesto Dorani cảm nhận như vậy.

Đột ngột, anh nghe thấy một tiếng động!

Vì cha trẻ tuổi đang ở trong một trạng thái rất căng thẳng nên tiếng động khiến anh giật nảy người lên. Dù chưa nhận dạng cụ thể được âm thanh đó, nhưng anh biết chắc nó hoàn toàn không phù hợp với khoảng vườn này.

Ernesto Dorani chờ.

Tiếng động không lặp lại. Rất có thể đó là một con thú nhỏ, nhưng Ernesto Dorani không chắc chắn.

Vì cha đạo trẻ tuổi không tin rằng ngoài anh ra, khu vườn này còn có một người khác nữa. Nếu

có thì chắc chắn anh đã nhìn thấy.

Mặc dù vậy...

Nổi nghi ngờ tăng lên khi anh xoay người lại, chăm chú lắng nghe, chân nhẹ bước về hướng đã phát ra tiếng động.

Nhưng chẳng có gì để nhìn, chẳng có gì để nghe, khung cảnh xung quanh câm nín. Lốp mờ hơi lạnh nằm dày nặng trên mặt anh. Chốc chốc Ernesto Dorani lại phải đưa tay lên quệt trán, anh không muốn để mồ hôi lăn xuống mắt.

Những bụi cây mọc trên đồi mỗi lúc một lại gần anh hơn. Những cánh tay khô khăng tóm lấy anh, quấn., chặt vào quần anh. Đất ở đây cũng rất bụi, cỏ chỉ mọc ở những nơi râm mát.

Đột ngột, Ernesto Dorani dừng bước.

Trước mặt anh không xa có một tấm màn mỏng nhỏ nhỏ lơ lơ chỗ bóng râm treo lơ lửng trong không khí. Anh vừa nhìn thấy cảnh đó một chuyển động. Không phải thú vật, mà là cái gì trông giống như con người.

Nó quả thật là một con người!

Mặc dù đã biết rõ ràng như vậy, vị cha đạo trẻ tuổi bây giờ vẫn đứng yên, không đi tiếp về hướng tấm màn mỏng. Anh chờ đợi. Người chạy vào khu vườn này chắc chắn phải có lý do. Anh ta phải có mục đích nhất định. Chắc chắn anh ta đang tìm một vật nào đó, hoặc muốn che giấu một việc gì đó.

Ernesto Dorani nghe thấy tiếng người kia rên lên. Một âm thanh trầm trọng như thể anh ta đang đau đớn khôn cùng. Trông dáng người như thể đang tìm kiếm một điều gì đó, vị cha đạo thầm nghĩ. Anh ta cúi lom khom về phía trước.

Người kia bước tiếp.

Anh ta mặc quần áo sẫm màu. Thậm chí trời nóng và nồng như thế này mà anh ta vẫn giữ nguyên chiếc áo khoác. Vải áo rất bền. Trên áo dính đầy đất và cả lá cây. Ernesto Dorani nhìn rõ từng vệt bụi xám màu. Hai cánh tay chuyển động chập chới, vụng về, không như một người bình thường. Hai cánh tay đó giơ về phía trước, khua khoắng tìm kiếm trong khoảng không gian trước mặt, rồi lảo đảo quay sang phải, nơi có một dải bụi rậm tương đối rộng đang mở ra.

- Nó đâu rồi... mồ tôi đâu rồi...?

Ernesto Dorani giật mình kinh hãi khi nghe những câu trên. Người kia đang nhắc đến một nấm mồ, anh nghe rõ như vậy. Và anh ta đang tìm một nấm mồ - nấm mồ của anh ta!

Một người đã chết sao? Không thể được, một người đã chết không thể chuyển động, chắc đó là một người đã kiệt sức và mất hết niềm vui sống. Chỉ có điều đứng ở vị trí này, Ernesto Dorani cho tới nay vẫn chưa nhìn được mặt anh ta.

Vị cha đạo muốn biết rõ hơn. Anh lên khu vườn này đâu phải vì tình cờ, anh cần một dấu vết quyết định, một dấu vết có thể dẫn anh tìm ra bí mật của những chuyển viếng thăm ban đêm.

Vì đây là lần đầu tiên đến nơi này, vị cha đạo trẻ tuổi không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy tảng đá thứ nhất mọc lên từ mặt đất, một tảng đá cũ kỹ đã bị cỏ phủ lấp.

Một bia mộ!

Ernesto Dorani nuốt khan. Anh đưa tay quệt trán, hai bàn tay đột ngột run rẩy, thế rồi anh há miệng lấy hơi và đột ngột hiểu rõ hơn kẻ đang đi tìm ngôi mộ của mình.

Đi tìm một ngôi mộ nào đó?

Không, ngôi mộ của chính hắn ta.

Đúng là toàn chuyện không tưởng, toàn chuyện vớ vẩn! Những thứ như thế hoàn toàn không thể có trên đời này.

Ernesto Dorani đi tiếp. Những bước chân lẹ làng lách cỏ, lưng lom khom. Anh nhìn thấy rất rõ con người trước mặt anh, gã bây giờ đã tìm được một tấm bia và đổ cả thân hình về phía trước, chống hai tay lên đó.

Gã đứng như vậy một lúc lâu, như thể muốn tập trung sức lực. Nhưng gã không thành công, bởi đột ngột hai cánh tay gã gấp lại, cả đôi chân cũng thế. Gã mất thăng bằng. Một âm thanh nghe khủng khiếp như tiếng kêu của dã thú thoát ra, trước khi cả thân hình gã đập sập xuống nền đất bên cạnh mộ và nằm lại trong tư thế đó.

Vị cha đạo lấy hơi thật sâu. Đầu tiên, anh có cảm giác nhẹ nhõm, nhưng lại thoát tâm lo lắng. Anh biết rằng anh phải giúp người đàn ông kia, người bây giờ không còn động đậy nữa và nhìn như vừa chết đi rồi.

Ernesto Dorani chạy về hướng đó.

Anh khụy gối xuống bên cạnh người kia. Mũi anh cảm nhận một mùi rất lạ, nhưng anh không để ý. Việc quan trọng bây giờ là phải giúp đỡ anh ta.

Ernesto Dorani tóm lấy bàn tay người đàn ông lạ.

Dưới lực ấn của những ngón tay anh, làn da người kia tan thành bụi!

Chương 5

Vị cha đạo trẻ tuổi ngồi yên bên xác chết. Anh nhìn trần trối vào những gì còn lại của một bàn tay. Anh nhìn vào nó mà như không thấy nó. Mọi suy nghĩ xoay vòng trong đầu. Ernesto Dorani vô cùng hoang mang. Anh ngồi ở đây, và cảm nhận rõ ràng là thế giới đang sụp đổ quanh mình. Anh không còn khả năng suy nghĩ và thấu hiểu. Vừa mới đây anh còn nhìn thấy người đàn ông này bước đi, vậy mà bây giờ...

Những ngón tay chỉ còn, lại là những khúc xương trắng nhợt. Làn da, những thớ thịt, những đường gân, tất cả đều đã tan ra, tạo thành một lớp bụi nâu xám trên nền đất.

Trong thâm tâm, Ernesto Dorani chỉ muốn nhảy lên và chạy trốn khỏi nơi này thật nhanh. Nhưng lý trí cho anh biết, một vị cha đạo cần phải xử lý khác người thường, vì thế mà anh ngồi lại, nhưng hoàn toàn không đủ khả năng để quyết định xem cần phải tiếp tục xử sự ra sao.

Đưa tia mắt hơi chếch sang trái một chút, anh nhìn thấy cái đầu của người đàn ông. Một làn da bần thủ, nhóp nhúa, sẽ khiến người bình thường sợ hãi, nhưng một vị cha đạo lại không được phép nề hà. Anh còn phát hiện thêm một điều nữa, rằng người kia thật sự không còn thở. Anh ta không hề động đậy. Anh ta chỉ nằm ỳ ra đó.

Chần chừ, Ernesto Dorani duỗi dài tay ra. Anh muốn chạm vào mái tóc kia, muốn nâng cái đầu của người đang nằm dưới đất lên nếu có thể được. Giờ thì anh để ý đến cái mùi lạ đang tỏa ra từ thân người dưới đất. Nó là cái mùi thối của quần áo cũ kỹ ăm mốc, của đất và cành lá ăm mục.

Những sợi tóc rất khô, giòn và dễ gãy. Ernesto Dorani kéo mái tóc, bởi anh muốn xoay đầu người đàn ông lại. Sự việc không đơn giản, nhưng rồi cuối cùng cái đầu cũng nghiêng sang một bên mà không khiến cho da bị trầy xước.

Một khuôn mặt người ư?

Không, không phải mặt người. Nó là nỗi kinh hoàng trần trụi. Chỉ là từng phần mặt với một làn da rất mỏng và trong như giấy. Một vệt nhăn nhúm tởm lợm của những thớ thịt đã cứng, xương và...

Ernesto Dorani không biết gọi nó bằng gì. Anh chăm chú nhìn vào thứ chắc đã có thời là một khuôn miệng người.

Bây giờ nó là một cái mồm rách toác, cắn hai hàm răng, trong số đó có một vài chiếc dài và nhọn hơn hẳn những chiếc còn lại.

Như hàm răng của một con ma cà rồng!

Suy nghĩ này khiến vị cha đạo kinh hãi. Sự kiện vượt quá tầm xử lý. Anh thấy mình đang sa vào một cơn mơ trầm trọng. Anh đang bị cầm tù, bị xiềng xích, nỗi kinh hoàng thò ra những gọng kìm kẹp chặt lấy anh. Ernesto Dorani thốt có cảm giác muốn nôn mọi thứ trong người ra. Hệ tuần hoàn vậy là đã đến giai đoạn kiệt sức, nó nổi cơn điên.

Đúng trong giây phút này, vị cha đạo trẻ tuổi nhận ra rằng nỗi sợ hãi có thể trở nên ác độc đến mức độ nào. Ernesto Dorani không còn cảm thấy mình là con người nữa, chỉ còn là một nạn nhân, và cú sốc mỗi lúc một dâng mạnh hơn khi anh nhìn thấy thân người kia không phải xác chết, không thể là xác chết, bởi nó đang động đậy.

Thân hình người kia nhòe dần.

Những âm thanh sặc sụa khản đặc thoát ra từ mồm. Đất bám vào khoảng mặt hầu như không còn là mặt, nhưng gã đã chống được hai bàn tay xuống đất.

Gã muốn đứng dậy.

Thế rồi, gã nhận ra con người bên cạnh.

Đột ngột, gã nhận được một lực đẩy vô hình. Gã tấn công người còn sống, gã muốn tóm lấy cổ họng anh, gã muốn hút máu, và vị cha đạo may mắn thay đã tỉnh táo lại đúng trong giây phút chót.

Anh giáng hai năm đầm về phía trước.

Anh thừa biết đó là hai năm đầm đầy sức mạnh. Trong thời gian đào tạo, Ernesto Dorani có tham gia nhiều môn thể thao và đã luyện quyền Anh suốt một thời gian dài. Anh biết cách ra đòn và ra như thế nào cho trúng đích. Chẳng phải chỉ cái đầu của đáng người kinh dị kia bật lui. Toàn bộ thân hình gã không còn ở vị trí cũ. Gã trượt trên nền đất, lật sang một nơi khác, sang đúng một nơi có ánh mặt trời chói chang vừa xuyên qua được tầng lá và giành quyền thống trị.

Ánh nắng rơi vào đáng người khủng khiếp kia.

Và khiến cả thân hình đó tan ra!

Một cảnh tượng khủng khiếp đối với người xem. Tia nắng chói chang hoạt động như một con dao vô hình, nó cắt thẳng qua da, lột da ra. Cả khuôn mặt dần dần tan ra thành bụi trước con mắt kinh hãi của vị cha trẻ tuổi.

Mãi tới bây giờ, Ernesto Dorani mới ý thức được rằng kẻ ban nãy còn nằm trước mặt anh là ai.

Một con ma cà rồng!

Dĩ nhiên anh đã đọc và nghe về huyền thoại đó, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ nó lại có thể là sự thật, và một thứ như thế lại có thể tồn tại ngay bên cạnh khoảng đất mà anh đang sống. Anh cũng không muốn nghĩ chi tiết bây giờ. Vị cha đạo đứng yên quan sát. Vừa nhìn những sự kiện diễn ra trước mắt mình, anh vừa phải vật lộn để làm quen với ý nghĩ rằng đây không phải một bộ phim, anh đang chứng kiến một con ma cà rồng thật sự.

Một con ma hút máu, tồn tại bởi nguồn sống của những người khác.

Thoạt đầu, suy nghĩ Ernesto Dorani không muốn chấp nhận sự thật đó. Hoang mang đến tận cùng, vị cha đạo trẻ tuổi lão đảo lùi về. Anh thậm chí chẳng ý thức được rằng trong những giây phút kinh hãi vừa qua, chân anh đã bước lên phía trước. Mọi vật xung quanh bây giờ đã trở thành xa lạ. Ernesto Dorani lùi cho tới khi bị bia mộ giữ chân. Tảng đá thúc vào lưng anh và cảm giác đau nhói đưa người đàn ông trẻ tuổi quay trở lại với hiện thực.

Ta vẫn còn sống! Suy nghĩ đó xuyên qua đầu anh như một viên đạn.

Cơn sốt kinh hãi và hoang mang không cho anh được nghỉ ngơi. Ernesto Dorani đi đi lại lại không ngớt trong khu vườn. Anh đi tới rồi lại đi lui, sang trái rồi sang phải. Nhưng anh không đủ khả năng để quay trở lại đúng cái vị trí mà đáng người khủng khiếp kia đã nằm xuống.

Cuối cùng, gom góp tất cả lòng dũng cảm, Ernesto Dorani vượt qua bản thân mình và bước về chỗ khoảng trống có ánh nắng soi từ trên xuống. Sức nóng gây ấn tượng ấm áp trong tâm can anh như một món quà vô giá. Những tia nắng đã hủy diệt hoàn toàn con ma cà rồng, dưới mặt đất bây giờ chỉ còn một chút bụi bẩn, phủ lờ mờ lên trên những khúc xương.

Sau này nghĩ lại, Ernesto Dorani không nhớ anh đã quay trở lại xe bằng cách nào. Lúc tỉnh ra, anh đã thấy mình ngồi trong xe, hai bàn tay chấp lại trong tư thế cầu nguyện.

Dòng suy nghĩ dần dần quay trở lại, và cuối cùng Ernesto Dorani cũng lấy lại được khả năng phân tích. Anh không biết nhiều về ma cà rồng, nhưng cũng đủ để lý giải phần nào sự kiện khủng khiếp vừa qua.

Con ma hút máu vậy là đã đi xuyên qua khoảng vườn. Bình thường ra, ma cà rồng thường nằm trong mộ và chờ tới khi trời tối. Lúc ban ngày, hầu như chúng chẳng bao giờ dám lộ mặt ra khỏi những chỗ khuất. Vậy mà con ma hút máu này lại đã đi lang thang trong nghĩa trang. Nó tìm một cái gì đó.

Nhưng nó đi tìm cái gì?

Huyết mộ của nó ư?

Đúng, chắc là như vậy. Con ma cà rồng này có thể là một kẻ đi lạc. Có cái gì đó đã khuấy đảo nó. Nó đã bị xua đuổi. Nó đã đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, lang thang qua khoảng vườn có một nghĩa trang nhỏ cũ kỹ và tìm mộ.

Nó đã không tìm thấy.

Hay là có đấy?

Ernesto Dorani không biết câu trả lời. Anh ngồi trong xe, áp hai bàn tay lên mặt. Mồ hôi khiến cả da mặt lẫn hai tay trơn nhớt nháp. Vị cha đạo bất giác thả một tiếng rên vào lòng bàn tay mình. Anh cảm nhận tim đang đập mạnh lên. Những suy nghĩ xáo trộn xoay vòng. Tất cả đều trôi tuột, tung tóe, phân tán thành muôn mảnh. Cuộc đời bình thường cho tới nay của anh vậy là chấm dứt. Sự kiện vừa qua đã xé toạc ra một lỗ hổng rất lớn, và anh nhìn thấy hai bàn tay mình đang tự động chắp lại trong tư thế cầu nguyện. Anh cần điều đó bây giờ, anh cầu xin sức mạnh của đấng tối cao. Anh cũng biết anh không cô độc trên thế giới này. Những con người thành kính luôn luôn sẽ được trợ giúp, kể cả từ bên trên.

Ernesto Dorani lấy hơi thật sâu. Hai bàn tay chảy mồ hôi trượt xuống.

Anh nhìn trần trời qua khoảng kính đằng trước. Trái tim anh không còn đập lồng lộn như ban nãy nữa. Ở nơi nào có ánh sáng, ở đó cũng có bóng tối, anh đã và đang sống theo nguyên tắc đó. Cuộc đời không chỉ có những ngày vui vẻ và tràn đầy ánh nắng, cũng có cả những ngày u ám, và bất kỳ con người nào tới một lúc nào đó cũng phải đi qua một quãng đường hầm.

Anh cũng vậy.

Nhưng phía cuối đoạn đường hầm của anh đang lóe sáng.

Nhờ vào một người quen, những hoạt động của Ernesto Dorani đã đạt được một chút thành công và anh biết người đàn ông ở London sẽ tới gặp anh. Anh không biết thời điểm chính xác của chuyến bay, nhưng anh tin John Singlair sẽ đến vào buổi chiều này.

Bây giờ đã là giữa trưa.

Bình thường ra, vào giờ này Ernesto Dorani luôn có cảm giác đói. Nhưng hôm nay thì không, tâm lý anh đang bị xáo trộn quá mạnh.

Hãy thở thật sâu, hãy tập trung toàn lực vào cuộc sống và khung cảnh hàng ngày quen thuộc.

Một thực thể trong khung cảnh đó là chiếc Fiat. Chìa khóa vẫn còn cắm trong ổ. Ernesto Dorani đưa tay về hướng đó và xoay chìa. Chiếc xe nổ máy ngay lập tức.

Vị cha đạo cài số lùi, đưa chiếc Fiat ra khỏi lỗ hổng giữa hai bụi cây và lái chiếc xe lao rất nhanh vào con đường dẫn xuống dưới. Bánh xe thậm chí đã chao đảo một vài lần.

Ngay cả khi đã xuống đến ngôi làng dưới thung lũng, Ernesto Dorani vẫn chưa thấy dễ chịu hơn. Không khí ở đây rất nóng. Anh thậm chí không chú ý đến một vài con chiên đang ngồi trước cửa nhà và vẫy tay về hướng mình. Anh muốn quay trở lại nhà thờ thật nhanh. Anh cần sự yên tĩnh và bầu không khí mát lạnh nơi đó. Chỉ có về tới nhà mình, Ernesto Dorani mới có thể tìm lại được bản thân mình.

Ngôi nhà thờ nhỏ đang chào anh trên đỉnh đồi. Những bức tường trắng sáng lên trong ánh mặt trời chói chang và gây ấn tượng còn trắng hơn mọi ngày thường, như một quầng sáng thánh thiện trôi bồng bềnh giữa không gian. Hình ảnh đó an ủi Ernesto Dorani và anh nhủ thầm rằng thế gian này không phải chỉ có những khía cạnh xấu xa tồi tệ. Suýt nữa thì vị cha đạo trẻ tuổi đã không nhìn thấy cậu bé đang đứng giữa đường và vẫy tay về phía anh.

Cậu bé đã đột ngột đâm ra từ một con ngõ nhỏ. Ernesto Dorani phải đạp hết sức xuống bàn đạp thắng.

Cậu bé gõ vào cửa kính, vị cha đạo hối hả quay kính xuống.

- Sao thế, Pedro?

- Cha có khách, thưa cha.

- Ô! - Đôi mắt người đàn ông sáng lên.

- Hay quá. Con nhìn có kỹ không?

- Có.

- Ta cảm ơn con!

Cậu bé còn muốn nói điều gì nữa, nhưng Ernesto Dorani tỏ vẻ rất vội vàng. Lòng anh thầm ngạc nhiên, tại sao người đàn ông ở London lại có thể đến sớm như vậy, nhưng chắc đây là chuyện bình thường. Anh ấy là người chuyên nghiệp. Mà ngoài ra, Neapel và London cũng

chẳng cách nhau bao xa. Đi máy bay thì đoạn đường cũng chỉ bằng một bước mèo nhảy mà thôi.

Vị cha đạo trẻ tuổi đưa xe về tới nhà thờ| Anh không nhìn thấy chiếc xe nào và nghĩ chắc John Singlair đã đi taxi về đây. Ernesto Dorani đỗ xe của anh phía sau nhà thờ.

Lúc đó, anh mới trông thấy chiếc Mercedes!

Một chiếc xe màu đen với những khung kính thẫm màu, gây ấn tượng đe dọa. Nó đứng lù lù ở đó, tấp trong ánh nắng.

Dạ dày Ernesto Dorani thốt nhiên thắt lại. Một linh cảm không tốt đẹp bốc lên khiến mồ hôi anh vã ra như tắm. Anh thậm chí cảm nhận được cả những giọt mồ hôi rất lớn đang đọng sau gáy. Vị cha đạo cân nhắc, liệu có nên xuống xe hay không?

Chắc chắn đây không phải người đàn ông ở London. Anh ta sẽ không đi chiếc xe có biển số mà vị cha đạo đã một lần nhìn thấy trong đêm. Đó chính là chiếc Mercedes đã đi dọc theo con đường đồi và dừng lại trước ngôi nhà rùng rợn.

Có người đang đi về hướng anh từ phía phải. Vị cha đạo quay đầu lại.

Gã đàn ông ập tới từ phía trái chỉ chờ có vậy. Với một cử chỉ gọn gàng, gã giật cửa xe ra và Ernesto Dorani đột ngột thét lên vì đau khi bàn tay gã tóm lấy tóc anh, giật đầu anh xuống.

- Xuống xe, thầy tu, và nghe theo lệnh bọn tao...

Chương 6

Neapel!

Trời đất, tôi lại về với thành phố này, lòng thầm nhớ lại tất cả những gì loài người đã viết về nó và sẽ còn tiếp tục viết về nó.

Tất cả những dòng chữ đó thật ra là chuyện phụ, bởi tôi không đến đây để nghỉ mát dạo chơi, tôi muốn giải quyết một vụ án, một vụ án như một ngọn núi băng khổng lồ bây giờ mới chỉ nhô chóp đỉnh nhỏ xíu của nó lên trên mặt nước. Tất cả những gì nằm bên dưới kia là thứ mà tôi sẽ phải đào xới lên, và chắc chắn sẽ gây nên một vài cơn bão cuốn đầy bụi đất.

Một chiếc xe thuê đứng chờ sẵn. Tôi đã quyết định chọn loại Fiat Tipo.

Một nữ nhân viên vui vẻ nhìn tôi bằng ánh mắt hân hoan như thể tôi là vị thượng đế thật sự đặc biệt, rồi dịu dàng trao chìa khóa và giấy tờ xe.

- Chúc quý ngài những ngày giờ vui vẻ trong thành phố của chúng tôi, bất chấp dòng giao thông dày đặc!

- Vâng, cảm ơn. - Tôi cầm chiếc vali nhỏ lên và cất bước.

Ngôi làng mà tôi cần đến mang tên Pinemare và nằm về hướng bắc thành phố, không trong khu bình địa, mà lọt thỏm giữa những rặng núi.

Vừa ra khỏi khuôn viên phi trường, tôi đã phải vất vả len lách trong dòng giao thông dày đặc. Một chuyến đi vất vả. Chẳng bao lâu sau đó, những tiếng còi gay gắt đã đập đến tai tôi.

Giữa đường, khi làn xe thoáng dãn hơn chút đỉnh, tôi dừng lại, nhìn xuống bản đồ và hài lòng vì đã tìm đúng đường đi. Vậy là không phí nhiều thời gian. Vị cha đạo trẻ tuổi chắc chắn sẽ vui mừng khi thấy tôi tới sớm. Mọi việc vậy là trôi chảy, tôi hồi hộp muốn biết xem những gì đang chờ đợi mình. Hiện thời lòng tôi vẫn tràn đầy lạc quan. Tôi chỉ không biết rằng con chim lạc quan đó rồi sẽ rất nhanh vỗ cánh bay đi...

o o o

Chúng đã xua vị cha đạo vào chính ngôi nhà thờ của anh như người ta xua súc vật. Đối với Ernesto Dorani, sự kiện này còn hơn cả nhục nhã, nhất là vì anh vốn coi nhà thờ là quê hương, là nơi che chở an bình.

Giờ thì anh ngồi ở đây, trong một chiếc ghế dài nhỏ, bị canh chừng bởi sáu con mắt và một nòng súng tự động.

Hai gã đàn ông không mang vũ khí đứng kẹp hai bên. Chúng chưa nói một lời nào, chỉ lờ lờ nhìn nạn nhân. Những ánh mắt không một chút nhân tính. Vị cha đạo trẻ tuổi không hề quen biết những gã đàn ông đó, mà chúng cũng chẳng thèm giới thiệu tên tuổi, nhưng gã đàn ông cầm vũ khí khiến anh phải chú ý nhiều nhất. Có lẽ vì mái tóc của hắn, một mái tóc để dài được buộc túm lại sau gáy. Hai tên kia trông bình thường hơn. Đó là những gã người Italia với làn da rám nắng, mái tóc thẫm màu và đôi mắt lạnh lùng.

Tên buộc tóc đưa mắt nhìn quanh, rồi nhả răng ra cười.

- Kể ra thì cũng tiếc cho cái nhà thờ của mày.

- Tại sao?

- Nó cũng đẹp đẽ, ấm cúng đấy chứ. Tao thích nó. Nhưng nghĩ tới chuyện sắp phải châm lửa đốt nó thành tro là tao lại không thấy dễ chịu chút nào. Tao nói thật đấy!

Ernesto Dorani nuốt khan.

- Tại sao lại đốt?

- Tùy thuộc vào mày thôi.

- Tại sao?

- Nói cho nó nghe đi, Evani!

Gã thanh niên ngồi bên phải vị cha nói:

- Chúng tao không thích chuyện có kẻ lạ chen vào việc của bọn tao. Có những điều mà một gã thầy tu như mày không nên biết tới.

- Tôi không hiểu ông?

Evani sử dụng đòn thân thiện. Gã đập nhẹ tay lên đầu vị cha đạo trẻ tuổi.

- Dĩ nhiên là mày có hiểu chứ. Nhưng hôm nay tao đang vui nên sẽ nói lại cho mày nghe. - Gã dang rộng hai cánh tay ra - Nhìn quanh mà xem, thầy tu. Cứ ở trong nhà thờ này mà không thấy thoải mái hay sao? Chẳng phải vì nó rất mát, mà đây mới là địa điểm đích thực cho mày. Ở đây mày có thể làm mọi chuyện. Mày có thể lải nhải an ủi đám đàn bà và đàn ông già khom, mày có thể nói chuyện với ông Chúa Trời của mày, mày cũng có thể đứng trên bàn thờ kia và ngắm mấy bức tượng, có thể có tất cả và thật ra có thể làm tất cả. Cái quả đồi này là của mày. Hãy tận hưởng nó đi, hãy mừng chừng nào mày còn được phép đứng ở đây mà nhìn xuống ngôi làng dưới kia. Như thế là rất tốt cho mày rồi, cứ tin tao đi.

- Thế là nghĩa là sao? - Ernesto Dorani dần cạn sự kiên nhẫn. Vị cha đạo trẻ tuổi rất bức tức vì những lời lẽ báng bố suông sã của tên kia đã hạ nhục nhà thờ.

- Bình tĩnh đi, tao nói việc chính đây.

- Mời ông!

- Đây là một ngọn đồi rất dễ thương. - Evani nói tiếp - Một ngọn đồi rất đẹp, chỉ dành riêng cho mày, và đủ cho mày chẳng cần quan tâm đến những khu vực khác. Tao đang muốn nói đến ngọn đồi phía bên kia.

- Tôi đâu có dính dáng gì tới nó.

- Hoàn toàn chẳng dính dáng gì cả.

- Chính vậy!

Evani lạnh lùng nhìn vị cha đạo trẻ tuổi. Ernesto Dorani cảm nhận rõ dạ dày anh thắt lại. Dĩ nhiên anh biết rất chính xác mấy gã đàn ông này muốn ám chỉ chuyện chi, nhưng anh làm ra vẻ chưa hề nghe nói gì và hướng ánh mắt về phía bàn thờ.

- Mày đã sang đó.

- Sang đâu?

- Bên trên ngọn đồi, chỗ có ngôi nhà.

- Đúng, cái đó thì đúng.

- Thế cho nên bọn tao cho rằng mày đã muốn dính dáng đến nó. Chuyện đó không tốt. Không, chúng tao đang rất giận mày, thằng thầy tu.

Ernesto Dorani đổ mồ hôi. Nếu ba gã đàn ông này biết được anh đã tới chỗ nào, vậy là bọn chúng đã quan sát anh. Một việc không hay. Nó khiến anh giận dữ, nhưng vị cha đạo nghiêng rằng giữ bình tĩnh.

- Quả đồi đó không phải của ai. - Anh khẽ nói - Người dân nào cũng có thể lên đó.

- Không, thằng con chiên ngoan đạo!

- Ai quy định điều đó?

- Chúng tao. - Evani lạnh lùng mỉm cười như một con rắn đang đứng trước con mồi - Ngọn đồi cùng cả ngôi nhà đó là thứ mà mày không được sờ đến.

Vị cha đạo cúi đầu. Anh tự hỏi bao giờ thì chúng nói vào vấn đề đích thực kia.

- Tôi không hiểu gì cả! - Anh nói khẽ.

- Mày cũng không cần hiểu. Ngọn đồi phía bên kia cùng ngôi nhà của nó cũng giống như Chúa Trời của mày vậy. Mày đâu có thể hiểu được ông ấy. Cho nên bỏ chuyện đó đi, chấp nhận đi!

- Tôi không muốn nghe những lời báng bố thánh thần.

Cả ba đứa cười phá lên cho tới khi Evani ra hiệu. Gã đàn ông lại quay sang với vị cha đạo và gõ đầu ngón tay vào ngực anh.

- Vậy ra mây là thứ bướng bỉnh hả?
- Như thế có nghĩa là gì?
- Mây đã sang ngọn đồi đó. Đừng có chối, anh bạn thân mến. Mây đã ở đó, và đó là chuyện không tốt cho mây.

Những giọt mồ hôi đã hiện rõ trên làn da Ernesto Dorani.

- Mất bình tĩnh hả?
- Tại sao?
- Vì mây đã vượt qua một số ranh giới.
- Tôi chỉ tuân thủ những giới hạn của Chúa Trời.

Câu nói nghe hơi có vẻ khuếch đại, nhưng Ernesto Dorani ít nhất cũng đang tìm cách gây ấn tượng với ba gã đàn ông.

- Ở trong ngôi nhà thờ này thì có thể, anh bạn thân mến. Nhưng tao đã giải thích cho mây nghe những giới hạn khác, những quy định khác mà mây phải tuân theo. Ở đây tao là đưa được phép vào vai Chúa Trời. Mây phải nói cho tao biết, mây sang ngọn đồi kia tìm gì?

- Tìm hả? Tôi...?
- Đúng, chính mây!
- Chẳng tìm gì cả!

Vị cha đạo nhận một cái tát tai như trời giáng. Đầu anh giật sang bên phải. Nổi xấu hổ chứ không phải cảm giác đau khiến mặt anh đỏ bừng lên. Chúng nó đánh mình trong chính nhà thờ của mình, Ernesto Dorani thầm nghĩ.

Evani không vội vàng. Hắn chờ cho tới khi vị cha đạo bình tĩnh lại chút ít.

- So với cái nghề cha đạo thì mây còn rất trẻ. Đòi mây còn dài lắm, nếu không có chuyện gì thay đổi. Ở vị trí mây, tao cũng sẽ cố gắng để nó không thay đổi.

- Các anh muốn gì?
- Chúng tao chỉ muốn biết mây làm cái gì ở trên ngọn đồi đó. Đừng có chối là mây đã không sang bên ấy.
- Đúng, tôi đã sang đó.
- Tốt lắm. Tiếp đi.
- Tôi xem xét quanh khu đất đó thôi. Có ai cấm chuyện đó không?
- Không!
- Chính thế!
- Này, đừng có láo! Còn ngôi nhà?
- Chẳng có gì cả.
- Nói rõ hơn.
- Tôi không biết gì.

Evani cười lạnh lùng.

- Mây đã đến gần và xem nó như xem xét khoảng vườn đằng trước, đúng không?
- Tôi đã vào trong vườn.
- Có vào trong nhà không?
- Không.

Evani nhìn anh. Nét mặt gã là nét mặt của người cân nhắc xem có nên tin người đối diện không. Sau một hồi, gã gật đầu.

- Thôi được, thầy tu, được rồi, bọn tao tin mây. May cho mây là mây có một mối quan hệ tốt với cái gã ở trên kia. - Hắn giơ ngón tay trỏ chỉ lên trần nhà - May cho mây đấy. Một người khác

chắc bọn tao sẽ nắn gậy mạnh hơn. - Ra về bạn bè suông sã, Evani giờ tay vuốt má vị cha đạo khiến người này giật lại trong cảm giác bị một con lợn chạm phải - Tốt nhất là cứ ngoan ngoãn ngồi trong cái ngôi nhà mát mẻ này của mày đi. Ít nhất là trong những giờ tới. Đến chiều mày lại có thể ra ngoài, anh bạn.

- Trông nó hơi nhọt nhọt đấy. - Gã thanh niên cầm súng nói.

- Nhưng không nhọt nhọt bằng những đừa mà mình đã đến thăm.

Gã buộc tóc cười khúc khích.

- Mày nói hay đấy, Evani, hay đấy...

- Đừng có nói tên.

- Xin lỗi. Nhưng bọn xác chết đó da trắng xám ra thật.

Evani gật đầu về phía vị cha đạo.

- Thằng bạn tao nó nói đúng đấy.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Thế thì tốt. - Vừa nói, Evani vừa cùng tên kia đứng dậy. Chúng đi ra phía cửa. Gã thanh niên cầm vũ khí ở lại, vừa ư ử trong cổ họng theo một bài hát nhà thờ, vừa chĩa đầu súng MPI vào người vị cha đạo.

- Peng, peng! - Gã đột ngột thì thào - Peng! Đơn giản thế thôi. Trước khi nhìn thấy đối phương thì đã chết rồi.

- Điều đó đúng với tất cả mọi người, phải không? - Ernesto Dorani hỏi. Anh đã bình tĩnh lại.

- Dĩ nhiên.

- Thế thì cả con cũng nên nghĩ đến phận mình! - Vị cha đạo hiền từ đáp.

Baggio nhăn mặt.

- Lẽ ra tao phải bắn chết mày! - Gã thở hỗn hển - Đi nào! - Giọng nói bên ngoài gọi hấn ra cửa.

Baggio nghe lời.

- Hẹn gặp lại sau, thầy tu! - Gã thì thào rồi chạy cùng hai tên tông phạm ra phía ngoài, đưa một chân đạp cửa.

Còn lại một mình Ernesto Dorani. Anh lấy hơi thật sâu, bởi cuộc “thăm hỏi” của ba tên mafia đã khiến anh mệt mỏi. Vị cha đạo đổ mồ hôi như tắm và run rẩy toàn thân. Hai bàn tay anh xò ra, đặt trên chiếc ghế dài. Khi anh nhấc tay lên, chúng để lại những vết mồ hôi dầm dãi trên mặt gỗ. Anh không biết anh cảm nhận những gì. Rất có thể đó là sợ hãi, nhưng còn một cảm giác khác mạnh hơn, nổi trội lên.

Đó là sự căm giận. Một nỗi căm giận lạnh lùng và trần trụi đối với ba kẻ làm nhục nhà thờ. Ernesto Dorani hoàn toàn không nghĩ đến chuyện ngồi yên trong này theo lời dạy bảo của chúng. Anh sẽ không để cho phía bên kia dọa nạt mình. Anh sẽ chiến đấu. Anh cảm nhận mình là hiệp sĩ Don Camillo ngày trước, người có thể khẳng định thế đứng trước một đám đông áp đảo.

Chỉ có điều Ernesto Dorani không chạy ngay ra ngoài trời. Anh đã trở nên thận trọng hơn. Anh kéo cánh cửa nhà thờ ra một khoảng nhỏ, chỉ vừa đủ rộng, rồi anh nhìn ra phía ngoài. Chiếc xe đã biến mất. Anh cũng không tính đến khả năng ba gã đàn ông ở lại đây để quan sát anh. Những loại người như thế luôn chỉ tin duy nhất vào sức mạnh nắm đấm. Chúng là thứ người hùng mặt lạnh tồi tệ xấu xa nhất thời đại. Vị cha đạo bước ra dưới ánh mặt trời gay gắt.

Những tia nắng đổ xuống, đốt cháy. Chỉ trong một giây đồng hồ, anh có cảm giác mình vừa bước vào một lò nung trứng. Không khí như đang lấp lóa bốc hơi trong cái nóng. Không một làn gió mát lướt qua, mặc dù anh đang đứng trên đỉnh đồi chứ không phải trong chỗ khuất.

Có kẻ đã nghiêm cấm anh không được quan tâm đến quả đồi đối diện. Không được bước sang đó, nguy hiểm đến tính mạng! Anh gật đầu, rồi thì thào:

- Bọn mi nghĩ như vậy thôi, những đừa con trai của địa ngục. Bọn người và ma cà rồng cùng

một phía. Một hỗn hợp khốn kiếp của cái Ác. Nhưng không được với ta đâu. - Ernesto Dorani đưa tay lên che mắt, rồi hướng tầm nhìn sang phía ngọn đồi bên kia.

Đứng ở đây anh chẳng nhìn thấy nhiều, bởi ngôi nhà bị cây che khuất. Nhưng anh tin chắc rằng phía đó đang thấp thoáng có chuyển động. Có một chiếc xe đang bò theo con đường ngoằn ngoèo. Chắc là bọn chúng. Mục tiêu của chúng là ngôi nhà. Cũng có thể là khoảng vườn, quê hương của những xác chết biết đi tởm lợm. Anh rùng mình khi nhớ lại.

Ma cà rồng, anh thầm nghĩ, trời đất ạ! Sao cuộc đời ngày hôm nay vẫn còn những thứ đó...

Chương 7

Ma cà rồng, John, ma cà rồng. - Tôi nghe vị cha đạo nói khi ngồi xuống trước anh.

- Anh chắc chứ?

Anh ta nhìn tôi thật rõ ràng, cởi mở.

- Vâng, tôi rất chắc. Tôi có thể thề.

Tôi tin lời người đàn ông, một người đàn ông đã ngay lập tức gây một ấn tượng rất tốt. Anh đã tường thuật ngắn gọn những sự kiện vừa xảy ra và tôi thấy cách cư xử của anh thật đáng phục.

Anh đã không hốt hoảng bỏ trốn mà cũng không nổi điên lên vì sợ hãi. Ernesto Dorani quả thật đã vào vai một anh hùng cô độc và bảo vệ nhà thờ của mình như Clint Eastwood ngày xưa chiến đấu ở miền Viễn Tây. Anh đã giữ được sự tỉnh táo, anh đã quan sát tốt và cung cấp cho tôi một bản báo cáo tương đối chính xác.

Thật ra mà nói, mọi việc xảy ra cho tới nay đều trôi chảy, chỉ trừ một yếu tố, tuy nhỏ nhưng quyết định.

Tôi đã đến nơi quá trễ. Sẽ không gặp được ba gã thô bạo kia nữa, chúng đã rút lui trước khi tôi tới. Thậm chí trên con đường lên ngọn đồi có nhà thờ này, quả thật tôi đã thấy một chiếc xe Mercedes màu đen đi ngược hướng.

Ernesto Dorani đưa tay vuốt mái tóc.

- Anh nghĩ sao, John?

- Nghĩ về chuyện gì kia?

- Về bọn ma cà rồng đó. Hoặc là về con ma cà rồng mà tôi đã thấy. Cứ tin tôi đi, tôi thật sự đã nhìn thấy nó. Nó đi lang thang trong cái nghĩa địa cũ kỹ. Tôi đã nhìn thấy nhiều tấm bia mộ giữa những thân cây. Cái đó... cái đó...

- Nghĩa địa có lâu chưa?

- Chắc là lâu rồi, tôi nghĩ vậy.

- Nhưng anh không biết chính xác?

- Không, John, tôi làm cha đạo trong khu này chưa lâu. Có một số chi tiết mà tôi chưa nắm được. Thời gian qua tôi dành toàn tâm toàn lực cho chuyện làm quen với các con chiên ở đây. Tôi chưa biết nhiều về mảnh đất này.

- Cũng không quan trọng đâu. Yếu tố đáng kể là anh đã nhìn thấy một con quỷ hút máu.

- Đúng đấy, và chuyện vẫn còn tiếp tục. Làm sao ai biết là chỉ có một con đó mà thôi?

- Anh có lý.

- Có thể có nhiều. Một cái ổ ma cà rồng. - Vị cha đạo rung mình - Tôi thật không tin được!

Tôi im lặng, để mặc vị cha đạo loay hoay với những suy nghĩ riêng tư và mãi sau đó mới lên tiếng:

- Ma cà rồng không xuất hiện vô cớ. Chắc chắn phải có một nguyên nhân nào đó. Tôi nghĩ có lẽ anh biết.

- Vâng, tôi cũng tin như vậy.

- Ma cà rồng được tạo ra qua một cú cắn mà ai cũng biết.

- Giống như trong phim ảnh vậy.

- Vâng, giống như trong tiểu thuyết. Sự thật ngoài đời không hề khác. Ngoài ra, giống ma cà rồng đã rải rác khắp thế giới chứ không phải chỉ giới hạn ở một miền đất nhất định. Dĩ nhiên tôi đang tự hỏi, tại sao mà con quỷ hút máu kia lại đi lang thang trong nghĩa địa.

- Có thể nó đang đi tìm ngôi mộ của nó.

- Tôi không phủ định khả năng đó. Nhưng nó phải chui từ đâu ra chứ.

- Từ trong nhà ra, tôi nghĩ vậy.

Tôi bất giác búng ngón tay.

- Hay lắm! - Tôi khen ngợi Ernesto Dorani - Rất hay là đằng khác.

- Để tôi tiếp tục diễn giải ý này nhé?

Tôi mỉm cười.

- Rất sẵn sàng. - Rõ là vị cha đạo đã lấy lại được lòng dũng cảm.

- Vậy là chúng ta phải tìm nguyên nhân đã biến một con người thành ma cà rồng trong ngôi nhà kia.

- Có thể.

- Tốt lắm. - Đôi mắt của Ernesto Dorani ánh lên sáng rỡ - Bao giờ thì chúng ta tới thăm nó?

- Anh muốn bao giờ?

- Theo ý tôi thì ngay lập tức.

- Ta có vào được trong nhà không?

Vị cha đạo lắc đầu.

- Tôi tin rằng cửa bị khóa, nhưng chắc nó không ngăn cản được chúng ta. - Anh vừa nói vừa thoáng cười.

- Không, về nguyên tắc thì không. Trước khi xem xét ngôi nhà, tôi rất muốn xem kỹ khoảng vườn, và cả chỗ mà con ma cà rồng đã bị ánh nắng biến thành tro.

- Tốt lắm, ta sẽ làm như vậy. - Vị cha đạo đứng lên - Tôi cần phải đem theo những gì?

Tôi gật đầu.

- Một cây thánh giá bao giờ cũng tốt. Bọn quỷ hút máu vẫn luôn sợ hãi thánh giá. Suốt thế kỷ qua vẫn chưa có gì thay đổi...

o o o

Cái nóng gay gắt đã biến đi. Không khí trên đỉnh đồi và đặc biệt là giữa những thân cây bây giờ như đã trở thành một lớp kem lỏng và trong suốt. Hầu như không thể hít nó vào lồng ngực, bởi nó oi ả và ẩm thấp tới cùng. Cả cái mùi ở đây cũng khiến tôi khó chịu.

Dĩ nhiên đây là mùi thiên nhiên, cây lá, nhưng theo ý tôi thì đây là một thứ thiên nhiên đang dần dần chết đi. Mùi đất cũ, ẩm mục, kể cả những thân cây cũng tỏa ra cái mùi tởm lợm đó. Thêm vào đó, nền đất bên dưới gây ấn tượng như tro, phủ bên trên bằng một lớp bụi già nua dày đặc.

Những chiếc rễ cây đã bám chặt vào đất để chống chọi với gió và mưa.

Chỉ có một con đường duy nhất lượn ngoằn ngoèo quanh triền đồi và dẫn tới gần ngôi nhà.

Ernesto Dorani đậu chiếc Fiat vào chính vị trí của lần thăm trước, rồi anh xuống xe, vào vai người dẫn đường.

Hai chúng tôi đi qua khu đất và chỉ dừng chân khi phát hiện thấy tấm bia đá đầu tiên. Tôi chú ý đến vẻ tĩnh lặng tuyệt đối như một quả chuông vô hình đang trùm xuống toàn khu đồi. Thật sự không có một âm thanh nào. Sự im lặng đè nặng đến ngộp thở.

- Có phải ở đây không? - Tôi hỏi.

- Không, tôi chỉ muốn chỉ cho anh biết là ở đây có một nghĩa trang.

- Không cần chỉ thì tôi cũng tin mà. - Tôi cúi người xuống, nhìn thật kỹ bia đá rồi giơ cả hai tay ôm lấy nó như thể đang muốn vào vai người anh hùng Hercule, đủ sức nhổ bật cả tảng đá này lên. Vị cha đạo ngạc nhiên, nhưng im lặng không hỏi. Chỉ khi tôi đứng dậy, giơ tay quét mồ hôi trên trán, anh mới lên tiếng sau khi nhìn thấy cái lắc đầu của tôi.

- Anh muốn xác định chuyện gì vậy?

- Không nhiều. Tôi chỉ muốn xem bia đá này đã bị lỏng ra chưa.

- Sao kia...?

- Rất đơn giản. Nếu đây là mộ của một con ma cà rồng thì rất có thể con quỷ hút máu đó đã tìm cách chui ra khỏi địa ngục của nó. Nhưng thật ra, nếu như vậy thì chúng ta nhìn mặt đất phía bên trên này cũng biết.

- Chuyện không xảy ra ở đây, John.

- Tôi biết. Ta đi tiếp đi!

Chúng tôi không phải đi lâu. Chỉ một thoáng sau đã tới nơi con ma cà rồng bị buộc phải chấm dứt sự tồn tại của nó. Chắc chắn con quỷ đã sa vào một cơn hoảng loạn, nếu không nó sẽ không bao giờ để lộ mặt ra chỗ này, ra đúng nơi mặt trời tạo được một hòn đảo riêng.

Vị cha đạo trẻ tuổi như đoán được ý nghĩ của tôi, anh nói:

- Hai chúng tôi đã vật lộn với nhau, John, và tôi đã đẩy được nó ra đây.

- Về phía chỗ ánh sáng?

- Vâng.

Tôi khen ngợi anh hết lời trước khi ngồi xổm xuống. Quả thật vẫn 'ồn một vài dấu vết. Lớp bụi vẫn nằm trên mặt đất, bên dưới là những khúc xương nhọt nhọt. Tôi bốc một đám bụi lên, để bụi chảy giữa những ngón tay. Chúng gây cảm giác như bụi bình thường.

- Có cần tôi chỉ cho anh xem ngôi mộ không?

- Rất tốt.

Ngôi mộ nằm ngay bên cạnh đó. Nó chìm hẳn trong bóng râm, một khu rất tối. Tôi nhìn thấy đất ở xung quanh đó đã bị xới lên. Rất có thể con ma cà rồng trước đó đã một lần tìm cách chui vào.

- Anh nói sao, John?

- Tôi chưa nói sao cả. Tốt nhất là cho tôi nhìn cả những ngôi mộ khác.

Trông chúng không giống nhau. Một vài ngôi mộ có đất đã bị xới tung lên, nhưng chỉ có vậy thôi. Chúng tôi không nhận ra dấu vết và những bằng chứng cụ thể khác. Tôi đứng dưới bóng râm của một cây trắc bá và Ernesto Dorani ngay lập tức nhận ra nét mặt trầm ngâm nơi tôi.

- Anh đang nghĩ chuyện gì vậy, John?

- Vừa nghĩ đến tất cả, vừa không nghĩ đến chuyện gì. - Tôi thú nhận.

- Nghe chung chung quá.

- Chính thế đấy, Ernesto, và vì thế mà tôi đang tự đặt ra những câu hỏi cụ thể. Tôi rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở đây. Những sự kiện đã tiến triển ra sao. Ma cà rồng không bao giờ xuất hiện vô cớ. Chúng được tạo ra, chúng là... - Tôi ngưng lời, bởi nói tiếp cũng chẳng có ích lợi gì - Chúng ta phải tìm ra nguyên nhân, và tôi nghĩ nguyên nhân đó không nằm ở nơi này.

- Thế thì ở đâu? Trong nhà sao?

- Vâng.

Ernesto Dorani gật đầu. Anh đưa bàn tay chà sau gáy.

- Vào trong đó chắc không đơn giản. Cánh cửa nhìn có vẻ chắc chắn.

- Cửa sổ cũng thế sao? - Tôi hỏi.

Anh nháy mắt với tôi.

- Anh nghĩ đến chuyện đó mà không ngượng à? Anh là cảnh sát viên mà.

- Còn anh là cha đạo.

- Đúng vậy.

- Thôi bỏ chuyện đùa sang bên, Ernesto. Ba tên mafia đã cảnh báo anh không được bước vào nhà. Bọn chúng đã nhìn thấy anh đi đến gần khu này. Bọn chúng đã cẩu kính và chắc chắn đã giết anh rồi nếu anh không phải là cha đạo. Có đúng không?

- Có thể coi như vậy.
- Tốt, vậy ta nói tiếp. Nhưng anh đã không bước vào nhà. Anh không biết nội tình bên trong ngôi nhà kia.
- Chính thế.
- Nhưng ba gã nọ rất có thể đã bước vào ngôi nhà này, sau khi dọa nạt anh xong.
- Đúng thế!
- Chúng muốn làm gì trong ấy?
- Đó mới là câu hỏi chính.
- Chắc sắp có người bị thủ tiêu. Ở London tôi đã nhận được tin là bọn mafia quan tâm đến một địa điểm bất bình thường. Đó là nơi chúng có thể thủ tiêu những nhân chứng khó chịu mà không cần áp dụng phương pháp “guốc bê-tông”. Chúng chỉ cần chở họ đi, đưa họ đến một ngôi nhà và mọi việc tự động diễn biến. Chắc chắn đó phải là một ngôi nhà hoang vắng, đứng biệt lập trên một đỉnh đồi. Là ngôi biệt thự cũ kỹ này đây. Những điều tôi vừa nói có đúng không?
- Hoàn toàn đúng!
- Thế thì ngôi nhà là yếu tố chìa khóa!
- Đúng vậy!
- Tốt, Ernesto, vậy thì ta phải xem xét tận nơi. Và vì tôi không muốn đi bộ nên ta sẽ dùng xe và đỗ ngay trước cửa chính.
- Anh biết là ngôi nhà này bị theo dõi?
- Tôi biết!
- Thế thì anh cũng đánh giá được khả năng mạo hiểm?
- Đừng lo, tôi không đánh giá nó quá thấp đâu. Nhưng chúng ta phải đến gần để tìm hiểu bản chất của vấn đề. Tất cả những chuyện khác đều không có ý nghĩa...
- Đúng!

o o o

Matteo quay cuồng thêm máu. Thật khủng khiếp, từ khi biến đổi cho tới nay gã vẫn chưa uống được một giọt của thứ nước tuyệt vời. Đã có những người sống bằng da, bằng máu đứng trước mặt gã, vậy mà Matteo phải nín nhịn, bỏ qua cơ hội. Bọn họ đã bước vào ngôi nhà này, xem xét qua loa rồi lại bỏ đi.

Matteo còn lại một mình.

Matteo đang khổ sở, bởi gã thiếu bóng tối. Gã mong chờ từng giây, từng phút cho tới buổi đêm. Nhưng còn lâu mới tới đêm. Chẳng phải vì hãn mà ngày mùa hạ của xứ Neapel này đột ngột ngắn đi một vài giờ chói chang ánh nắng. Matteo nhớ lại những gì mà ba gã đàn ông đã nói trước khi đi: Tới khi bóng tối sụp xuống, chúng sẽ quay trở lại với những con mồi mới.

Đó chính là điều Matteo đang chờ.

Nhưng gã vẫn chưa quên được ba tên đàn ông đó. Gã đã nhìn chúng bằng một con mắt thật khác so với trước đây chỉ một ngày, bởi bây giờ gã có khả năng nhìn thấy làn da trong suốt, và thấy những mạch máu bên dưới đó, với thứ nước tuyệt vời đang chảy bên trong.

Thứ nước tuyệt vời...

Suýt nữa thì Matteo đã nhảy bổ vào bọn chúng, nhưng gã kịp nhớ ra và nín nhịn.

Matteo chờ đợi!

Thỉnh thoảng gã lại có cảm giác như sắp gục xuống vì kiệt sức. Lúc đó, gã không đứng được nữa mà phải bò bằng cả tứ chi trên nền đất. Mặc dù tất cả những khung cửa sổ ở tầng nhà dưới được che kín, gã vẫn không dám tới gần chúng. Phía ngoài kia là mặt trời. Đó là một cái biển chói chang, chết chóc, rộng vô cùng tận.

Gã ngồi xổm trên mặt đất. Hai chân thu lại, hai tay đặt trên đầu gối.

Là một cương thi, gã chẳng có được những cảm giác mạnh mẽ, nhưng gã vẫn cảm nhận được sự thay đổi trên khuôn miệng mình.

Hai răng nanh phía bên trên đã mọc dài ra. Điều đó nhắc cho gã nhớ tới căn phòng tối với gương mặt trên tường.

Đúng, gương mặt!

Nó đã hút Matteo lại gần, đã cắn vào cổ Matteo, đã uống đến giọt máu cuối cùng, rồi chia tay bằng một tiếng thở dài no nê, mãn nguyện.

Matteo yêu thích gương mặt đó, gương mặt của một người không tên. Có thể đó là một con quỷ hút máu từ thuở hồng hoang, nhưng Matteo không biết làm thế nào mà nó lại bước vào trong lớp tường nhà. Gã cũng không muốn nghĩ nhiều về chuyện đó, bởi chắc chắn sẽ không tìm được lời giải đáp. Lời giải đáp chắc chắn phải nằm trong quá khứ sâu thẳm của ngôi nhà trống rỗng.

Sau một giai đoạn nghỉ ngơi, gã thấy khỏe hơn. Giật người lên, gã đứng dậy. Hai chân dạn ra, Matteo đứng cúi đầu về phía trước, từ đôi mắt vô hồn nhìn trần trời nhưng thềm thường, tham lam xuống nền đất, nơi đó gây ấn tượng như đang chuyển động.

Con ma cà rồng bước những bước chân cứng đờ, chậm rãi. Nó đến gần cầu thang. Nó không biết cầu thang dẫn về đâu. Nhưng phía bên trên kia sáng hơn, nó có thể nhận ra điều đó khi dừng lại ở đầu cầu thang và ngược lên.

Không, đó không phải là chỗ cho nó.

Chỗ tốt nhất của nó bây giờ là bóng tối. Bởi phải chờ thật lâu nữa thì bên ngoài mới đủ tối nên nếu muốn được thoải mái lúc này, nó chỉ có duy nhất một giải pháp. Phải quay trở lại căn phòng tối, nơi nó đã bị biến thành ma cà rồng. Chỉ ở đó nó mới thấy khỏe mạnh. Hơn thế, Matteo còn cảm nhận nỗi mong nhớ khát khao gương mặt trên tường kia.

Hai bàn tay gã run rẩy khi mở cửa ra. Con ma cà rồng đưa người qua ngưỡng cửa. Trước mặt nó là bóng tối. Một ngôi mộ thật lớn khiến nó thích thú. Những bức tường thật dày che chắn đi mọi hơi nóng ngoài kia. Giữa những bức tường xuất hiện một làn không khí lạnh lạnh, đặc quánh, nhờn nhớt, và bầu không khí ôm lầy nó như một tấm khăn.

Ở đây có một mùi nhất định. Matteo yêu thích nó. Đó là mùi của máu, mà máu bây giờ là thực phẩm chính của gã, chỉ có điều gã chưa tìm ra. Chờ đến khi ngoài kia tối đi, gã sẽ bước ra, nhập vào đội ngũ của những người anh em gã, những người đã tìm thấy mộ của họ trên triền đồi. Matteo không quen họ, gã chưa bao giờ gặp họ, nhưng bản năng cho gã biết họ đang ở đó và đang chờ gã.

Con ma cà rồng đi xuyên qua căn phòng.

Nó quan sát các bức tường.

Tối, trần trụi, lạnh lùng.

Không có gương mặt nào hiện lên. Nó không nhìn thấy khuôn miệng đã mở và nhe ra những cái răng nhọn hoắt. Những bức tường bình thường. Nó chậm chạp đi tiếp, thỉnh thoảng lại nghiêng sang trái rồi nghiêng sang phải, đưa mắt nhìn lên cao, nhưng không nhận ra điều gì trên trần phòng. Rồi nó lệt xệt kéo chân về hướng cửa sau khi đã đi một vòng quanh phòng.

Matteo thấy khó chịu, cái thứ cảm giác gọi là khó chịu của ma cà rồng. Matteo đưa tay ấn vào vùng dạ dày. Gã mở mồm ra, sặc sụa, thế rồi một dòng đờm màu xanh vàng từ từ chảy ra khỏi khoang miệng. Mọi thứ trong cơ thể gã đã thay đổi. Matteo không còn máu nữa, trống rỗng, nhưng cơ thể vẫn chứa những thứ nước khác. Các dung dịch, đờm và nước dãi.

Matteo đứng dậy.

Gã bước chân qua vũng nhầy mà gã vừa nôn ra. Giờ thì gã thấy dễ chịu hơn. Con ma cà rồng dừng lại trong ánh sáng u ám của căn đại sảnh rỗng không. Khuôn mặt nó trông như một cái vệt màu xám trôi bồng bềnh trong không khí, được vẽ bằng những nét bút nhợt nhạt. Mặt của cương thi.

Thế rồi, nó ngẩng đầu lên.

Có cái gì đó khiến nó bối rối.

Có một tiếng động, nhưng không phải từ bên trong, mà phía ngoài ngôi nhà.

Trong một thoáng, Matteo không tin chắc. Gã không có cảm giác sợ hãi hay ngần ngại. Những cảm xúc đó không còn nữa từ khi vụ biến đổi xảy ra. Nhưng rõ ràng có cái gì đó đang tồn tại, không thích hợp với thế giới của gã. Một sự thay đổi, bởi đôi tai rất nhạy của gã đột ngột nhận ra tiếng người.

Có ai đó đang đi tới.

Matteo chờ đợi, tập trung nghe ngóng rồi gật đầu, gã biết rằng mình đã đoán đúng.

Có người.

Có hai người, hai người đàn ông - hai bầu máu nóng.

Đột ngột, đôi mắt của xác chết biết đi sáng dậy. Nổi thèm thường bốc vọt lên, đi kèm với sự tin chắc rằng gã không cần phải chờ cho tới tối mới được uống máu người.

Tự chúng dẫn xác tới đây.

Gã chỉ cần chờ thôi.

Matteo lùi về, lùi về căn phòng nơi gã đã trở thành một con ma hút máu. Gã lùi về đó và sửa soạn cái bẫy của mình...

o o o

- Tôi không hiểu được. - Vị cha đạo trẻ khề nói khi anh nhìn thấy tôi xoay năm đăm xuống dưới, mở ra một khe cửa nhỏ - Cái này tôi thật sự không hiểu.

- Cái gì kia?

- Sao cửa lại không khóa. Ba gã đàn ông đó đã lên ngôi nhà này. Chúng đã ở đây và chẳng lẽ chúng chỉ khép cửa lại khi bỏ đi? Nếu anh nghĩ về chuyện này anh không thấy lạ sao?

Tôi kéo cánh cửa lại và công nhận là Ernesto có lý.

- Anh rút ra kết luận gì?

- Nhiều khả năng, Ernesto. Rất có thể bọn chúng đã cố tình không khóa cửa.

- Tại sao chúng lại làm như vậy?

- Cho riêng một mình anh thôi, anh bạn thân mến của tôi ạ. Chỉ cho một mình anh. Chắc là như vậy!

Ernesto Dorani đổ mồ hôi, chắc chắn chẳng phải vì ánh nắng mặt trời. Những suy nghĩ chắc đang đảo lộn trong đầu, chỉ nhìn gương mặt anh là rõ. Anh đang tìm cách sắp xếp chúng để rút ra kết luận.

- Nhưng ba gã đàn ông kia đã cấm tôi không được bước chân vào ngôi nhà này.

- Đúng thế! Nhưng có thật ý định của chúng cũng là như vậy không?

Ernesto mở to mắt ngạc nhiên.

- Khoan đã, John. Ý anh muốn nói là... ý anh muốn nói, chúng vừa nói như thế và trong lòng vừa thầm mong tôi không tuân lệnh chúng?

- Chính xác, anh bạn thân mến.

- Thế thì kỳ quá.

Tôi cho phép mình nở một nụ cười.

- Đừng lo, Ernesto, tôi nắm vững một số luật chơi nhất định. Ma cà rồng và cả những bản thể khác của bóng tối thường suy nghĩ lộn xộn, nhưng chúng vẫn tuân theo một logic riêng.

- Vâng, anh là chuyên gia.

- Trong trường hợp này thì đúng. - Tôi giờ tay kéo sợi dây chuyền qua cổ, rút cây thánh giá

cầm tay. Một tia nắng mặt trời chiếu xuống, ánh phản chiếu lấp lánh.

Ernesto Dorani lùi một bước, chẳng phải vì anh sợ cây thánh giá, anh chỉ ngạc nhiên thì thôi:

- Trời đất, nó đẹp và quý quá!

- Đúng đấy!

- Làm sao mà anh có nó vậy?

Tôi nhìn cây thánh giá một thoáng, trước khi đút nó vào túi áo.

- Đó là một câu chuyện rất dài. Có lẽ tôi sẽ kể cho anh nghe sau khi vụ này đã được xếp vào phòng lưu trữ hồ sơ.

- Liệu ta có làm được không?

- Tôi hy vọng là được.

Ernesto Dorani gật đầu và dợm bước về phía ngôi nhà, nhưng tôi giữ anh lại.

- Đừng, khoan đã. Để tôi đi trước. Rất có thể có kẻ đang chờ chúng ta.

- Tốt.

Lần này tôi mở cửa rộng ra, và cảm nhận luồng hơi lành lạnh phả về phía mình. Đó là một căn sảnh nhỏ, trống rỗng, không hề có một món đồ gỗ nào cả. Tôi nhìn quanh tìm kiếm.

Ánh sáng mờ mờ cho phép tôi nhận ra một vài cánh cửa. Một cầu thang bằng gỗ dẫn lên trên. Nơi những bậc thang trên cùng khuất khỏi tầm nhìn của tôi cũng là nơi không gian sáng sủa hơn.

Có bấy không đây?

Trong cái nhìn đầu tiên, có vẻ như không có bấy, mà giống như một ngôi nhà bình thường có chủ nhà bỏ đi nghỉ mát lâu ngày và cẩn thận che chắn các khung cửa sổ.

Cả vị cha đạo cũng đã bước theo tôi. Đây là lần đầu tiên anh đứng bên trong ngôi nhà. Nhìn thấy rõ là anh đang khó chịu. Cơ mặt anh giật giật, hai làn môi mím chặt vào nhau. Ernesto đứng đó, không nói, xoa đầu đưa mắt nhìn quanh nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi.

Tôi hỏi xem anh có ấn tượng ra sao.

Anh nhún vai.

- Lạ lắm, John, ở đây chẳng có gì cả, chẳng có gì hết, anh hiểu không?

- Theo anh thì có là hiện tượng đáng mừng không?

- Không, hoàn toàn không. Nó trống rỗng nhưng tôi vẫn cảm giác ở đây có chuyện bất an. Đây không phải là một ngôi nhà bình thường. Tôi bước vào đây và trong lòng thầm nghĩ sẽ ngay lập tức có chuyện xảy ra. Mọi việc cho tới giờ đều yên ổn, và tôi tự hỏi tại sao cảm giác bất an không mất đi, rõ ràng nó vẫn còn ở lại.

- Có phải là do cái mùi không?

Anh ngạc nhiên nhìn tôi.

- Vậy là anh cũng ngửi thấy? - Anh nói nhỏ.

- Đúng!

- Mùi gì vậy?

Tôi nhún vai.

- Rất khó giải thích. Nó là mùi bia mộ, mùi... - Tôi chần chừ và vị cha đạo bổ sung thêm.

- Mùi máu?

- Chính xác!

Ernesto gật đầu.

- Mùi máu, đúng rồi. - Anh gật đầu thêm lần nữa - Tôi cũng tin như vậy. - Anh thì thào nói tiếp - Chúng ta dừng lại nơi đây. Ở đây đã có bọn quỷ hút máu, giờ thì tôi biết chính xác. - Anh thở

thật sâu - Chúng ta phải tính đến khả năng chúng có thể bỏ nhà ra đi bất cứ lúc nào.

- Có thể đấy. - Tay tôi lúc này đã lần xuống cây thánh giá trong túi áo, xem nó đã nóng lên chưa. Không, nó vẫn bình thường. Có lẽ do tôi không cảm nhận thấy sự thay đổi về nhiệt độ. Tôi bắt đầu đi chậm chậm vòng quanh đại sảnh, vừa đi vừa đặc biệt quan tâm đến những cánh cửa kia. Có một số cánh cửa và...

Kia! Có một vật khiến tôi chú ý. Nó là một vết ố trước một cánh cửa. Nó chảy ra trên nền gạch như một vũng chất lỏng, và nó đang tỏa ra một mùi chẳng khiến tôi hài lòng chút nào. Nó khiến cổ họng tôi thít lại.

Không phải mùi máu, nhưng hiện tôi chưa thể ngay lập tức xác định được cái mùi thối rữa đó. Có thể là mùi đờm nôn mửa hoặc là...

Cánh cửa khẽ chuyển động. Vì ở đây không có gió lùa nên rõ ràng chỉ có một lời giải thích mà thôi. Phải có một kẻ nào đó đang đẩy nó từ phía bên kia.

Vậy là có kẻ đang rình mò.

Tôi chuyển sang tư thế cẩn trọng và khẽ xoay đầu cảnh báo với Ernesto. Chính trong giây phút đó, nguy hiểm ập tới.

Cánh cửa đập thẳng vào người tôi. Tai tôi còn kịp nghe một tiếng gừ nhẹ, nhưng không đủ thời gian để giật hẳn đầu sang bên. Cánh cửa lao thẳng tới và đập mạnh vào người tôi. Dù hai cánh tay còn kịp giơ lên để giảm bớt phần nào lực đập, nhưng tôi vẫn bay lùi trở lại, lòng không khỏi ngạc nhiên khi thấy mình chưa bị ngã mà vẫn còn đứng được trên đôi chân.

Hai cánh tay đau dội lên, đầu cũng vậy, mắt loáng thoáng nhận ra một dáng người lao vọt ra khỏi căn phòng giống như ngôi mộ u ám kia.

Một con ma cà rồng!

Và nó lao thẳng về hướng vị cha đạo trẻ tuổi!

Chương 8

Dĩ nhiên Ernesto Dorani cũng ngạc nhiên như tôi. Cả anh cũng đã tính đến một bất ngờ độc hiểm, nhưng không đoán ra rằng nó lại đổ sập xuống đầu chúng tôi nhanh như thế. Ernesto nhìn John Singlair lao đảo lùi về và chỉ rời ánh mắt khỏi bạn mình khi con ma cà rồng đã nhào qua ngưỡng cửa, lao thẳng về phía anh.

Nó muốn uống máu vị cha đạo.

Ernesto chưa bao giờ ngờ rằng một con ma cà rồng có thể hành động nhanh tới mức độ đó. Đáng tiếc là lúc này nó tỏ ra quá nhanh đối với anh, khiến Ernesto không còn cơ hội né sang bên. Con ma cà rồng nhảy xổ vào người anh. Trong một nửa tích tắc, vị cha đạo nhìn thấy một khuôn mặt nhăn nhó. Một khuôn mặt nhợt nhạt của xác chết, một cái mồm há toang, ánh lên một vài chiếc răng nhọn hoắt như những mũi dao găm.

Thế rồi, Matteo chộp xuống.

Ernesto vốn không phải người yếu ớt, vậy mà ngay từ cú chộp đầu tiên con quỷ đã khiến anh mất thăng bằng. Vị cha đạo ngã xuống nền nhà. Anh đập cả đầu lẫn vai xuống đất và ngay lập tức thấy cơn đau bùng nổ trong xương sọ.

Mình nguy rồi! Tiếng thét vang lên trong nội tâm anh. Con quỷ hút máu đã tóm được mình. Ernesto Dorani giơ hai tay tự vệ, bởi anh biết ma cà rồng muốn ngoạm răng vào cổ nạn nhân. Anh nghe thấy một âm thanh không thể định nghĩa, đầm mùi thềm thường trần trụi, thế rồi những bàn tay lạnh như xác chết luồn qua hai bàn tay bảo vệ của anh, những ngón tay xò ra, ấn xuống mắt anh.

Bàn tay lạnh nhanh chóng nắm lại. Cùi tay ấn vào mũi Ernesto. Nước mắt trào lên. Một bàn tay khác giật cổ áo anh, muốn xé áo sơ mi ra. Tất cả những điều đó xảy ra trong lúc Ernesto Dorani nằm dưới đất.

Lúc bấy giờ tôi đã đứng kề bên.

Dĩ nhiên tôi thấy vị cha đạo trẻ tuổi đang ở trong một tình huống nguy hiểm tới mức nào.

Lẽ ra tôi có thể cư xử rất dễ dàng, chỉ cần rút khẩu Beretta ra và gửi một viên đạn bằng bạc đã được rửa nước thánh vào lưng con ma.

Nhưng tôi không muốn làm vậy. Vụ án bây giờ mới mở ra những bước đầu tiên, rất có thể con ma sẽ giúp được cho việc điều tra nếu bị chúng tôi áp đảo.

Chỉ sau vài bước chân, tôi đã đến sát bên hai dáng người đang vật lộn. Vị cha đạo cố hết sức, anh đập hai chân xuống đất, nhưng anh không giằng nổi hai vòng tay khép xuống của con quỷ hút máu.

Tôi tóm lấy cả hai vai con ma cà rồng. Giật nó lên cao, ném nó bay là là qua đại sảnh. Thân hình không còn giọt máu nào của nó đập vào cánh cửa, khiến lần gõ rung lên.

Nó không cảm thấy đau đớn. Nó lại đứng dậy ngay. Tôi nghe tiếng Ernesto rên sau lưng mình. Anh sống sót - anh chưa hề hấn gì. Vậy là tôi an tâm dồn sức về đối tượng.

Nó đứng dậy rồi.

Nó nhìn tôi trừng trừng.

Một nụ cười lạnh lùng lướt qua môi tôi.

- Lại đây nào! - Tôi thì thảo - Lại đây...

Nó bối rối ra mặt. Chắc chắn nó không thể hiểu rằng có kẻ không sợ nó. Vì thế mà nó chần chừ, nhưng rồi nó nhanh chóng gạt được tâm trạng ấy. Nó đi về phía tôi. Rất thận trọng. Hai con người chờ dẫn chuyển động. Nó tìm bẫy và đồng thời cũng tìm lời giải đáp.

Đi đâu?

- Đi tiếp đi... đi tiếp đi... - Tôi mời mọc - Máu tao ngon lắm đấy.

Đó là một đoạn kịch mà chắc chắn không một nhà đạo diễn nào có thể nghĩ ra. Dáng người u ám toát ra những âm thanh rít róng, nó nhìn quanh, và nó chuyển động làm sao để vẫn chìm

trong phía tôi của đại sảnh.

Tôi vẫn đứng chờ. Ernesto thì thảo gì đó sau lưng, nhưng tôi không chú ý. Con ma cà rồng bây giờ quan trọng hơn, con ma cùng phản ứng của nó.

Con ma nhảy tới.

Chỉ với một cú nhảy, nó vượt qua khoảng cách giữa nó và tôi. Một tia nắng phản chiếu khế lóe lên qua không khí và trong tích tắc, con quỷ hút máu thốt lên một tiếng kêu sắc sủa.

Nó đã nhìn thấy cây thánh giá. Cây thánh giá đang ló ra khỏi bàn tay tôi và chính vật thể này đã ngăn bước nó. Nó khụy gối xuống trước tôi và cây thánh giá, nhưng với những nguyên do và động cơ hoàn toàn khác những người ngoan đạo.

Nó không muốn nhìn về phía đó nữa. Nó tru lên khóc lóc. Nó cong người về phía trước, co nhỏ như có thể. Tôi nhìn cái lưng tròn của nó, cái lưng vẫn còn cong lại khi tôi bước đến bên và giờ chân đạp chênh chếch tới.

Ma cà rồng không cảm nhận được nỗi đau đón xác thịt, chỉ trừ trường hợp chúng bị tấn công bằng những loại vũ khí đặc biệt. Trong trường hợp này cũng vậy. Con ma không phản ứng gì. Chỉ tới cú đạp thứ hai, mạnh mẽ hơn, nó mới bỏ thể ngồi co quắp và ngã người ra, đập lưng xuống đất.

Lúc bấy giờ, vị cha đạo đã đến bên tôi. Anh lắc đầu đứng lại.

- Đứng hời bây giờ. - Tôi thì thảo - Anh bạn kia quan trọng hơn.

- Vâng!

Con quỷ hút máu bây giờ nằm ngửa, nhưng nó co hai chân, như thể sẽ lao vọt lên trên và đập vào người tôi trong giây đồng hồ tới. Hai tay nó cũng không chống xuống đất, mà đang co vòng lên che lấy mặt. Sự xuất hiện của cây thánh giá thần đối với một thực thể như nó là một đòn tra tấn khủng khiếp.

Tôi cũng biết là ma cà rồng có thể nói. Chúng có thể hiểu lời nói của con người, mặc dù trong huyết quản của nó bây giờ không còn máu nữa. Tôi đã chứng kiến chuyện này nhiều lần, và việc ở đây chắc chắn cũng không khác. Vì thế mà tôi lên tiếng.

- Mi biết là ta có cây thánh giá trong tay. Ta biết rõ là mi rất sợ nó, và nỗi sợ này còn có thể tăng lên nữa. Tốt nhất là nên trả lời một số câu hỏi của ta. Mi hiểu chưa?

Để trả lời, con quỷ hút máu ừ ừ một chút trong cổ họng. Tôi không quan tâm tới chuyện đó. Tôi muốn biết tên nó.

- Matteo.

Tôi quay sang nhìn vị cha đạo. Anh chỉ biết nhún vai.

- Chưa bao giờ nghe thấy.

- Tốt. Ngoài mi ra còn ai nữa?

- Máu! - Nó hỗn hển...

- Mi là ai? Chuyện gì đã xảy ra?

- Khuôn mặt! - Con ma khàn khàn thì thảo - Khuôn mặt. Tôi yêu khuôn mặt. Tôi sẽ uống máu...

- Con ma tiếp tục lăm bầm gì đó trong cổ họng và tôi nhận ra rằng hỏi cung tiếp sẽ chẳng được ích gì. Cả Ernesto cũng nghĩ thế - Bây giờ anh làm gì?

- Có nhiều khả năng.

- Anh có đeo một khẩu Beretta với đạn bạc và...

- Không, không dùng súng. Chúng ta không cần phí đạn cho con quỷ này. Có những khả năng khác.

- Cây thánh giá?

- Cả nó nữa. Nhưng chúng ta cũng có thể đẩy nó ra ngoài cánh cửa kia, đẩy nó vào ánh sáng mặt trời.

- Thế thì nó sẽ chết rất đau khổ!

Tôi bất giác mỉm cười khi nghe những lời nói đó. Đúng là những lời của một vị cha đạo. Thấm đẫm tình người. Nhưng nhân bản là thứ mà chúng ta cần phải quên đi khi đối diện với một thực thể loại này.

- Để tôi sử dụng cây thánh giá. - Tôi quyết định.

Vị cha đạo đứng nhìn. Trông anh như người đang cân nhắc xem có nên cầu nguyện hay không. Thế rồi anh từ bỏ ý định, buông thông tay, đứng lặng. Con quỷ hút máu nhìn thấy cây thánh giá đang thông xuống quanh sợi dây chuyền, nhìn thấy ánh bạc của nó và bắt đầu tìm cách phản ứng theo bản năng.

Nó gào lên, giơ cả hai tay lên mặt như muốn tự vệ. Rồi nó nhớ ra rằng không được phép chạm vào cây thánh giá và hai cánh tay nó giật về.

Khuôn mặt nó lộ ra!

Cây thánh giá ập đúng vào trán nó.

Một tiếng tru rừng rợn lao qua đại sảnh, nhảy nhót qua những bức tường trần trụi, đập vọng trở lại thành nhiều tiếng vang. Một tiếng kêu khủng khiếp, chìm ngập trong những âm thanh rít róng xuất hiện khi cây thánh giá thần đốt cháy khoảng trán của con ma.

Những khúc xương đầu tiên kêu xào xạo.

Khói bốc lên cao. Khói tỏa ra mùi thịt cháy. Thêm một lần nữa, khuôn mặt đờ đẫn kia giật nảy lên, thế rồi những nét mặt ác độc gớm guộc chuyển thành nét mặt của một con người hiền lành đang yên ngủ.

Ernesto không hiểu được. Anh lắc đầu, nhìn con ma hút máu bây giờ đã được giải thoát. Tôi rút cây thánh giá về.

- Trời đất ạ, John, nó... không tan ra...?

- Đúng thế.

- Tại sao không?

- Bởi hắn bị chuyển thành ma cà rồng chưa lâu. Hắn vẫn còn quá trẻ. Được giải thoát hắn sẽ trông như vậy đây.

- Ra vậy. - Ernesto rung mình và tôi bất giác lại phải mỉm cười.

- Tôi biết, trông có vẻ tàn nhẫn và độc ác đấy. Nhưng anh cứ tin tôi, đó là điều tốt nhất giành cho hắn và kể cả những con người rất có thể sẽ gặp phải hắn. Cơn khát máu của một con ma cà rồng là rất khủng khiếp. Nó sẽ không ngừng tấn công người khác và tạo ra một phản ứng dây chuyền.

- Thế sao?

- Tôi biết rất rõ chuyện này.

Ernesto đưa tay vuốt mồ hôi trên mặt. Bàn tay kia của anh cầm cây thánh giá đơn giản bằng gỗ mà anh cũng đã rút ra khỏi túi.

- Hóa ra các nhà đạo diễn và các tác giả điện ảnh hoàn toàn chẳng nói dối chút nào. Ma cà rồng sợ hãi biểu tượng của sự siêu thoát.

- Đối với chúng, đó là biểu tượng của sự hủy diệt.

Ernesto nhìn xuống khuôn mặt bên dưới chân chúng tôi. Cây thánh giá đã cháy trên trán nó và để lại một vết sẹo không bao giờ tan biến. Nó thậm chí còn cháy ngập vào cả xương trán. Bây giờ vẫn còn những vệt khói mỏng mảnh thoát ra từ vết cháy.

Khi hướng ánh mắt đi chỗ khác, Ernesto rung mình lần nữa.

- Ta làm gì bây giờ? - Anh hỏi.

- Ý anh nói sao?

- Bây giờ ta đi chưa?

Nghe giọng hỏi như thể Ernesto chưa thật sự muốn đi.

- Chưa, ta chưa đi. Việc Matteo bị biến thành một con ma cà rồng chắc chắn phải có lý do.

- Và ta sẽ tìm ra lý do đó ở đây sao?

- Tôi hy vọng như vậy.

- Nhưng mà... thế thì chắc chắn trong nhà này phải có nhiều con quỷ hút máu nữa.

- Tôi không biết, Ernesto, tôi thật sự không biết. Nhưng tôi nhớ lại lời mà con quỷ hút máu đã nói. Đáng tiếc là nó nói quá ít, nhưng nó đã nói đến một việc rất quan trọng.

- Việc gì vậy?

- Khuôn mặt!

- Sao kia? - Ernesto hăng giọng.

- Nó đã nói tới một khuôn mặt.

Vị cha đạo trẻ tuổi nhăn trán.

- Đúng, đúng thế. - Anh nói sau một hồi suy nghĩ - Nhưng tôi không biết ý nó muốn nói sao. Có lẽ nó đang nghĩ đến khuôn mặt nó.

- Tôi không tin như vậy. - Tôi đáp lời - Chẳng một ai lại đom đóm tới mức đó đâu. Nhất là khi ở trong một tình huống gay cấn như vậy. Khuôn mặt kia chắc chắn phải liên quan đến trạng thái biến đổi của Matteo. Nó đóng vai trò rất quan trọng đối với con ma cà rồng, đến mức độ con ma vẫn còn nghĩ tới nó trước khi bị hủy diệt.

- Một câu hỏi bí hiểm.

- Cứ chờ xem. - Tôi nói, đi về hướng trung tâm của gian đại sảnh, đứng lại ở đó và xoay một vòng tròn, tìm một khuôn mặt hoặc một dấu vết dẫn tới nó.

Đứng giữa đại sảnh, tôi tái dựng lại tất cả những sự kiện đã xảy ra từ khi chúng tôi bước chân vào nhà.

Con quỷ hút máu đã nhào ra từ một căn phòng nhất định. Tại sao nó lại rình mò trong đó? Chẳng lẽ chỉ để chờ có điều kiện là nhảy xổ ra, vồ lấy con mồi?

Không tìm được câu trả lời, vì thế mà tôi muốn xem xét căn phòng kia cho kỹ hơn.

- Ta sẽ tìm được gì ở đó? - Vị cha đạo hỏi sau khi nghe tôi nói ý định của mình.

- Ít nhất thì phòng sẽ không có cửa sổ đâu. - Tôi vừa đáp vừa giơ tay gạt mạnh cửa ra.

Đằng trước tôi là một khoảng không gian tối mịt. Nó đen ngòm như một lò nướng bánh. Bên trong kia đang có cái gì đó rình mò, một thứ rõ ràng hiện hữu nhưng tôi chưa định dạng nổi.

Nó khiến tôi phải dè chừng.

- Anh gặp khó khăn sao? - Ernesto thì thào sau tai tôi.

- Về mặt nguyên tắc thì không.

- Có phải anh khó chịu vì trong phòng này không có cửa sổ?

- Không. Ngược lại. Tôi có cảm giác là tôi đang đứng sát đầu nguồn cái Ác trong ngôi nhà này.

- Nó là cái gì vậy?

- Tôi chưa nói được, Ernesto. Có thể vì không khí trong phòng này. Chắc chắn tôi sẽ xem xét nó cho thật kỹ. Anh cứ ở lại ngoài này.

- Vâng, tôi ở ngoài này.

Ngay ở bước chân đầu vào trong, tay tôi đã rút đèn pin. Tia sáng màu vàng trắng của nó xiên một vệt thẳng vào bóng tối. Tôi chuyển động cây đèn, soi không chỉ trên nền phòng, mà soi cả bốn bức tường được xây bằng những viên đá gọt phẳng. Tường ở đây không có giấy dán, chỉ một lớp vôi vừa sáng màu.

Những bức tường lạnh lùng và trần trụi. Trần phòng cũng thế, nền phòng cũng vậy. Tôi lại nghĩ tới khuôn mặt. Tôi không nhìn thấy khuôn mặt nào ở đây, tôi cũng không nhìn thấy con người

nào có thể là chủ nhân của khuôn mặt đã được nhắc tới. Chỉ có một mình tôi trong phòng.

Nhưng rõ ràng vẫn có một thứ khác...

Nếu có ai yêu cầu giải thích, chắc chắn tôi không thể thỏa mãn đòi hỏi đó. Bởi rõ ràng là tôi không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm nhận mà thôi. Nó nằm giữa những bức tường, nằm ẩn bên trong nền phòng và trong trần phòng. Nó là một cái gì đó đặc biệt, bất thường, hoàn toàn không dính dáng gì đến bầu không khí trong phòng. Một bầu khí mát lạnh bởi những bức tường của ngôi nhà này được xây rất dày.

Kẻ nào hay cái gì đang rình mò ở đây?

Những ngón tay tôi trượt trên cây thánh giá. Nó đã nóng lên chưa, hay chính nhiệt độ của cơ thể đang khiến tôi cảm thấy nó khang khác? Kể cả ở đây, tôi cũng không đưa ra được một câu trả lời cụ thể.

Trạng thái bực bội tăng thêm. Rõ ràng có chuyện bất thường, chỉ có điều tôi không tìm ra. Cáu giận và thất vọng, tôi quay trở lại, nhún vai với vị cha đạo trẻ tuổi.

- Không thấy gì sao? - Anh hỏi.

- Chính thế.

Anh giơ hai tay lên.

- Thế thì không ổn chút nào. Ta làm gì bây giờ?

Tôi mỉm cười.

- Câu hỏi hay đấy, và anh cũng sẽ nhận được câu trả lời: chắc chắn là tôi sẽ không bỏ đi đâu. Tôi sẽ ở lại trong nhà này.

- Tại sao?

- Nó có vẻ nghịch lý, nhưng anh hãy nghe tôi cho kỹ: Bởi vì những con ma cà rồng chỉ thức dậy khi mặt trời khuất núi. Đó chính là nguyên nhân. Và tôi có thể tưởng tượng rằng một khi trời tối xuống, chúng sẽ bò ra như chuột bò ra khỏi hang.

- Ý anh muốn nói đến những con ma cà rồng ngoài nghĩa trang kia.

- Chính xác.

Emesto Dorani nhìn xuống đồng hồ.

- Bây giờ đang là mùa hè, John. Chờ đến lúc trời tối thì còn lâu lắm.

- Tôi biết.

- Nếu tôi ở lại bên anh, anh có phản đối gì không?

- Anh có thời gian chứ? - Tôi hỏi ngược lại.

- Tôi sẽ hủy buổi cầu kinh tối nay. Chắc đáng bề trên cũng sẽ hiểu cho tôi.

- Đó là chuyện của anh.

- Nhưng riêng anh thì không phản đối chứ? - Ernesto hỏi một lần nữa cho chắc chắn.

- Không!

- Tốt, thế thì bây giờ tôi sẽ ra xe và mang một chút thức uống vào đây.

- Trong xe có đồ uống ư?

- Thậm chí còn được ướp đá. - Anh nói và xoay người về phía cửa - Trời rất nóng, thỉnh thoảng tôi lại phải uống một ngụm. Chắc anh cũng khát lắm rồi.

- Khát quá đi chứ. Cứ như thể vừa đi qua sa mạc Gobi. - Tôi nhìn theo tấm lưng của vị cha đạo khi anh đi ra hướng cửa, trong lòng thấy mến phục anh hơn. Trong tất cả các vụ án chó tới nay, hầu như bao giờ tôi cũng gặp may với các cha đạo cũng như các đại diện khác của nhà thờ, và luôn cộng tác rất tốt cùng với họ.

Chúng tôi sẽ phải chờ vài giờ nữa mặt trời mới khuất hẳn. Hiện giờ nó vẫn còn sáng chói và gửi cả lửa vào trong đại sảnh khi Ernesto mở cửa. Lẽ ra anh phải đi tiếp mới phải, tôi quan sát anh

rất chính xác. Thân hình anh bây giờ hiện lên đối diện luồng sáng như một hình cắt giấy trên đèn kéo quân. Tôi thấy anh xoay người cùng một câu hỏi ném về phía tôi.

- Bao nhiêu chai...?

Ernesto không nói tiếp được nữa.

Một tiếng súng vang lên!

Tình huống thật điên khùng, thật trái với hiện thực, thật bất thường đến mức độ tôi có cảm giác đang ở một nơi thật xa nào đó chứ không phải đang chứng kiến những gì mà con mắt tôi nhìn thấy.

Tia lửa giáng trúng người vị cha đạo. Nó đập vào anh như một ngọn đèn độc hiểm và sức mạnh của nó bắt người đàn ông xoay tròn quanh trục đứng, trước khi lao đảo bước sâu vào đại sảnh. Vì một lý do nào đó, Ernesto vẫn còn đủ sức để đập cửa lại, cho viên đạn thứ hai cắm phập vào lần gỗ chứ không phải người anh. Người đàn ông bây giờ đã ngã xuống, bị thương, nằm dưới đất và cứng đờ như một tảng gỗ.

Sự kiện cho tôi thấy rõ chắc chắn đang có một bọn người không muốn chúng tôi ra khỏi ngôi nhà mà cứ mãi ở trong này như những con chuột nằm trong bẫy...

o o o

- Hẳn không tuân lệnh bọn mình. - Baggio vừa cười vừa nói - Thằng đó đúng là không biết vâng lời.

Maldini cười khi hạ ống nhòm xuống.

- Chẳng lẽ mày nghĩ khác?

- Tao không biết.

- Bọn cha đạo đưa nào mà chẳng tò mò.

- Maldini nói.

- Bây giờ chúng nó có hai đứa. - Evani lên tiếng - Đúng thế. - Hẳn khẳng định - Nhưng bọn mình thì có ba. Và bọn mình đang nắm nó trong tay.

- Ai kia? Hai thằng, đó hả?

- Không, cái bẫy.

Cả ba tên mafia im lặng. Chúng đã mày mò đặt ra một kế hoạch đặc biệt. Đầu tiên là dọa cho cha đạo hoảng sợ, rồi chờ xem anh ta phản ứng ra sao, để rồi cuối cùng, nếu anh ta không tuân lệnh, sẽ loại anh ta khỏi đường đi. Chúng thật sự đã hy vọng rằng Ernesto Dorani sẽ phản ứng như vậy, và vì thế mà chúng đã đi sang ngôi nhà này, mở khóa cửa ra. Chúng muốn dụ dỗ anh. Chúng biết người đàn ông này đã phát hiện ra một số sự việc. Anh ta đã quá tin vào những lời đồn. Cả ba tên mafia trong đội hành quyết không được phép để sự việc dẫn tới một phát hiện thật sự, chúng phải bảo vệ cho bằng được giải pháp thủ tiêu hoàn hảo mà chúng đã nghĩ ra. Vì nó, chúng thậm chí đã không nề hà bắt tay với quỷ ác. Nhưng vị cha đạo trẻ tuổi kia đã không chịu đầu hàng. Chắc chắn anh ta đang có cảm giác mình là một chàng thanh tra Cattini, một người có thể một mình chống chọi với mafia. Nhưng đó chỉ là những thước phim của đài truyền hình, còn ngoài đời này thì chỉ có chúng mới là kẻ nắm quyền kiểm soát.

Mặc dù vậy, Baggio vẫn hơi không an tâm. Nó lên tiếng hỏi:

- Cái thằng kia, cái thằng tóc vàng đó, bọn mày có biết nó không? Bọn mày đã bao giờ nhìn thấy nó ở chỗ người bạn của chúng ta chưa?

- Chưa. - Evani trả lời thay cho cả mình lẫn Maldini.

- Kể cả ở chỗ cha đạo cũng không?

- Đúng thế!

- Trông nó chẳng giống người Italia chút nào.

- Có thể nó là người Bắc. - Maldini nói.

- Tao không tin như vậy.
- Tại sao không?
- Chỉ là cảm giác thôi. Thằng đó là người lạ. Tao nghĩ có lẽ chính gã cha đạo đã gọi điện yêu cầu nó về đây.
- Để trợ giúp hả?
- Chính xác! - Baggio nói.

Ba tên mafia bàn xem chúng cần phải làm gì. Cuối cùng chúng quyết định sử dụng thêm một cái bẫy mới. Chúng muốn đặt vòng quanh ngôi nhà một vành đai. Phải bắt hai gã kia ở lì trong đó cho tới khi trời tối. Lúc đó sẽ có những kẻ khác tiến ra, hoàn tất nhiệm vụ cho chúng. Chẳng một đứa nào trong bộ ba không mừng vui trước giải pháp chúng vừa tìm thấy. Chúng thậm chí còn cảm thấy sung sướng, ngồi chờ cho tới khi cả hai người đàn ông kia bước vào trong ngôi nhà. Sau đó chúng mới bước khỏi vị trí quan sát.

Cả ba đưa lên xe, nhưng không lái đi, mà kiểm tra vũ khí.

Một mình Baggio đang cầm trong tay một khẩu MPi. Gã chuyển súng sang chế độ bắn từng viên và nhìn hai tên bạn của gã kiểm tra súng ngắn.

- Ổn chứ?
- Đi được rồi. - Maldini nói.

Chúng không phạm phải cái sai lầm là theo con đường đèo đi lên sát ngôi nhà. Được nửa đường, nơi có những lùm cây rậm rạp, chúng dừng xe và bước xuống.

- Giờ lại phải làm cái trò leo bộ lên đồi. - Evani than thở.

Maldini nhăn răng cười.

- Đừng có quên, kẻ nào muốn chiến thắng, kẻ đó phải chịu khổ.
- Lúc nào cũng vậy hả?
- Không, nhưng thường là như vậy.

Ba gã đàn ông không nói nữa. Chúng đi xuyên qua các hàng cây, trèo lên đỉnh đồi, thực hiện một công việc mà chúng không quen. Nhưng cả những tay giết mướn cũng có một thứ kỷ luật riêng, và không một gã nào trong bộ ba đó còn lên tiếng phàn nàn về vụ trèo đồi vất vả.

Chúng là những sát thủ chuyên nghiệp. Chúng đã thực hiện rất nhiều vụ giết người. Trực tiếp cũng như gián tiếp. Mỗi vụ một khác. Chúng luôn lên kế hoạch thật kỹ, tùy từng nạn nhân cụ thể.

Cả hôm nay chúng cũng áp dụng đúng chiến thuật đó. Ba chống lại hai, mà một trong hai đứa phía đối diện lại là một tay cha đạo chẳng biết gì. Mặc dù rõ ràng tay cha đạo đã tỏ ra dũng cảm trong cuộc đối đầu dưới bàn thờ Chúa. Rõ là hắn có khả năng làm chủ cảm giác sợ hãi. Chỉ ít ra thì cả bộ ba không hề nhìn thấy cảnh vị cha đạo run rẩy quá đáng.

Khi ngôi nhà đã hiện ra trong tầm nhìn, cả ba gã cùng đứng lại. Mắt chúng hướng vào mặt tiền nhà, Maldini lên tiếng.

- Ta chia cánh ra. - Gã nói - Baggio, mày canh chừng đằng trước. Tập trung vào cái cửa ra vào. Evani và tao sẽ khép từ hai bên lại.

Baggio gật đầu. Evani cũng thế. Cả ba gã đập tay phải vào nhau, rồi hai gã rẽ ra hai ngả. Baggio chờ thêm một lúc. Sau khoảng chừng hai phút, cả gã này cũng bước đi. Gã phải tìm được một vị trí có góc ngắm cũng như khoảng tối ưu đến cửa vào nhà.

Khu này không có mộ, nhưng đã có nhiều khoảng hở hơn giữa các bụi cây. Ánh mặt trời vẫn còn chiếu lọt qua những tầng lá bên trên và đốt cho đầu tên mafia nóng lên rùng rục.

Baggio thò tay rút từ túi áo ra một chiếc mũ lưỡi trai, đội mũ lên đầu và bẻ vành mũ về phía trước.

Mọi việc đều ổn cả.

Chỉ vài phút sau, Baggio tìm thấy một góc ngấp thích hợp. Gã phát hiện thấy một tảng đá dài ở một vị trí rất tiện lợi và ngồi xuống sau tảng đá. Khẩu MPi gác bên cạnh. Khẩu súng bây giờ vẫn trong chế độ bắn từng viên. Cũng không cần phải chuyển, bởi cho tới nay Baggio chưa bao giờ bắn trượt. Mỗi phát đạn gã bắn ra đều trúng đích, mặc dù chẳng phải viên nào cũng ngay lập tức giết chết đối phương. Cơ hội cho hai gã đàn ông trong nhà kia quả thật rất ít...

Chương 9

Cánh cửa đã đóng lại. Giữa cánh cửa và tôi là Ernesto Dorani đang nằm bất động trên nền đất, nằm im đến mức độ tôi đã e ngại đến trường hợp trầm trọng nhất. Trong một chuyển động theo phản xạ, tôi đã rút khẩu Beretta ra ngoài, nhưng rồi lại rút trở lại bao bởi chưa cần tới nó.

Thay vào đó, tôi đi về hướng vị cha đạo. Ernesto vẫn không cử động ngay cả khi tôi đã quỳ xuống bên anh. Cú sốc khiến anh đờ đẫn, mặc dù viên đạn chưa cướp đi mạng sống. Anh đã gặp may trong động tác xoay người cuối cùng, lúc đó chắc chắn đang bề trên đã giơ tay đỡ cho đứa con ngoan của mình một phần nào.

Tôi xem xét vết thương. Làn áo thun bị rách ở vùng vai trái. Viên đạn đi suýt qua đó.

Máu chảy ra từ vết thương và khi tôi chạm vào gần khuỷu tay, Ernesto Dorani giật nảy người lên. Khuôn mặt đờ đẫn của anh thay đổi, sự sống cũng quay trở lại trong hai con ngươi và nét mặt bây giờ sống động hơn, miêu tả rõ cảm giác đau đớn.

Cơn sốc đã qua.

- Anh còn sống, anh bạn thân mến...

Ernesto lấy hơi thật sâu. Cùng với làn hơi thở phì ra là câu trả lời.

- Tốt thôi, tôi còn sống. - Anh lắm bầm.

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?

Rõ là anh đang nghĩ lại, rồi tìm ra lời giải, và đột ngột run rẩy toàn thân. Tôi đặt một tay lên người anh, mong trấn an được người bị thương phần nào. Bàn tay kia của tôi chống xuống đất, giữ tư thế ngồi và nhìn về hướng cửa sổ, bởi tôi đang tính đến khả năng một hoặc hai tên giết thuê sẽ xuất hiện ở đó.

Nhưng chẳng đứa nào lộ mặt ra.

Vậy là chúng không theo vào tận đây. Sự kiện này có ý nghĩa gì?

Chỉ có một lời giải đáp mà thôi: phía bên kia muốn ép chúng tôi ở trong nhà. Nếu chúng tôi tìm cách đi ra, chúng sẽ bắn tiếp và lần này thì chúng sẽ ngắm tốt hơn.

Bất giác, tôi không nén nổi một nụ cười cay đắng. Nào có gì mới đâu, chẳng lẽ nào thì chúng tôi cũng định ở lại nơi đây. Nhưng sự việc tiến triển theo kiểu này thì quả thật cả hai chúng tôi chưa tính tới.

- Tôi vẫn khát! - Ernesto Dorani thì thào. Câu nói cho thấy anh quả chưa đánh mất lòng dũng cảm cùng nét hài hước trong một tình huống tệ hại đến như thế này.

- Bây giờ đi kiếm nước uống khó đấy.

- Tôi biết mà, John. Chúng nó ở ngoài kia, phải không.

- Tôi chỉ nhìn thấy một tên.

- Nhưng chúng nó có tất cả ba tên, tin tôi đi. - Anh thì thào - Bọn con hoang đó đã lừa mình. Chúng đã đặt ra một cái bẫy cho tôi, và tôi đã bước trúng vào đó.

- Nếu là tôi thì cũng vậy, anh bạn ạ.

- Anh nói thật sao?

- Nói thật!

- Nếu cái vai đỡ đau đi một chút thì hay quá. Có cảm giác như có kẻ vừa đổ axit vào chỗ đó. Đúng là chuyện khốn nạn, xin Chúa tha thứ cho con!

- Đúng thế!

- Làm thế nào để ra được, John?

- Chờng nào trời còn sáng thì chưa ra được đâu.

- Phải chờ cho tới khi trời tối. - Anh lắm bầm rồi nói thêm - Lúc bấy giờ cũng là lúc bọn quỷ hút máu bò ra khỏi lỗ.

- Rất có thể.
- Lúc đó chúng sẽ có một hậu thuẫn hoàn hảo. Sẽ có ba tên giết mướn yểm hộ từ sau lưng cho những con ma cà rồng, cho chúng thỏa sức hút máu người. Cứ nghĩ đến chuyện này là tôi...
- Thôi đừng nghĩ nữa!
- Đúng, anh có lý.
- Thế nhé, bây giờ để yên cho tôi quan tâm đến vết sưng trên vai anh một chút.
- Vết sưng hả?
- Chỉ thế thôi.
- Dĩ nhiên rồi, nhưng là với anh. Tôi thì quan niệm hơi khác đấy.

Tôi không nói, chỉ lấy làm vui vì đã nhớ mang theo một chiếc khăn tay sạch.

- Sẽ đau một chút đấy, nhưng da da đỏ từ xưa đến nay vốn không biết đau là gì.
- Cả cha đạo cũng vậy.

- Thế thì chứng minh đi, anh bạn già!

Ernesto Dorani chứng minh điều đó thật và tôi không khỏi thán phục anh. Chỉ một tiếng rên rất nhỏ thoát ra trên bờ môi khi tôi băng vai cho anh bằng chiếc khăn tay. Thắt hai đầu khăn lại, tôi gạt đầu với vị cha đạo trẻ tuổi và giải thích rằng tôi không thể làm hơn.

- Thử xem tôi có đứng được không.

- Anh đâu có bị bắn vào chân. - Tôi cười..

- Làm sao mà biết được. - Ernesto Dorani vừa nhóm dậy vừa liếc về phía cửa sổ. Cả tôi cũng liếc về hướng đó, nhưng hai chúng tôi không phát hiện thấy một chuyển động lạ nào. Nếu bọn giết người rình mò ở ngoài kia thì có lẽ chúng chưa tới sát nhà mà đang ở cách đây một quãng, nhưng chắc chắn đủ gần để có thể bắn trúng người bước ra.

Trên khuôn mặt có hơi nhợt nhạt, nhưng dáng hình đã trở lại sống động và dẻo dai, vị cha đạo trẻ tuổi đi vòng quanh đại sảnh.

- Tôi nghĩ là tôi ổn. - Anh nói.

- Nhưng đừng có lại gần cửa sổ đấy!

- Còn anh?

- Tôi đi ra kia xem sao?

Ernesto Dorani muốn cất tiếng nói điều gì đó, nhưng rồi suy nghĩ lại và im lặng khi nhìn thấy nét mặt tôi.

Tôi có cảm giác như mình là một tay người hùng nức cười của miền Viễn Tây ngày trước, kẻ đã rút lui vào một quán rượu nhưng thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, nhìn hé ra con đường bên ngoài.

Tình huống ở đây cũng tương tự như vậy.

Chẳng bao giờ tôi ló cả đầu ra, đừng nói là cơ thể mình. Tôi chẳng nhìn được nhiều, đơn giản vì ánh mặt trời còn quá chói chang. Giữa những bụi cây và thân cây trên triền đồi là không ít những chỗ nấp ẩm thấp, tối tăm, chắc chắn đang được bọn mafia tận dụng.

Tôi không vội vàng. Nghề nghiệp đòi hỏi những sợi dây thần kinh vững vàng. Nhưng sao mãi mà khung cảnh trước mặt tôi vẫn không động đậy gì. Mọi việc tiếp diễn trong im lìm. Mặt trời phả lửa xuống, nền đất bên dưới phủ đầy bụi bẩn. Chúng tôi có thể tận hưởng bầu không khí tương đối mát mẻ trong ngôi nhà, nhưng trừ yếu tố đó ra thì tình huống của Ernesto Dorani và tôi quả thật không lấy gì làm vui vẻ.

- Thế nào?

- Chẳng có gì cả.

- Tôi cũng đã nghĩ thế.

- Nhưng chúng ở đây. - Tôi nói.

- Nếu anh cần bằng chứng thì chỉ cần mở cửa và bước ra ngoài một bước thôi.

- Không cần đâu. - Ánh mắt tôi lướt từ phía này sang phía khác. Tôi quan sát rất kỹ, nhưng tất cả những thân cây và bụi cây đều câm lặng. Chúng tạo thành một bức tường tự nhiên đầy bóng râm. Tôi cũng không nhìn thấy một chiếc xe lạ nào. Chắc bọn chúng phải đậu xe ở xa rồi đi bộ lên đây.

Tôi lui về. Những bước đầu tiên tôi đi hình zích zắc, sau đó tôi mới thẳng mình lên.

- Không cần phải tìm cách ra bằng cửa sau đâu. - Vị cha đạo trẻ tuổi nói - Nếu chúng có ba tên, thì chắc chắn sẽ có tên canh chừng ở phía sau nhà.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Hay quá. - Vị cha đạo hắng giọng, rồi anh nhìn tôi khiêu khích - Ta làm gì đây?

- Chẳng làm gì cả, chờ đợi!

- Thế thì ít quá. Chờ cái gì?

- Chúng ta phải thuận theo kế hoạch của bọn kia. Chúng muốn giữ chặt hai chúng ta ở đây, để bao giờ trời tối là sẽ gửi đến những vị khách thích hợp. Những thứ khách mà chẳng chủ nhà nào muốn tiếp, chỉ trừ ba tên giết mướn ngoài kia. Chúng nó sẽ xua bọn ma cà rồng về phía bọn mình.

- Đúng rồi, những con quỷ chui ra từ các ngôi mộ.

- Chắc chắn. Ma cà rồng cần máu. Hai chúng ta là những nạn nhân lý tưởng, và ba tên gangster kia sẽ yểm hộ những con ma hút máu từ phía sau. Một sự cộng tác chu đáo đấy, đúng không nào?

- Đúng, phải công nhận là anh có lý.

- Cũng chẳng còn khả năng nào khác đâu.

Ernesto Dorani vẫn nghi ngờ.

- Tôi không tin chắc. Thế còn chuyện khuôn mặt nào đó thì sao?

Trong một thoáng, tôi không nghĩ ngay ra, phải cân nhắc một lúc.

- Khuôn mặt...?

- Con ma cà rồng đã nói đến nó trước khi bị hủy diệt.

- Ồ, phải, chắc chắn. - Tôi đâm cúi vì mình đã quên đi một yếu tố quan trọng đến như vậy, trong khi chính tôi là người đã xem xét căn phòng nơi con quỷ hút máu nhảy xổ ra. Dù tôi chẳng nhìn thấy một khuôn mặt nào, nhưng đúng là chi tiết đó phải có một ý nghĩa nhất định.

Ánh mắt của vị cha đạo trẻ tuổi dán chặt vào mặt tôi. Người đàn ông đang chờ một câu trả lời. Tôi nhăn trán dữ dội và chắc hẳn phải gây ấn tượng một tay diễn viên đang quá phóng đại vai kịch của mình lên.

- Nếu tiếp tục giữ điểm xuất phát là con ma cà rồng bị hủy diệt kia không nói dối, thì khuôn mặt đó chắc chắn phải ở đây.

- Trong ngôi nhà này?

- Đúng!

- Tìm đi, John. Tôi không nhìn thấy khả năng nào khác đâu.

Nụ cười của tôi bây giờ chắc hơi gượng.

- Chúng sẽ không quên thúc chúng ta từ đằng sau lưng, cả trong trường hợp ta không nhìn thấy chúng.

- Ý anh muốn nói ba tên sát nhân?

- Chứ còn ai nữa?

Ernesto Dorani lắc đầu.

- Tôi không thể hiểu được. - Anh nói.

- Anh không hiểu được chuyện gì?

- Ba gã đàn ông đó đã tấn công vào nhà thờ. Chúng đã xử tệ với tôi, nhưng đó không phải là chuyện đáng nói, tôi chỉ không thể tưởng tượng được rằng chúng lại có thể liên kết với những thế lực như vậy. Chúng là thành viên của mafia. Thế rồi tôi lại phải nghĩ đến con quỷ hút máu mà tôi đã nhìn thấy trong khoảng vườn ngoài kia. - Anh lắc đầu, nhưng rồi dừng lại ngay, bởi cử chỉ này thúc cảm giác đau dội lên ở bờ vai - Đến một điểm nhất định nào đó thì tôi thấy không còn logic nữa, John.

- Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ về chuyện đó.

- Thế thì về chuyện gì?

- Tôi không biết. Đầu tiên chúng ta sẽ thuận theo mong muốn của những kẻ đang canh giữ ngoài kia. Điều đó có nghĩa là, chúng ta sẽ ở lại đây cho tới khi trời tối, và tận dụng khoảng thời gian đó để xem xét ngôi nhà cho kỹ lưỡng hơn. Sẽ có chuyện xảy ra khi trời tối. Chắc chắn như vậy. Tới lúc đó chúng ta mới có thể hành động.

Anh gật đầu, cân nhắc rồi hỏi:

- Anh đã nghĩ đến con số tỷ lệ mà chúng ta đang phải đối mặt chưa?

- Có, tôi có nghĩ tới.

Chỉ cần nói như vậy thôi, trong lòng tôi đã thầm biết tình huống hiện chẳng thuận lợi chút nào cho Ernesto và tôi...

Chương 10

Đó là một ngôi nhà trống, trống vắng thật sự theo đúng nghĩa của từ này. Không có đồ gỗ, không có người, chỉ những bức tường lạnh lùng trần trụi và nền nhà lát gạch cũng lạnh lùng trần trụi.

Trong biết bao nhiêu lần đi vòng quanh trong nhà, thỉnh thoảng chúng tôi lại nhìn qua cửa sổ, xem tình hình phía ngoài kia. Mặc dù bị thương ở vai, Ernesto Dorani vẫn theo sát tôi từng bước khiến tôi phải thầm cảm phục. Nhưng cả anh cũng chẳng nhìn được nhiều hơn tôi. Chỉ một lần duy nhất chúng tôi phát hiện thấy một chuyển động, nhưng cũng chẳng rõ ràng. Không thấy một dấu vết nào của những kẻ đang canh giữ.

Hai chúng tôi lại gặp nhau trong đại sảnh. Không khí dưới này mát mẻ hơn. Ernesto Dorani đưa tay quạt mồ hôi trán. Anh thở thật mạnh, mặt đã nhợt nhạt hơn trước. Chắc hẳn thời gian càng kéo dài thì sức khỏe của anh càng tồi tệ đi với vết thương trên vai.

- Tôi làm gì được cho anh không? - Tôi hỏi.

Ernesto gật đầu.

- Thật ra thì có. Anh chỉ cần lo cho tôi một chai nước thôi.

- Chỉ có thể thôi hả?

- Thêm chút đá để làm lạnh vết thương.

- Nếu chỉ có vậy thôi thì để tôi tìm cách phù phép xem sao nhé...

- Thôi đi, John. Tôi hết muốn đùa rồi. - Anh lắc đầu - Tôi đã nhìn thấy những bồn tắm, nhưng chúng chẳng có giọt nước nào. Khi tôi vặn vòi, chỉ có không khí thổi ra ngoài. Chúng đã chặn tất cả mọi đường, mọi thứ. Ở đây chẳng có ai cần một vật gì.

Quả là anh có lý. ở đây chẳng có ai cần gì cả. Nhưng chúng tôi biết làm sao? Không còn cách nào khác là chờ cho tới khi trời tối. Lúc đó mới có thể tính đến chuyện tìm đường thoát đi, ngay cả với khả năng gặp bọn quỷ hút máu.

Thỉnh thoảng tôi lại quan sát con đường đi của mặt trời về hướng Tây. Nó tiếp tục đi nữa, đi nữa, nhưng mỗi lúc tôi một có cảm giác nó đi chậm rãi hơn. Cũng có thể đó là ảo giác, tôi không biết. Tôi thậm chí không biết gì nữa cả. Cái bẫy đã sập xuống rồi, và chỉ cần mở cửa ra là chắc chắn đạn sẽ nổ.

Vị cha đạo đã ngồi xuống dưới nền đất, tựa lưng vào tường.

- Ta có nên thử một lần nữa không? - Anh hỏi.

- Thoát ra hả?

- Chứ còn gì nữa?

Tôi cương quyết phản đối.

- Như thế quá nguy hiểm. Đằng kia có đến mấy tên ngồi chờ cơ hội bắn rụng bọn mình dễ như bắn thỏ. Không đâu, không được!

Ernesto Dorani nghĩ một đoạn.

- Vậy là chờ tiếp, cho tới khi chúng cân nhắc lại.

- Tôi tin là như vậy.

Anh gật đầu.

- Tôi chỉ tự hỏi mình, bọn nào sẽ tới đầu tiên. Bọn sát nhân kia hay là mấy con quỷ hút máu?

- Ta phải tính toán với cả hai.

Trong một thoáng, anh chau đôn nhắm mắt lại, rồi nói:

- Đã bao giờ trong đời anh nghĩ đến chuyện tự tử chưa, John? Nói thật đi.

- Chưa!

- Tôi cũng chưa cho tới hôm nay. Giờ tôi đang nghĩ, tôi sẽ phải làm gì nếu đột ngột có một con

quỷ hút máu đứng trước mặt mà tôi không còn cơ hội kháng cự. Ở tình huống đó, thà chết đi còn hơn, mặc dù cả tín ngưỡng và niềm tin của tôi đều chống lại hành động tự sát. Nhưng có Kinh Thánh nào trong nhà thờ tính toán đến những tình thế phức tạp như hiện nay đâu. Anh thấy thế nào, John?

- Tôi chưa nghĩ về chuyện đó.

- Nhưng mà tôi nghĩ. - Anh tuyên bố bằng giọng nói khê khàng, hai mắt nhắm lại - Tôi thật sự đang tính đến khả năng đó, và tôi cân nhắc, liệu có nên hành động như vậy không, nếu tình huống thật sự đến nỗi đó. - Rồi anh giơ tay phẩy đi. - Mặc dù vậy, đúng là chuyện vớ vẩn. Ta cần phải tập trung vào một số sự việc quan trọng hơn.

- Việc quan trọng là việc gì?

- Anh biết mà.

- Dĩ nhiên rồi, chỉ có điều tôi nhớ rằng anh vừa bổ sung một sự việc.

- Đúng, khuôn mặt!

Vậy là chúng tôi quay trở lại với chủ đề chính. Khuôn mặt ám ảnh hai chúng tôi mãi không thôi. Tôi đã nghĩ đến nó rất nhiều lần, nhưng không nói ra thành lời. Tôi không nhìn thấy nó, tôi không cảm nhận thấy nó, vậy mà chắc chắn nó phải là một yếu tố rất quan trọng. Rõ ràng nó đã đeo đuổi cả dòng suy nghĩ của vị cha trẻ tuổi.

- Tôi không thể quên nó được. Tôi có cảm giác mình đã bỏ qua một chi tiết nào đó. - Ernesto thú nhận.

- Và bây giờ thì anh muốn xem lại, đúng không nào?

- Chính thế.

- Tốt thôi, ở đâu?

- Trong chính cái căn phòng mà anh đã xem rồi. - Anh đưa tay ra, tôi cầm lấy và kéo anh đứng dậy - Có lẽ với tôi nó sẽ cư xử khác đối với anh.

- Tại sao khuôn mặt phải làm điều đó?

- Tôi không biết. Nhưng chúng ta có thể thử.

- Tùy anh.

Ernesto Dorani gật đầu. Một nụ cười lướt thoáng qua môi.

- Anh không muốn đi cùng sao?

- Không, tôi ở lại đây.

- Tốt, vậy để tôi đi một mình. - Anh ném một cái nhìn thật nhanh về phía cánh cửa nọ rồi bất chợt rùng mình - Ở đó đó, John, vấn đề chính nằm đằng sau cánh cửa kia.

- Sao anh lại chắc chắn như vậy?

- Chỉ là cảm giác thôi, John.

Một khi Ernesto đã nói như vậy, tôi quả thật không còn lý do nào để phản đối.

o o o

Vị cha đạo trẻ tuổi nhất thiết phải làm một việc gì đó. Động tác chờ đợi kéo dài sẽ khiến anh nổi điên. Thỉnh thoảng anh lại cảm thấy rõ nỗi tức giận đang bốc cao trong tâm khảm mình. Anh bức bối vì tình huống hiện thời, bức bối vì vết thương, nhưng đó vẫn còn là những sự kiện nằm trong ranh giới của sức chịu đựng. Yếu tố trầm trọng hơn cả chính là ý thức đang nằm trong vòng bao vây của một thế lực độc ác, khủng khiếp và kinh hoàng, vậy mà anh lại chưa thể hiểu và chưa thể sờ tới nó.

Anh mở cánh cửa dẫn vào căn phòng không cửa sổ và dừng lại bên ngưỡng cửa vài giây đồng hồ. Anh không nhìn thấy gì, nhưng anh vẫn suy nghĩ, đúng hơn là suy nghĩ về người cộng sự mới, John Singlair.

Chàng thanh tra không hề khiến anh thất vọng, nhưng lại có những phản ứng thật sự Ernesto

chưa hiểu được. Anh ngạc nhiên khi thấy John để anh đi một mình mà không tự bước chân vào đây, khám nghiệm căn phòng lần thứ hai. Chẳng lẽ anh ấy sợ? Không đâu, Ernesto không muốn gọi cảm giác đó bằng danh từ sợ hãi. Nó là một cái gì đó khác lắm, không buông tha cho anh. Một sự căng thẳng nhất định nào đó. Ernesto Dorani không thể không nghĩ về nó, mặc dù đôi chân anh đã đi bước đầu tiên vào bóng tối.

Một bóng tối lạnh lùng và nhóp nhúa!

Hay anh chỉ tưởng tượng ra như vậy?

Ernesto không biết câu trả lời chính xác. Nhưng rõ ràng anh có cảm giác nó đang dán dính vào cơ thể mình. Nó phủ xuống như một lớp sương mù đen kịt. Nhịp tim anh đập dội lên. Anh cảm giác đang có kẻ đứng náu mình trong bóng tối kia. Nhưng cảm giác này cũng đã đến với anh ngay từ lần đầu rồi mà.

Có một kẻ nào đó.

Ernesto không đứng lại.

Mọi chuyển động của anh bây giờ được tính toán rất kỹ. Anh giơ chân phải về phía trước, rồi tiếp tục bước chân trái lên, giơ chân thật cao, như thể đang có những chướng ngại vật nằm dưới đất mà anh cần phải trèo qua. Thế rồi, khi nghĩ là mình đã đến giữa phòng, anh dừng lại trong bóng tối.

Rõ ràng anh không ở đây một mình!

Ernesto Dorani xoay đầu nhìn. Cánh cửa đã khép trở lại, nhưng chưa sập vào ổ khóa, vẫn còn một khoảng mở rất mỏng, tạo thành một vệt sáng mỏng manh.

Một tia hy vọng nho nhỏ cho anh.

Kể cả cảm giác đau bên vai đã chìm xuống trong trạng thái căng thẳng. Nó giữ chặt lấy anh như một sợi xích sắt vô hình. Anh không đi tiếp nữa. Anh đứng lại ở giữa phòng và quay đầu về nhiều hướng khác nhau. Nó phải ở đâu đó, nó đang rình mò anh, những thế lực kia.

Suýt nữa anh đã bị bủa vây bởi chính những suy nghĩ của mình. Ít nhất thì vị cha đạo trẻ tuổi cũng kinh hoàng khi nhận ra những chuyện bất thường bây giờ sao đối với anh lại có vẻ bình thường đến như vậy.

Căn phòng này quả thật rất quan trọng.

Anh đã muốn cất tiếng gọi người bạn cùng đi, nhưng những âm thanh chưa kịp thoát ra đã chìm xuống trong cổ họng.

Có cái gì đó.

Trước mặt anh, trong tường.

Ở phía đó có cái gì đang chuyển động, nó sáng hơn bức tường. Nó đang dần nổi lên.

Đôi mắt anh nhìn trần trời vào chỉ một điểm đó. Khu vực dẹt dày nổi lên một cảm giác mà Ernesto không thể giải thích. Nó là nỗi sợ hãi đè nặng, một điều khủng khiếp đang đến với anh, mà anh thì lại không có cách gì chống đỡ.

Ánh mắt anh tập trung vào chỉ một điểm trên tường đó. Chỉ đó mới có thể là nơi xuất phát hiểm họa.

Chờ đợi...

Quan sát sự thay đổi.

Một kẻ vô hình đang sử dụng một cây bút vô hình vẽ lên trên, mặt tường. Vị cha đạo nhận ra rằng ở đây anh chỉ đóng một vai trò phụ. Quyền đạo diễn đã lọt vào tay kẻ khác.

Và nó xuất hiện.

Một bức ảnh nổi lên trên tường. Đầu tiên chỉ là những đường viền, rất mờ, nhưng mỗi lúc một rõ hơn, càng ngày càng nổi lên cao hơn. Một việc không thể tin nổi đang diễn ra trước mắt anh. Ernesto chẳng phải chỉ nhìn thấy những đường viền, anh còn có khả năng nhận dạng chúng, Ở đó đang nổi lên một khuôn mặt.

Hai con mắt với tia nhìn độc ác.

Một màu xanh ngắt, hầu như tỏa sáng.

Khuôn mặt đang cười hướng về phía anh.

Khuôn mặt thật lớn, lớn hơn khuôn mặt một con người bình thường và nó hằn rõ một nét cười thâm độc.

Cái mõm với hai hàm răng. Cái mõm gây cảm giác đầy răng. Ở cái nhìn đầu tiên Ernesto không nhận rõ chi tiết. Thế nhưng khi nhìn kỹ, anh thấy cả hai chiếc răng nanh của ma cà rồng đang từ hàm trên mọc thẳng xuống bên dưới, và hai chiếc khác từ dưới chĩa thẳng lên trên.

Ra đây là khuôn mặt.

Vậy là anh đã được chứng kiến bí mật của căn phòng. Anh biết sự độc ác trong nhà này có hình dáng ra sao.

Nó là khuôn mặt ma cà rồng!

Vị cha đạo trẻ tuổi thấy rõ nét căng thẳng, kể cả nỗi sợ hãi dính nhóp trong nội tâm. Nhưng bên cạnh đó anh cũng cảm nhận một niềm vui nho nhỏ rằng chính anh là người đã giải được câu đố bí hiểm.

Thành công rồi!

Anh đã giải được câu đố!

Trong giây phút này, Ernesto quên cả vết thương trên vai. Anh hoàn toàn không nghĩ đến chuyện quay trở lại và báo cho John Singlair biết tin. Đối với anh, địa ngục vừa mới mở ra những cánh cửa của nó và chỉ ra bộ mặt của nỗi kinh hoàng. Anh thấy như anh đang bị khiêu khích bước vào cuộc chiến này, bước vào và chặn đứng bàn tay cái Ác.

Khuôn mặt vẫn hiện lên trên tường. Nó óng ánh một màu vàng nhạt, hơi pha một chút nâu. Bản thân khuôn mặt cũng như trong khoảng không gian bao quanh nó hiện lên vô vàn những vết nứt nhỏ, gây ấn tượng sẽ xé tan khuôn mặt ra bất cứ lúc nào. Nhưng chỉ là ấn tượng thôi.

Khuôn mặt vẫn còn đó, và nó vẫn cười!

Sự lạnh lùng mà nó tỏa ra đánh trúng vị cha đạo trẻ tuổi ở nơi sâu thẳm nhất. Thêm vào đó là một yếu tố khác. Trộn lẫn trong vẻ lạnh lùng của ánh mắt bây giờ là một lực hấp dẫn mà Ernesto Dorani không thể trốn tránh, không thể cưỡng lại.

Anh phải đứng lại đó. Anh muốn đứng lại đó.

Nhưng anh không đứng lại vì mong ước của bản thân mình, mà bởi khuôn mặt bây giờ đang gửi đến anh một thông điệp, một thông điệp dành riêng cho anh.

Lại đây hào! Lại đây! Đôi con mắt rử rê.

Vị cha đạo bối rối. Anh không làm chủ được tình huống nữa. Có kẻ nào đó vừa mới thiết lập quan hệ với anh, chỉ có điều anh không đủ sức tìm hiểu tại sao điều đó lại có thể xảy ra. Khuôn miệng không chuyển động, anh không nghe thấy giọng người, vậy mà rõ ràng có tiếng người vừa nói.

Khuôn mặt ư?

Nó ở trên tường, nó bất thường, nó không thể nói được, vậy mà anh vừa nghe thấy những lời rử rê.

Và anh đi tới.

Một sự điên rồ tuyệt đối. Ernesto Dorani lúc này đã quên đi tất cả. Chẳng còn gì có thể giữ anh ở lại. Anh phải đi tiếp, khuôn mặt đối với anh bây giờ đã trở thành yếu tố quan trọng nhất đời.

Mọi thứ khác không còn tồn tại nữa. Khuôn mặt, cái miệng, đôi con mắt xanh biếc với ánh mắt tỏa ra sự hấp dẫn của cái Ác. Chúng đang thuyết phục anh, thúc đẩy anh chỉ đi một con đường.

Ernesto Dorani gật đầu.

Tôi đến đây. Tôi đến đây...

Những suy nghĩ đó đập thật mạnh vào tâm trí anh. Ý muốn xuất hiện. Anh muốn có một mối quan hệ trực tiếp, anh không còn muốn là Ernesto Dorani của trước đây. Mọi thứ bây giờ đã bay đi. Chỉ còn lại khuôn mặt. Nó hút lấy anh trong một mãnh lực bất khả kháng. Sự hấp dẫn tuyệt đối trùm xuống anh như một cơn sóng khổng lồ. Cả khi muốn xoay nhìn đi chỗ khác, anh cũng không làm nổi, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt mà thôi.

Đôi con mắt kéo anh đi tiếp.

Nó xanh ngắt, xanh đến tận nhẵn, chất đầy những thứ mà anh hoàn toàn không dám nghĩ tới. Cuộc đời kia đã nằm lại đằng sau lưng anh, Ernesto Dorani bây giờ phải đi tới gương mặt trên tường kia, cái gương mặt đã đánh mất đi vẻ đờ đẫn của nó và đang chuyển động.

Khuôn miệng từ từ nhả ra trong một nụ cười, hai con mắt nhìn lạnh, vầng trán bây giờ chìm xuống trong một mạng lưới những nét nhăn, cũng có thể đó là những vết nứt, nhưng Ernesto Dorani không nhìn thấy sợi tóc nào. Anh hoàn toàn không nhìn được khoảng tường phía bên ngoài đầu, bởi khuôn mặt thật sự không có giới hạn. Nó chìm lẫn vào trong bức tường, nó đã được gắn hoàn toàn vào bức tường này và anh chỉ nhìn thấy nó mà thôi.

Anh đi tới.

Mục tiêu của Ernesto Dorani bây giờ là bức tường. Khuôn mặt đã từ lâu thôi miên anh, đẩy anh vào vòng kiểm tỏa. Những gì lẽ ra phải khiến anh sợ thì bây giờ chỉ khiến anh cảm nhận một nỗi tò mò khủng khiếp, kèm theo nó là cơn thèm khát điên cuồng được trao thân cho khuôn mặt kia.

Anh tới nơi.

Trước khi bước sát bức tường, anh dang hai cánh tay về phía trước, xòe các ngón tay ra. Những ngón tay chạm vào khuôn mặt. Anh không cảm nhận thấy một vật thể cứng, anh không thấy sức phản kháng của một bức tường chết.

Khuôn mặt đang sống!

Nó chuyển động, nó hấp dẫn anh. Nếu nó có tay, chắc hẳn Ernesto Dorani bây giờ có thể sờ vào tay nó. Khuôn mặt lạ lùng kia đang ở ngang tầm khuôn mặt anh. Anh thậm chí bây giờ có thể hôn lên làn môi của nó và khi đứng cách hình ảnh rùng rợn kia chỉ một nửa bước chân thôi, anh cảm nhận rất rõ lực hút. Một lực hút bất khả kháng.

Lực hút kéo anh về phía trước, nghiêng thân hình về hướng khuôn mặt. Anh không có chỗ bám víu, khuôn mặt mạnh mẽ hơn, và vị cha đạo trẻ tuổi nhìn thấy cái mồm mở to ra hơn nữa. Đồng thời, anh nhận ra cây thánh giá bằng gỗ của anh đang nóng lên như lửa. Nó đang định đốt vào da anh, nó muốn hủy diệt anh, nó muốn tóm lấy anh, một mình anh...

Những suy nghĩ của anh sụp xuống.

Thân hình anh dán chặt vào tường, dán chặt vào thứ chất liệu tưởng chừng là chất liệu chết nhưng thật ra đang sống, đang thèm muốn anh. Khuôn mặt hơi nghiêng đi, cái mồm mở to hơn nữa, và những cái răng nguy hiểm đang đến gần một vị trí nhất định trên da cổ, đóng vai trò quyết định cho tính mạng của Ernesto Dorani.

Một cú cắn của ma cà rồng!

Nó là một con ma cà rồng!

Nó sẽ cắn, mà anh thậm chí chẳng cảm thấy đau đớn. Ernesto Dorani bây giờ đã trôi sát tới ranh giới dẫn sang một thế giới khác và sẽ chìm xuống trong chiều không gian bên kia.

Anh cảm nhận thấy một mùi vị lạ. Một cái mùi của những nghĩa trang cũ kĩ, của những ngôi mộ cũ kĩ và của những lỗ huyết rỗng rỗng. Một cái mùi tỏi lợm. Nhưng nó không khiến anh khó chịu nữa. Một ấn tượng hầu như hạnh phúc hiện lên trong con mắt của vị cha đạo trẻ tuổi. Một dấu hiệu cho thấy cơn ma hút máu nắm chắc anh trong quyền lực vô hình của nó đến mức độ nào.

Máu, kẻ kia muốn hút máu.

- Vâng! - Vị cha đạo hỗn hển - Vâng, hút máu tôi đi... hút tới giọt cuối cùng. Hút cho tôi trống rỗng. Tôi đang chờ đây...

Anh khuyu gối xuống sâu hơn nữa và tình nguyện xoay đầu, mang lại cho khuôn mặt được xây vào tường kia cơ hội tốt nhất.

Emesto Dorani bực mình thét lên khi một tia chớp lóe tới, đập thẳng vào mắt anh...

Chương 11

Nó không phải là một tia chớp của đời thực, mà là vệt sáng của ngọn đèn pin chỉ nhỏ bằng cây bút chì trong tay tôi. Tôi đã bám theo vị cha đạo trẻ tuổi, đã rút đèn ra và đã thọc ngọn giáo ánh sáng vào màn tối đứng trong thời điểm cuối cùng.

Tôi nhìn thấy tất cả.

Và tôi không chần chừ lấy một nửa giây. Nó là tích tắc quyết định nơi tôi có thể bao quát toàn bộ tình hình nhanh như chớp. Một con ma cà rồng như được xây vào trong tường, nhưng vẫn có khả năng xoay đầu và cắn răng của nó vào cần cổ kia.

Một hiện tượng bí hiểm, đồng thời cũng là lời giải đáp cho câu đố của ngôi nhà. Tôi không suy nghĩ nữa. Lao vài bước chân, tôi tới mục tiêu. Trước khi những chiếc răng ma cà rồng cắm được vào cổ họng vị cha đạo, tôi đã kịp tóm lấy Ernesto Dorani và giật mạnh anh về phía sau. Anh lao đảo ra khỏi bức tường, lao đảo rời xa tôi. Thế rồi anh bị mất thăng bằng, ngã xuống đất, nằm lại dưới đó và không nhồm lên nữa.

Tôi không quan tâm tới anh, mà tập trung toàn lực cho vật thể đáng nguyên rủa nọ. Nó đã thay đổi nét mặt, bây giờ xoay lại, nhìn thẳng vào tôi.

Hai con mắt xanh biếc, toát lên vẻ tàn nhẫn khiến cho ta kinh hoàng. Một vệt mặt ma như vừa được địa ngục tung ra. Một cái mồm đang gửi về phía tôi toàn bộ sự căm hờn.

Lạnh lùng và tàn nhẫn...

Tôi không để cho nó đe dọa mình, bởi tôi có thể tin tưởng hoàn toàn vào cây thánh giá thần, món vũ khí tối hậu mà tôi thậm chí vẫn chưa để lộ ra trong khi chân đã bước thẳng về hướng khuôn mặt đang sống mà vẫn chết trên tường. Chắc nó nhận ra rằng tôi không phải thứ nạn nhân yếu ớt, nó đang tìm đường rút lui.

Trong lần đầu khám xét căn phòng, tôi đã hoàn toàn không nhìn thấy nó. Nhưng bây giờ đã rõ: Khuôn mặt rõ ràng phải cảm nhận được ánh sáng tỏa ra từ cây thánh giá thần. Tôi không nhìn thấy một lời giải thích khác.

Thế rồi, tôi giơ cây thánh giá thần ra, giơ thẳng về phía trước!

Con ma cà rồng trong tường giật nảy lên. Đúng thế, người ta hoàn toàn có thể so sánh nó với một con ma cà rồng, chỉ khác là nó cũng đồng thời là một phần của bức tường. Cây thánh giá của tôi thôi miên nó!

Trong một thoáng, cả cơ thể tôi chìm ngập trong một cảm giác tốt đẹp, tuyệt vời. Tôi giơ cây thánh giá về phía khuôn mặt và con ma không né tránh được hình ảnh cùng sức mạnh của pháp thuật tỏa ra từ biểu tượng của Pháp thuật Trắng. Đôi mắt lạnh lùng kia cứ phải nhìn trân trối vào cây thánh giá. Cái mồm với làn môi rộng bè chuyển động, nhưng không có lấy một âm thanh thoát nổi ra ngoài. Không có nổi một tín hiệu vang đến được đầu tôi, mặc dù phía bên kia chắc chắn đang cố gắng. Khuôn mặt bị nguyên rủa trong bức tường đang tỏa ra một thứ gì đó, có thể được coi là một thông điệp. Tôi đã sẵn sàng để nhận tin, nhưng nó không đến được bên tôi. Một bức tường mạnh mẽ chắn ngang chừng. Đó là cây thánh giá thần, là bầu không khí mạnh mẽ mà nó tỏa ra, dồn thẳng nỗi sợ hãi vào con ma.

Thế rồi có ai đó lên tiếng. Chỉ có điều không phải con ma hút máu, mà là Ernesto Dorani.

- Nó sẽ tóm lấy anh mất, John. Nó rất mạnh. Nó đã muốn hút tôi. Tôi không có sức chống đỡ...

- Không, nó không tóm được tôi. Tôi sẽ tóm lấy nó.

- Anh làm bằng cách nào vậy?

- Rồi anh sẽ thấy.

- Nhưng anh không biết nó là ai.

- Tôi cũng chẳng quan tâm nữa. Một con ma cà rồng tốt là một con ma cà rồng đã bị hủy diệt. Có những chuyện mà ta không thể quan tâm ngay được. Tôi không biết con quỷ hút máu này đã ở trong tường bao lâu, nhưng dù sao cũng đã đến lúc chấm dứt sự tồn tại nửa sống nửa chết

của nó. Bởi giờ thì ta đã biết kẻ nào uống máu của những con người bị đẩy vào ngôi nhà này và biến họ thành ma cà rồng.

Ernesto im lặng. Tôi không nhìn về phía anh. Tôi chỉ quan tâm duy nhất tới khuôn mặt xây trên tường kia, một khuôn mặt đang tỏa về phía tôi biết bao tia sáng độc ác, thâm hiểm.

Nhưng tình huống không dừng lại ở đó.

Khuôn mặt thay đổi. Bởi nó cũng mang tính người trong một chừng mực nhất định, nên sự thay đổi này cũng diễn ra theo kiểu cách thay đổi ở con người trong chừng mực nhất định.

Đầu tiên, đôi con mắt mất đi ánh nhìn khát máu. Màu xanh vẫn ở lại, nhưng tôi nhìn rõ ràng là trong đó đã trộn lẫn cảm giác e ngại.

Đầu tiên là sự e ngại, rồi đến sợ hãi!

Một nỗi sợ hãi chết chóc, một nỗi sợ hãi luôn mang lại niềm vui cho tôi nếu nó xuất phát từ những con ma hút máu. Cả tôi cũng là một con người, và tôi hiện đang thụ hưởng cảm giác quyền lực mà tôi có trước cái Ác.

Đúng, tôi đang là đáng quyền năng.

Cây thánh giá thần giúp tôi.

Theo những bước chân của tôi, nó mỗi lúc một lại gần bức tường hơn, và qua đó cũng lại gần hơn khuôn mặt ma cà rồng tởm lợm. Cơ hội để thoát khỏi tay tôi lúc này của khuôn mặt kia hầu như đã xuống tới điểm không.

- Mi là ai? - Tôi cất tiếng, lòng hy vọng sẽ nhận được câu đáp lại.

Không có câu trả lời. Chỉ có đôi môi chuyển động mềm oặt như được làm bằng cao su.

Nụ cười đọng lại trên môi tôi.

Thế rồi, tôi đâm cây thánh giá về phía trước. Tôi đã tính đến khả năng có thể có hoặc không có lực cản, tôi đã tính đến khả năng gặp phải một khối mềm giữa bức tường, nhưng hoàn toàn không. Chỉ một quãng sáng chói chang bật lên khiến tôi lóa mắt, tai tôi đồng thời nghe thấy một tiếng la hét rùng rợn, không còn là tiếng la hét của một con người. Tiếng la không vang vọng qua căn phòng, nó cắm vào một nơi khác. Nó thọc thẳng vào những chiều không gian mà tôi không kiểm soát được. Nó chìm lịm vào nơi vô cùng tận.

Bằng một phương thức nào đó, tôi thậm chí còn theo dõi được cả tiếng thét này bằng thị giác. Nghe có vẻ điên khùng đấy, nhưng sự thật thì không, bởi tôi quả thật thoáng nhìn được vào phía bên trong bức tường.

Khuôn mặt đáng nguyên rủa xoay vào bên trong đó như xoay vào một đường hầm tối. Nó bây giờ chỉ còn là những vệt sáng tối tả mỗi lúc mỗi mờ hơn. Khuôn mặt này cũng cư xử như mọi con ma cà rồng khác khi cảm nhận sức mạnh của cây thánh giá bạc.

Nó chuyển sang một màu khác, tối đi rồi đột ngột tan ra.

Chỉ còn vô vàn những vệt tối tả thẫm màu bay đi. Cây thánh giá đã giúp tôi hủy diệt được con ma cà rồng không tên, và tôi cảm nhận sự hài lòng đang dâng lên trong tâm khảm khi soi đèn pin lên khoảng tường bây giờ chỉ còn bình thường và trống rỗng. Sau đó, tôi mới từ từ quay trở lại với Ernesto Dorani.

Vị cha đạo đã chứng kiến tất cả. Trong ánh sáng đèn pin, mặt anh bây giờ còn nhợt nhạt và bụng bệu hơn ban nãy. Anh lắc đầu, không nói. Đôi mắt anh có một tia nhìn đờ đẫn, và chỉ tới khi thấy nụ cười trên môi tôi, anh mới tỏ ra khỏe khoắn hơn đôi chút.

- Xong rồi hả?

- Vâng.

Ernesto Dorani ấn những đầu ngón tay lên trên trán.

- Lay chúa tôi. - Anh thì thảo - Ai mà tính đến chuyện rằng ngôi nhà này lại có một bí mật khủng khiếp đến như vậy? Tôi đã không nghĩ đến, khổn kiếp thật, tôi chắc chắn là không.

- Chuyện đó qua rồi.

- Tốt lắm, John, tốt lắm. - Anh gạt đầu - Nhưng chúng ta vẫn chưa thoát hiểm, đúng không?

- Chắc là chưa.

- Bọn giết người vẫn còn chờ ngoài kia.

Tôi giúp anh đứng dậy. Ít nhất thì chúng tôi cũng có thể mừng là ngôi nhà bây giờ đã trở lại bình thường. Nếu tôi không làm thì chắc chắn nó sẽ không sản xuất ra những con ma cà rồng mới.

Ernesto Dorani cân nhắc một hồi.

- Đúng, anh có lý. Những con... những con quỷ hút máu ngoài kia chắc chắn phải là nạn nhân của khuôn mặt nạ. - Anh nắm chặt nắm đấm - Nhưng chúng vẫn còn.

- Đúng.

- Cả ba tên mafia cũng thế.

- Cái đó thì anh cứ tin chắc đi. Chúng sẽ rất cáu kỉnh nếu biết không thể sản xuất thêm được những xác chết biết đi và biết hút máu. Chúng không còn dễ dàng thủ tiêu đồng loại như trước nữa.

- Tôi tự hỏi, liệu chúng đã biết chuyện chưa. - Vị cha đạo suy nghĩ.

- Làm sao chúng biết nổi? Căn phòng này không có cửa sổ, mà bọn giết người ngoài kia lại không có mắt hồng ngoại. Không đâu, không, chúng sẽ chẳng biết gì cả, không hề biết chuyện gì vừa xảy ra.

- Để rồi xem sao. Nhưng chúng ta cứ làm theo kế hoạch, John, ta phải chờ cho đến khi trời tối.

- Đúng thế. Phải chờ tới đêm. Tôi không tin là bọn chúng lại có đủ đèn pha cực mạnh để chiếu sáng ngôi nhà từ bốn phía.

- Anh cũng khéo khiến cho người khác hy vọng lắm.

- Nghề của tôi mà.

- Ừ đúng, tôi muốn cảm ơn anh, John. Anh đã cứu mạng tôi. Tự thân tôi chắc chắn không thoát nổi. Anh không thể tưởng tượng được khuôn mặt kia đã chỉ huy như thế nào và quyền lực của nó mạnh mẽ ra sao. Thật là điên rồ, ngoài sức tưởng tượng. Chẳng phải chỉ không thể xảy ra, mà cũng không thể hiểu nổi. Cho đến giờ tôi vẫn chưa hiểu được.

Suýt chút nữa tôi đã đưa tay lên vai an ủi anh. May mà trong tích tắc cuối cùng, tôi sức nhớ đến vết thương của Ernesto và thông tay xuống. Thay vào đó, tôi nói:

- Thôi, hãy quên cái nơi u ám này đi. Không còn con ma cà rồng sống trong tường nữa. Lời nguyền đã bị bẻ gãy rồi.

- Nhưng thật ra ta vẫn không biết nó là ai.

- Anh khó chịu hay sao?

- Chắc chắn rồi, một chút thôi.

- Còn tôi thì không. - Tôi nói và nói rất thật - Ngày trước thì có thể tôi còn băn khoăn, nhưng hôm nay tôi nghĩ khác. Tôi không quan tâm tới chuyện đó. Điều quan trọng hơn cả là thế giới này đã bớt đi một con ma cà rồng.

Lời lẽ của tôi không thuyết phục nổi người bạn đường. Anh đối đáp:

- Nếu còn có chữ sau này, chắc chắn tôi sẽ tìm mọi cách để tìm hiểu về khuôn mặt đó. Tôi tin chắc thế nào cũng có một số người sống trong vùng này biết chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà này. Đúng, tôi tin chắc như vậy.

- Tùy anh.

Nói xong, tôi đã đi đến bên cánh cửa và mở nó ra. Chân tôi bước một bước ra ngoài gian đại sảnh lúc này đang dần chìm vào ánh hoàng hôn nhạt nhòa. Bước thứ hai không có cơ hội được thực hiện, bởi có ba dáng người đang chờ sẵn. Cả Ernesto Dorani lẫn tôi đều thấy mình đang nhìn vào ba nòng súng. Hai súng lục và một khẩu MPI...

Chương 12

Khốn nạn, lẽ ra tôi phải tính đến khả năng này!

Tôi giận mình tới muốn phát điên, chỉ muốn giơ tay tự tát lên mặt.

Người ta thường khuyên nhau chờ cho đến kết thúc bất ngờ. Trong trường hợp này, hai chúng tôi đang bị ép phải chứng kiến nó. Tình thế này cho thấy lũ người kia hoàn toàn sẽ không để chúng tôi chạy thoát. Ngược lại, chắc chúng tôi sẽ phải ra khỏi nhà này với tư thế chân đi trước đầu đi sau.

Gã cầm khẩu MPi nhìn hơi khác hai gã còn lại, chẳng phải vì món vũ khí, mà vì kiểu đầu. Gã để tóc dài, buộc túm lại sau gáy thành một cái đuôi lúc lắc.

Hai tên còn lại trông giống nhau như hai anh em. Cả hai đều tóc đen, cắt tương đối ngắn. Cả hai khuôn mặt đều mang một màu nhợt nhạt, và cả hai làn môi đều nhăn nhúm lại trong một nụ cười hiểm độc.

Một tên trong bọn chúng bước lên. Nòng súng lục của hắn chìa tới. Đầu nòng súng trông như một cái lỗ màu đen, cái lỗ đang nhắm thẳng vào trán tôi.

- Mà là ai?

- Người Anh.

- Ra vậy... mà có tên chứ hả? - Hắn hỏi.

- John Singlair.

Gã thanh niên gạt đầu, cứ như thể hắn biết cái tên này từ trước.

- Làm sao mà mà lại sang đất nước của chúng tao hả? Có phải thằng thầy tu kia đã gọi mà sang đây không, thằng người Anh?

Tôi muốn đưa Ernesto Dorani ra khỏi cuộc chơi và lắc đầu.

- Không, anh ấy chẳng dính dáng gì đến chuyện này. Tôi tình cờ đi qua đây, bởi chúng tôi biết nhau từ trước. - Tôi hy vọng Ernesto sẽ bắt quả bóng mà tôi đang đẩy sang anh, và quả thật vị cha đạo hiểu ra thật nhanh.

- Đúng, chúng tôi đã gặp nhau ở London. John hẹn sẽ tới thăm tôi khi rảnh...

- Ra thế đấy. - Gã vừa nói nhăn răng ra cười và xoay đầu lại phía sau - Mà có tin không, Evani?

- Không!

- Tao cũng không tin!

- Thế mà nghĩ thế nào?

- Thế này. - Maldini cân nhắc nhanh - Thằng người Anh này là một tên cóm.

- Tại sao?

- Trông nó giống cóm. Mà từ nước Anh bay xuống chỗ mình toàn tin xấu. Trong hàng ngũ bọn mình có một đứa làm phản, cả ba đứa mình đều biết như vậy. Có những đứa đang ngạc nhiên không biết kẻ thù của bọn mình biến đi đâu. Có lẽ chuyện này đã khiến chúng nó chú ý, tao nghĩ vậy. Lúc bấy giờ chúng nó sẽ không chọn đứa nào người Italia, mà chọn bọn người từ Anh. Nhưng cũng chẳng quan trọng. Cứ để cả bọn chúng nó cho bọn kia.

- Tốt lắm. - Tên tóc dài chen vào.

Tôi bắt sang chuyện khác.

- Khuôn mặt đó không còn nữa đâu. Bức tường trở lại bình thường rồi.

Maldini bị sốc một thoáng. Rồi hắn hỏi:

- Campos chết rồi hả?

- Không!

- Tại sao không?

- Nó bỏ ngôi nhà.

Tên giết người nhìn tôi trân trối, như không thể tin nổi. Thế rồi hắn ra lệnh cho Evani đi vào căn phòng nọ. Gã này chần chừ một thoáng, chắc hắn thấy sợ, nhưng rồi cũng cất chân đi.

Chúng tôi chờ đợi. Có lẽ tôi đã phạm sai lầm khi chột kể cho bọn này biết sự kiện vừa xảy ra. Nhưng mặt khác, tôi cũng đã khiến cho đối phương phải ngạc nhiên. Cho tới nay, chúng vẫn chắc chắn rằng chúng có thể tin cậy vào con ma cà rồng và biến được nó thành đồng minh của chúng. Nếu con ma không còn, vậy là chúng lại đứng đó với hai bàn tay trắng và phải làm lại từ đầu. Hoặc là chúng để cho chúng tôi chạy đi, một khả năng rất có thể xảy ra bởi hiện thời chúng tôi hoàn toàn không có bằng chứng chống lại chúng, hoặc chúng sẽ bắn chết chúng tôi. Lúc bấy giờ chúng sẽ phạm thêm tội giết hai người hoàn toàn ngoài cuộc. Với nạn nhân là một cha đạo và một người nước ngoài, chắc chắn sự kiện sẽ gây xôn xao. Nếu ở vị trí chúng, có lẽ tôi sẽ không làm như vậy mà chọn khả năng kia.

Evani quay lại.

- Thế nào? Mà có tìm thấy gì không?

- Không thấy gì cả.

- Như thế có nghĩa là thế nào, không có gì cả?

- Tao chẳng nhìn thấy khuôn mặt.

Maldini im lặng một thoáng.

- Mà cũng không cảm nhận thấy gì cả hả? Có thấy một không khí là lạ không.

Evani nhún vai.

- Tất cả đều bình thường. - Hắn chìa nòng súng vào cánh cửa bây giờ đã đóng chặt lại - Tao tin là tên cóm này nói đúng. Campos không ở đây nữa.

- Campos là ai vậy? - Vị cha đạo hỏi.

- Một con ma hút máu. - Maldini thì thào - Một con ma đã bị xây vào tường nhà này trước đây rất nhiều năm. Người ta đã quên nó đi, nhưng nó đâu có chết, nó sống trở lại, nó muốn hút máu, càng hút máu bao nhiêu nó càng mạnh lên bấy nhiêu. Bọn tao đã nghe thấy chuyện này. - Maldini lắc đầu - Tao không tin là bọn mày có thể hủy diệt được nó. Nó không hiện ra trước mặt bọn mày đâu, nó chỉ muốn đám anh em của nó có máu tươi mà hút. - Khuôn mặt gã đàn ông nhảu nhúm thành một nụ cười trâng tráo - Khốn kiếp, bọn tao cũng muốn như vậy. Bọn tao cũng muốn nhóm bạn bè đang nằm dưới mộ kia được ăn no nê một bữa. Không thể để cho chúng nó chết oan uổng. Đây là phương pháp mới để thủ tiêu xác chết. Bọn tao biến chúng thành ma cà rồng, và cho chúng cả một khoảng nghỉ ngơi. Thời bây giờ muốn làm việc gì người ta cũng phải thông minh chút đỉnh, và cái gã Campos bị nguyên rửa đời đời kia chắc chắn sẽ rất biết ơn bọn tao.

Tôi rất thích bài diễn văn của hắn, bởi tất cả đều nghiêng về hướng bọn chúng sẽ trao chúng tôi vào tay những con ma hút máu. Như thế là rất tốt. Nghĩ thầm trong bụng như vậy, tôi vào vai kịch sợ hãi.

- Thế là nghĩa là sao? Tôi phải hiểu thế nào đây? Bọn ma cà rồng sẽ hút máu chúng tôi?

- Đúng như thế. - Maldini cười lớn và cả hai đứa còn lại cười theo - Nếu bọn tao biến được một thằng thầy tu cùng một thằng cóm thành hai con ma cà rồng chạy lang thang trong vùng này thì hay biết mấy. Đúng là chuyện rất thú vị, chưa lần nào xảy ra.

Tôi cúi đầu xuống.

Vị cha đạo bên cạnh tôi thở dồn dập.

Ba tên mafia sung sướng hả hê. Chúng lùi về phía sau vài bước.

- Máu. - Maldini nói - Những đứa bạn của chúng tao đã lâu không được hút máu tươi. Chúng nó đang thèm lắm đấy. Chúng nó đang chờ trong mấy ngôi mộ kia, chờ tới lúc được ra ngoài. Mặt trời sắp xuống núi rồi. Chẳng bao lâu nó sẽ chìm hẳn, lúc bấy giờ sẽ đến lúc của chúng nó. Xoay người đi!

Chúng tôi tuân lệnh.

Tôi biết những gì sẽ đến và ném một cái nhìn cảnh báo sang phía Ernesto Dorani. Cảnh báo thể thôi, hai chúng tôi đâu có đường thoát.

Hai ngọn đèn đồng thời giáng xuống gáy Ernesto Dorani và gáy tôi.

Thế giới xung quanh chìm xuống trong một vòng nước xoáy, và tôi biết chắc Ernesto cũng chẳng khác gì...

Chương 13

Rồi chúng tôi tỉnh dậy!

Tới một lúc nào đó, cả hai chúng tôi cùng nhau bò ra khỏi bóng tối của miền vô tri vô giác. Cảm giác có một lớp bùn dày đang bao bọc toàn cơ thể tôi, lớp bùn mỗi lúc mỗi dày lên, giữ tôi thật chắc. Đầu đau như búa bổ, nhưng đau đằng sau gáy hơn trên đỉnh đầu hoặc thái dương.

Tôi nghe thấy tiếng rên và một giọng thì thào. Dáng người mờ tối bên cạnh tôi đang dần dần nhòe lên. Vị cha đạo trẻ tuổi cũng đã tỉnh giấc.

- Giờ chúng đã tóm được ta, John...

Tôi không nói gì cả. Thay vào đó, tôi giơ tay sờ dọc cơ thể tìm vũ khí và vui mừng khôn xiết khi thấy khẩu Beretta lẫn cây thánh giá bạc. Dù ba tên giết mướn kia có thành thạo và lành nghề đến mức nào chẳng nữa, đường chân trời của chúng cũng chỉ nằm trong vòng những đối tượng mà chúng đã đối mặt. Chúng không biết người đứng trước mặt của chúng lần này là ai, may mắn làm sao chúng chỉ coi chúng tôi là một cảnh sát viên và là một vị cha đạo. Chắc ý nghĩ khinh thường này là nguyên nhân cứu mạng hai đứa tôi.

- Anh có đứng dậy được không?

- Tôi chỉ muốn nằm mãi thôi John.

- Không được đâu. Ta phải đi.

- Chúng nó chưa đến đây, đúng không?

- Chưa!

- Ta không phải ngồi đây chờ chúng sao?

Tôi tìm cách đứng dậy, một công việc khó khăn. Tôi tận dụng bức tường làm vật tựa đỡ. Thế rồi tôi suy nghĩ về lời đề nghị của vị cha đạo trẻ tuổi. Một lời đề nghị khó chấp nhận. Tôi biết rất rõ bọn ma cà rồng, tôi biết chúng sẽ phản ứng ra sao một khi ngửi thấy mùi máu. Lúc đó sẽ chẳng gì ngăn chúng được. Và chúng chắc, chắc sẽ ngửi thấy mùi máu của chúng tôi xuyên qua cả những bức tường rất dày. Phải tính đến khả năng chúng sẽ vào đây.

Ernesto Dorani bây giờ cũng đã đứng lên được. Anh giơ cả hai tay ôm chặt lấy đầu. Lưng anh tựa vào tường.

- John, anh muốn nói gì thì nói, nhưng hiện tôi chưa đủ sức để đi dạo đâu. Tôi nói thật.

Tình trạng của tôi cũng vậy, và tôi phải chấp nhận rằng chúng tôi hầu như không có một cơ hội chống lại những con ma cà rồng khát máu. Trong tình trạng sức khỏe như thế này, dù có bước ra ngoài khoảng đất rộng trước nhà, chúng tôi cũng không hề có cơ hội. Một chuyện bất khả thi.

- Anh đã quyết định chưa?

- Rồi, Ernesto, ta sẽ chờ.

- Tôi đồng ý.

Chỉ cần nhìn anh là thấy rõ Ernesto đang rất yếu, nhưng vị cha đạo nghiêng rằng cố gắng. Anh không rên rỉ, mà cũng không cầu nhàu than vãn, anh chỉ muốn ngồi xuống, điều mà tôi rất thông cảm. Tựa lưng vào tường, anh nói.

- Như thế này đỡ hơn.

Tôi rút khẩu Beretta ra, đưa về phía anh.

- Anh cầm lấy đi, Ernesto.

- Tại sao?

- Khẩu súng này bắn những viên đạn bằng bạc được rửa nước thánh, những phát đạn chết chóc cho những con quỷ hút máu.

- Nhưng còn anh...?

- Tôi còn cây thánh giá!

Ernesto Dorani không nói thêm, chỉ gật đầu. Anh đã chấp nhận tôi làm chỉ huy, bởi tôi là người chuyên ngành. Anh nhìn khẩu Beretta rồi nói:

- Đây là một khẩu súng Italia.

- Anh có biết nó chứ?

- Vâng, nhưng tôi chưa bắn bao giờ. - Anh lắc đầu - Cũng không quan trọng nữa. Tôi nghĩ là tôi có thể bắn được.

- Thế thì tốt. Chú ý quan sát cửa ra vào và cửa sổ.

- Khoan đã, John, anh làm gì vậy?

- Tôi sẽ để anh ở lại đây một mình.

- Anh ra ngoài kia hả?

- Đúng vậy!

- Thế còn bọn mafia? Chúng chỉ chờ ta bước một bước chân ra ngoài thôi. Chúng nó... chúng nó... sẽ bắn anh chết mất, bắn anh như người ta bắn thỏ ở ngoài rừng.

- Tôi không tin chắc như vậy. Tôi đoán có lẽ chúng đã nhường lại chiến trường cho bọn ma cà rồng. Chúng rất tin vào bọn kia. Rất có thể là chúng còn tiếp tục quan sát ngôi nhà, nhưng chỉ để chứng kiến cảnh chúng ta chiến bại.

- Xin Chúa biến lòng tin của anh thành sự thật!

- Kìa, yên tâm đi. - Tôi vẫy tay một lần nữa về phía Ernesto và tiến đến gần cửa ra vào.

Cảm giác đau vẫn dội lên trên đầu khiến tôi bức bối. Cứ mỗi lần chân đạp xuống đất là nó lại dội lên như những mũi kim châm. Chắc tôi đã phải ngất rất lâu, bởi mặt trời đã biến mất hoàn toàn. Ra đến ngoài, tôi thấy bầu không khí bây giờ thắm đầy một mùi nhom nhóp.

Những vệt tối đã dài hơn. Chúng phủ khắp triền đồi, chúng là tay chân của cái Ác mà hiện tôi vẫn chưa nhìn thấy mặt. Nhưng điều đó không có ý nghĩa gì cả. Một khi ma cà rồng khát máu, chúng có thể bò ra khỏi lỗ ngay từ lúc hoàng hôn.

Tôi đứng đó, tự lấy thân mình làm con chim mồi. Cây thánh giá đã được tôi giấu rất kỹ trong túi áo. Tôi chỉ lòi nó ra ngoài chừng nào có một con ma hút máu đến thật sát bên.

Hiện vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ngôi nhà cũng ném một cái bóng thật dài và rộng, phủ trùm lên khoảng đất nơi tôi đang đứng. Ngọn gió ngủ quên. Không khí ối bức đến ngột ngạt và tởm lợm, một lượng không khí tù đọng. Không có lấy một cái lá duy nhất lung lay.

Chúng ở đâu?

Ba tên mafia đang nấp chỗ nào?

Tôi thậm chí không thể tưởng tượng nổi rằng chúng đã bỏ đi xa. Chắc chắn ba tên giết người sẽ không bỏ qua cơ hội quan sát một tấn tuồng mà chúng đã dàn dựng cho đêm nay. Chúng có thể tận mắt chứng kiến kẻ thù của chúng khổ sở, nhưng tôi không muốn tiếp tục suy nghĩ theo hướng này, nếu không chắc nó sẽ khiến tôi nổi điên.

Tôi đi hai bước về phía trước. Bầu trời trên kia chưa chuyển màu thẫm đặc, nhưng cũng không còn sáng nữa. Nó nằm trong một trạng thái chuyển tiếp bất thường. Xám, không trực tiếp là tối, vẫn còn phảng phất một chút màu đỏ. Một trò chơi màu sắc trải dài trên mặt biển.

Không gian tĩnh lặng.

Tĩnh lặng một cách kỳ quái. Không một con chim nào kêu, hót hay riu rít với đồng loại. Những âm thanh tràn tới bị những bụi cây và những thân cây trên triền đồi giữ hết, chỉ còn lại những tiếng rì rào xa xôi vọng đến tai tôi.

Để nhìn về hướng nghĩa trang, tôi phải hơi quay đầu sang trái. Tôi đoán bọn ma hút máu sẽ xuất hiện ở hướng này và chuẩn bị sẵn tinh thần.

Có tiếng bước chân.

Đằng trước tôi.

Ở đâu đó giữa những bụi cây được bao bọc bằng những bóng đen thật dày. Một tên hay nhiều tên? Tôi chưa biết.

Hiện tôi vẫn chưa ngửi thấy cái mùi tiêu biểu của ma cà rồng, nhưng những âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên. Tiếng cành cây khô bị gãy, tiếng xào xạc nổi lên từ nhiều hướng, thế rồi tôi đột ngột hiểu ra rằng mình đang phải đối mặt với nhiều con quỷ hút máu cùng một lúc.

Chúng muốn đi vào nhà. Tôi đang đứng chặn đường chúng và tôi cũng sẽ không lui bước. Những con quỷ hút máu có vẻ rất tin chắc vào hành động của mình. Chúng chuyển động từ phía trước vào thẳng ngôi nhà, một yếu tố dĩ nhiên rất có lợi cho tôi.

Cây thánh giá bằng bạc vẫn nằm trong túi áo. Bàn tay tôi đưa về hướng đó. Cùng trong tích tắc này, tôi đột ngột nhìn thấy trước mặt ba dáng người màu đen. Đột ngột quá sức, cứ như thể chúng vừa đột ngột mọc lên. Chúng đứng sát vào nhau, như vẻ tên này muốn bảo vệ tên kia.

Ba con ma cà rồng!

Chắc là một vấn đề có thể xử lý được.

Tôi thầm nghĩ như thế cho tới khi nghe tiếng cười khúc khích chênchếch đằng sau và phía trên đầu mình.

- Đừng có động đây, thằng người Anh! Mày đang đứng trong đường ngắm của tao!

Lúc bấy giờ thì tôi biết kẻ nào đang chĩa nòng MPi về phía mình.

Tên giết người để tóc dài!

o o o

Hoàn hảo, thật sự hoàn hảo! Tôi buộc lòng phải khen ngợi đối phương. Chúng đã lừa được tôi vào bẫy. Ít nhất thì bây giờ tôi cũng rõ một đứa trong bọn chúng đang đứng chỗ nào. Hai đứa kia chưa lộ mặt, nhưng chắc chắn cũng đang đứng từ một khoảng cách an toàn và quan sát cái chết của tôi.

Thay đổi vị thế lúc này là một mối nguy hiểm chết chóc. Tôi không làm điều đó và cũng nói cho tên mafia biết.

- Đừng lo, tôi sẽ không tránh đường những đứa bạn của anh đâu.

- Mong là mày làm nổi.

Chúng đi tiếp tục. Chúng lại gần hơn. Chúng hiện ra từ bóng tối như những diễn viên vừa rời khỏi hậu trường tầm tối của một sân khấu kịch.

Mặc dù chắc chắn lúc còn sống chúng phải khác nhau, nhưng ba con ma bây giờ gây ấn tượng như ba anh em được sinh đồng thời. Những bộ quần áo thẫm màu, dính đầy đất, những khuôn mặt nhợt nhạt, những mái tóc bấn thủ và những hốc mắt đen ngòm hiện lên rất rõ trên làn da trắng xỉn.

Chúng nhìn về phía tôi.

Trên đầu tôi văng lên tiếng cười của tên giết người kèm theo tiếng thở hổn hển. Thật không hiểu tại sao hẳn lại có thể làm được hai việc đó đồng thời. Tôi chờ cho tới khi những con quỷ hút máu giơ tay tới để giết tôi ngã xuống.

Hiện chúng vẫn còn đứng xa. Chúng cũng gây bất ngờ khi một tên trong bọn xoay đi, để tôi đứng đó và tiến về phía cửa vào nhà.

Dĩ nhiên rồi, đằng sau cánh cửa là nạn nhân thứ hai. Cái xác chết biết đi kia sẽ tấn công vào ngôi nhà và bổ nhào vào vị cha đạo trẻ tuổi.

Tên giết người ở khoảng trước ngôi nhà giờ đây không tìm được mình nữa, hẳn bộc lộ nỗi há hê quá trớn.

- Nó đi rồi, nó đi tóm cổ thằng thầy tu.

Con ma cà rồng đi một mình tăng tốc độ. Tôi nhìn thấy rõ là nó đang gặp khó khăn. Nó vẫn còn yếu ớt, kéo hai chân lệt xệt trên mặt đất. Nó đang rất cần máu. Một thoáng sau, nó đi khuất ra phía sau lưng tôi.

Một cảm giác khó chịu.

Nó đến bên cánh cửa.

Tôi nghe thấy tiếng nó đẩy cửa ra. Tôi không làm được gì cả, bởi cả hai khuôn mặt ma đang xuất hiện thật sát phía trước, như hai chiếc bóng bay lù lù chập chờn.

Tên giết người ngồi trên mái hiên cười sung sướng.

Và đồng thời, cả bốn bàn tay xương xẩu nhọn nhọn chộp lấy tôi...

o o o

Không gian ngoài kia không yên tĩnh nữa, vì cha đạo nghe rõ như vậy. Có kẻ nào lên tiếng nói, nhưng đó không phải là John, mà cũng không thể là một con ma cà rồng.

Vậy là một trong những tên giết người.

Chúng đã giăng bẫy. Cái bẫy của chúng không chỉ bao gồm những con quỷ hút máu, cả ba tên mafia vẫn đang ở đây và tham gia trực tiếp. Đột ngột, người đàn ông có cảm giác da dầy đang xoắn lên trong cơ thể anh, khiến anh quay cuồng buồn nôn. Hầu như là anh tin chắc mình sẽ không vượt qua được hiểm nguy. Anh đang đứng sát thời điểm kết thúc, và kể cả món vũ khí đang nằm trong lòng anh cũng đột ngột nặng lên gấp đôi.

Anh đặt bàn tay phải lên trên khẩu súng.

Thật khó mà cầm khẩu Beretta lên tay lúc này. Không khí trong căn sảnh giống như trong một lò tắm hơi. Chắc là chưa bao giờ trong đời, vị cha đạo trẻ tuổi lại đổ mồ hôi nhiều đến như vậy.

Chờ đợi... hoặc là đi ra?

Anh không biết anh phải làm gì. Anh tập trung vào những âm thanh ở ngoài kia và chỉ nhận được sự im lặng trong một khoảng thời gian kéo dài. Thế rồi đột ngột, anh giật mình lên khi nhận thấy có kẻ đang đứng sát cửa ra vào. Rất sát.

Chắc chắn không phải là John.

Một con ma cà rồng?

Không khí bên trong căn sảnh không còn mấy sáng. Ánh chiều nhập nhoạng bò qua những khung cửa sổ, lan tỏa đến tận cùng góc ngách. Những vệt tối trải dài như đã được dán chặt xuống nền đất, không chuyển động, chỉ có vị cha đạo giơ cánh tay phải của mình lên, rồi giơ bàn tay trái cầm ra ngoài tay phải, nắm chặt bàn tay đang giữ khẩu súng lục.

Anh hướng về phía cửa.

Cửa hiện vẫn còn đóng. Thế rồi đột ngột, nó bị đẩy mạnh ra.

Ernesto Dorani không nhìn thấy nắm đấm xoay. Nhưng bây giờ anh đang nhìn vào một khuôn cửa mở, và thậm chí anh hiểu ngay ra chuyện gì đang xảy đến bên cửa ra vào.

John Singlair đang đứng ngoài kia, nhưng anh không kịp nghĩ tiếp đến người bạn của mình. Một kẻ khác đã có mặt.

Nó đang đứng trong khung chữ nhật mở rộng!

Mặc dù đây không phải là lần gặp gỡ đầu tiên với một con quỷ hút máu, vị cha đạo trẻ tuổi vẫn kinh hãi tột cùng. Kia là hiện thân của cái Ác. Nó đứng lom khom, hầu như có vẻ yếu ớt, thế rồi nó giật người lên, bước vào trong sảnh.

Nó chuyển động không nhanh, nhưng đi thẳng về hướng nạn nhân.

Ernesto Dorani chỉ nghe loáng thoáng thấy phía ngoài kia đang xảy ra chuyện mới. Anh không còn khả năng để tiếp tục quan tâm và suy nghĩ tới chúng, anh phải dồn toàn lực cho tính mạng của chính mình.

Tính mạng của anh bây giờ là điều quan trọng!

Anh là một người đàn ông của nhà thờ, là đại diện của vương quốc Chúa Trời trên mặt đất này. Ernesto Dorani cho tới nay vẫn luôn phủ nhận bạo lực, nhưng giờ anh không còn con đường nào khác là sử dụng tới nó. John Singlair đã nói đến những viên đạn bạc được rửa nước thánh hiện đang nằm trong ổ đạn của khẩu Beretta. Yếu tố này khiến vị cha đạo dễ dàng chấp nhận hơn ý nghĩ sử dụng bạo lực. Anh cũng không khỏi tự cảm thấy ngạc nhiên, nhưng ít ra thì bây giờ anh cũng có đủ sức lực để tập trung vào nhiệm vụ.

Con ma cà rồng ngửi thấy mùi máu. Nếu dáng đi của nó khi bước qua ngưỡng cửa còn hơi chòng chành thì bây giờ thân hình nó đã cứng lên. Sự tồn tại của một con người sống với những dòng máu tươi chảy trong huyết quản thúc giục nó dồn sức, chuẩn bị lấy đà. Đúng, nó gây ấn tượng như vậy. Nó đang lấy đà như một vận động viên quần vợt, nhưng nó không đập bóng, mà chỉ đẩy toàn cơ thể nó từ thế nghiêng nghiêng lên thẳng đứng.

Vị cha đạo bấm cò.

Anh nghe thấy tiếng gào của khẩu súng, anh cảm nhận lực giật giữa hai bàn tay, và bản thân anh cũng không nén nổi một tiếng kêu thoát ra từ cổ họng. Đôi mắt anh phải chứng kiến sự thật là anh đã không ngăn nổi bước đi của con quỷ hút máu. Ma cà rồng bước tiếp. Viên đạn đã trượt. Mọi cơ hội vẫn nằm về phía nó.

Con quỷ hút máu chỉ dừng lại một thoáng thật ngắn, chưa đầy hai giây, rồi nó lại bước tiếp.

Vị cha đạo giơ cả hai tay về phía trước. Anh cầm chặt khẩu súng hơn, rồi bóp cò lần nữa.

Lần này, anh phóng cả ba viên đạn bạc đã được rửa nước thánh ra khỏi nòng.

Và anh nhìn thấy con quỷ hút máu gục xuống...

Chương 14

Hai con ma cà rồng còn lại đồng thời nhảy ập tới. Tôi vẫn đứng trong vòng ngắm của khẩu MPi đáng nguyên rủa, và vì vậy mà không dám chuyển động sai. Tôi chỉ có thể chuyển động sau khi hai con ma đã ập sát vào người tôi, tấn công tôi.

Chính là điều chúng đang làm.

Bốn bàn tay như bốn tảng băng nhọn hoắt. Chúng kéo tôi xuống đất. Những cương thi thối rữa và khát máu đè lên người tôi. Cả hai đứa cùng muốn vập răng vào cổ tôi ở hai vị trí khác nhau, nhưng nạn nhân mà chúng nắm trong tay hiện thời là một địa chỉ rất thích hợp. Tôi là người biết cách tự vệ.

Lần này, chẳng một ai ngăn cản tôi, bàn tay phải thọc nhanh vào túi áo. Cánh tay trái của tôi giơ lên cao và những ngón tay cong cong bóp chặt vào làn da nhợt nhạt của đối thủ.

Có những bàn tay giật tung cổ áo tôi ra.

Đầu của những chiếc răng nhọn hoắt đang trượt trên da cổ.

Như từ một khoảng cách rất xa, tôi nghe thấy tiếng súng nổ, và một tiếng thét giận dữ.

Tất cả những điều đó không khiến tôi quan tâm nữa, bởi bây giờ tôi đã rút được cây thánh giá ra khỏi túi.

Gương mặt đối thủ hiện lên cận kề.

Cây thánh giá ập tới.

Một ngọn đèn trúnng đích khủng khiếp. Cũng khủng khiếp như tiếng thét vang lên. Đột ngột, con ma cà rồng giật nảy lên cao, như thể vừa bị tôi đập thật mạnh trúnng người. Nó vung cả hai cánh tay lên, cố gắng tìm một chỗ bám víu, một chỗ bám víu không tồn tại.

Nhưng tôi thì lại tìm được chỗ bám víu, bởi tôi đã tóm sát gã cương thi thứ hai vào người mình, dùng hấn làm khiên che đỡ và cùng hấn nhổm dậy.

Gã mafia tóc dài có bắn không?

Không, hấn không bóp cò.

Tôi cũng không nhìn thấy hấn trên khoảng mái nhà che hiên đằng trước. Thay vào đó là giọng thét lạnh lốt của vị cha đạo.

- Đứng yên, nếu không tôi sẽ bắn!

Nhưng tên giết người chỉ cười...

o o o

Ernesto Dorani nhìn thấy con ma cà rồng ngã xuống. Nó nằm lại dưới mặt đất và không cử động nữa. Đột ngột, một cảm giác phấn khích mạnh mẽ chạy dọc thân thể vị cha đạo. Chỉ tiếc là tình trạng đó kéo dài không lâu, bởi đúng lúc anh đang muốn đứng dậy thì một dáng người thứ hai đã lại hiện ra trong khuôn cửa mở. Dáng người này chuyển động lẹ làng như một con người sống và nó cầm một vật dài dài giữa hai bàn tay.

Đó là gã giết người để tóc dài!

Tên mafia lén vào trong căn sảnh, hấn nhìn thấy thân người nằm dưới đất và hơi bối rối một thoáng. Nhưng tiếc là hấn bối rối không đủ lâu, theo như nhận xét của vị cha đạo.

Hấn tỉnh trí rất nhanh, và muốn tấn công.

- Đứng yên, nếu không tôi sẽ bắn!

Tên giết người chỉ cười váng lên. Hấn giật súng lên cao, và Ernesto Dorani thêm một lần nữa bóp cò. Bả vai trái bị thương của anh lần này không ngăn cản anh được nữa, mọi sợi dây thần kinh đều tập trung vào một điểm duy nhất: phải bảo vệ mạng sống của chính mình.

Viên đạn trúnng đích.

Tên mafia nghẹn ngào thét lên. Hấn ngã xuống đất, đánh rơi vũ khí, và một thoáng sau lại có

hai thân hình nữa hiện ra trong khung cửa mở.

John Singlair và một tên quỷ hút máu!

o o o

- Đừng bắn nữa, Ernesto! - Tôi gọi. Không sớm một giây, bởi vì cha đạo trẻ tuổi lúc đó đã hướng khẩu Beretta về chính phía tôi. Nghe tiếng kêu, anh hơi hạ khẩu súng xuống và nhìn xem con ma cà rồng thứ ba làm gì.

Nó bị tôi đẩy đi đằng trước vào trong. Giờ thì nó nằm sấp trên mặt đất và chưa có khả năng đứng dậy.

Tôi đi về phía hần.

Cả tên mafia cũng đã nằm dưới đất. Tôi không nhìn thấy viên đạn đã găm trúng vào bộ phận nào. Hần bị thương, và hoàn toàn không tỏ ý muốn đứng lên.

Tôi đi ngang qua hần.

Con quỷ hút máu tìm cách bò đi. Một cố gắng không kết quả. Tôi bước nhanh hơn. Thế rồi đột ngột, tôi lướt nó ném đòn cây thánh giá.

Tiếng thét chói chúa khiến tên mafia bị thương giật mình. Con ma cà rồng còn xoay người lên. Từ cái mồm há to của nó chảy ra một thứ chất lỏng dày đặc, tràn xuống dưới nền đất.

Đó là kết thúc.

Chúng tôi đã thành công.

- John...

Một giọng nói khê khàng vọng đến tai tôi. Giọng nói thấm đẫm màu sợ hãi. Và tôi nhìn ngay ra nguyên nhân.

Bên cánh cửa là hai tên mafia với hai khẩu súng lục lăm lăm nhả đạn...

o o o

Chẳng lẽ mọi cố gắng của chúng tôi đều vô ích? Có phải bây giờ chúng sẽ bóp cò và đẩy chúng tôi đến với Tử Thần.

Mọi triệu chứng đều trở về hướng này, mặc dù vậy chúng vẫn chần chừ, và yếu tố đó thổi cho một tia hy vọng mỏng manh lóe lên trong tâm khảm tôi. Tôi nói với chúng:

- Hiện mới chỉ có những con quỷ hút máu bị hủy diệt thôi. Tức là những người thật ra đã chết rồi. Liệu mọi việc có tiếp tục như vậy hay không là nằm ở phía các anh.

- Còn Baggio sao rồi? - Maldini hỏi. Ý gã muốn nói tới tên tòng phạm tóc dài.

- Anh ta chưa chết. Các anh có thể đưa anh ta ra ngoài và bỏ đi. Nhiệm vụ của tôi tới đây là xong.

Chúng cân nhắc. Tôi tin chúng là những kẻ lành nghề và đặc biệt câu nói cuối cùng của tôi sẽ bắt chúng phải suy nghĩ. Suy cho cùng, truy đuổi chúng không phải là nhiệm vụ của tôi. Mà giết một cảnh sát viên người nước ngoài và một vị cha đạo chắc chắn là chuyện cần cân nhắc. Những gì chúng đã làm ở đây là chuyện của các bạn đồng nghiệp người Italia.

Thời gian chờ đợi cho tới khi chúng phản ứng gây ấn tượng dài vô cùng tận. Cuối cùng, Maldini gật đầu.

- Thôi được, bọn tôi sẽ đưa nó đi theo. - Gã nói - Khi chúng tôi đi rồi, cả các anh cũng có thể ra khỏi nhà.

- Đồng ý. - Tôi đáp lại.

Cả hai tên khiêng gã đồng nghiệp giết thuê của chúng lên, rồi rút lui. Tôi tin chắc rằng tới một lúc nào đó, cả bọn người này cũng sẽ sa vào lưới của cảnh sát Italia, nhưng đó là việc không còn liên quan tới tôi nữa.

- Bị nguyên rửa đời đời sao? - Ernesto Dorani hỏi và nhìn tôi cười.

- Chúng ta thì không đâu, anh bạn thân mến!

- Về việc này ta phải uống với nhau một cốc. Đầu tôi bây giờ còn rất đau, nhưng một chai rượu vang đỏ sẽ khiến thời gian trôi nhanh và dễ chịu hơn.

Rõ ràng là tôi hoàn toàn không có lý do gì để phản đối anh...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>